

BEYOND

எட்ட மூடியாததை அணைத்துக்கொள்வது

வாக்காத்தத்தத்திற்கும் நிறுவைறேற்றத்திற்கும் இடையிலான விசுவாசம்

ஆய்வின் நோக்கம்

தேவன் பேசியதற்கும் இன்று நாம் பெற்றிருப்பதற்கும் இடையிலான தூரத்தில் வேதாகம விசுவாசம் எவ்வாறு வாழ்கிறது என்பதை இந்த ஆய்வு ஆராய்கிறது. எபிரெயர் 11:13 காட்டும் முன்னேற்றத்தை இது பின்பற்றுகிறது: விசுவாசப் பிதாக்கள் வாக்குத்தத்தங்களைத் தூரத்திலே கண்டார்கள், அவைகளின்மேல் முழுமையாக நிச்சயிக்கப்பட்டார்கள், அவைகளை அணைத்துக்கொண்டார்கள், பின்னர் அவைகளோடு ஒத்துப்போகும் அறிக்கையைச் செய்தார்கள். மறுப்புக்கு பதிலாக நேர்மையான விசுவாசத்திற்கும், ஊகத்திற்கு பதிலாக உறுதியான நம்பிக்கைக்கும், கவலையோடு கட்டுப்படுத்துவதற்கு பதிலாக கீழ்ப்படிதலோடு ஆயத்தமாவதற்கும் இந்த ஆய்வு விசுவாசிகளை அழைக்கிறது.

மயைச் சத்தியம்

வாக்குத்தத்தத்திற்கும் நிறைவேற்றத்திற்கும் இடையிலான தூரத்தை விசுவாசம் மறுப்பதில்லை. அந்தத் தூரம் நீடிக்கும்போதும், தேவனுடைய குணமும் அவருடைய வார்த்தையின் நிச்சயமும் நம்மை ஆள விசுவாசம் அனுமதிக்கிறது. தேவன் வெளிப்படுத்தியதின் வழியாக நாம் பார்க்கிறோம்; அவர் விசுவாசமுள்ளவர் என்று முழுமையாக நிச்சயிக்கப்படுகிறோம்; நிறைவேற்றம் வருவதற்கு முன்பே அவருடைய வார்த்தையை வரவேற்கிறோம்; அது நமது அடையாளம், மொழி, ஆராதனை, ஆயத்தம், கீழ்ப்படிதல் ஆகியவற்றை மறுவடிவமைக்க அனுமதிக்கிறோம்.

ஆய்வின் உள்ளடக்கம்

- 01 வாக்குத்தத்தத்திற்கும் நிறைவேற்றத்திற்கும் இடையிலான விசுவாசம்
- 02 தூரத்திலே கண்டார்கள்
- 03 வெளியே வந்து வானத்தை நோக்கிப் பார்
- 04 பயம் படங்களால் பிரசங்கிக்கும்போது
- 05 முழுமையாக நிச்சயிக்கப்பட்டு
- 06 எட்ட முடியாததை அணைத்துக்கொள்வது
- 07 கூடாரம் உனக்கு நிரந்தரமான மொழியைக் கற்பிக்க விடாதே
- 08 விசுவாசத்தோடு ஒத்துப்போகும் அறிக்கை
- 09 நிறைவேறுவதற்கு முன்பே மகிமை செலுத்துதல்
- 10 இதுவரை காணாததற்காக விசுவாசம் ஆயத்தம்பண்ணுகிறது
- C முடிவுரை - மேன்மையான தேசம்

காழ் ஆய்விற்கான பரிந்தாரைக்கப்பட்ட நடமைமுறை

ஒவ்வொரு பகுதியையும் தனிப் பாடமாகப் பயன்படுத்தலாம்; அல்லது நீண்ட ஆய்விற்காகத் தேர்ந்தெடுத்த பகுதிகளை ஒன்றிணைக்கலாம். முதன்மை வேதப்பகுதியைச் சத்தமாக வாசித்து தொடங்குங்கள். இணைக்கப்பட்ட பத்திகளாக உள்ள போதனையை ஆராய்ந்தபின், கலந்துரையாடலுக்கோ தனிப்பட்ட சிந்தனைக்கோ ஐந்து இருதயப் பரிசோதனைக் கேள்விகளைப் பயன்படுத்துங்கள். ஒவ்வொரு பாடத்தின் முடிவிலும் அதன் அறிக்கையை ஒன்றாக வாசியுங்கள். முழு ஆய்வின் முடிவில் இறுதி ஜெபத்தைச் செய்யுங்கள்.

வேதவசனம்

“இவர்களெல்லாரும், வாக்குத்தத்தம்பண்ணப்பட்டவைகளை அடையாமல், தூரத்திலே அவைகளைக் கண்டு, நம்பி அணைத்துக்கொண்டு, பூமியின்மேல் தங்களை அந்நியரும் பரதேசிகளும் என்று அறிக்கையிட்டு, விசுவாசத்தோடே மரித்தார்கள்.”

வேதவசனம்

— எபிரெயர் 11:13, தமிழ் யூனியன் பதிப்பு

அறிமுகம்: இடவெளியில் வாழ்தல்

தேவன் பேசியது நமது தற்போதைய வாழ்க்கைக்கு இடமளிப்பதை விட அதிகமாகத் தோன்றும் பருவங்கள் உள்ளன. நம்மிடம் ஒரு வார்த்தை உள்ளது, ஆனால் அதன் முழுமையான நிறைவேற்றம் நம்மிடம் இல்லை. நாம் வழிகாட்டுதலைப் பெற்றோம், ஆனால் ஒரு விரிவான வரைபடம் அல்ல. நாங்கள் கீழ்ப்படிந்தோம், ஆனால் எங்கள் சுற்றுப்புறம் இன்னும் தற்காலிகமாகத் தெரிகிறது. நாங்கள் பிரார்த்தனை செய்தோம், ஆனால் பதில் எங்களுக்குத் தெரியாததாக இருக்கிறது.

இந்த தூரம் விசுவாசத்தின் வாழ்க்கையில் மிகவும் கடினமான இடங்களில் ஒன்றாக மாறும்.

இது நம்பிக்கைக்குமேலும் நம்பிக்கையின்மைக்குமிடையேயான தூரம் அல்ல. சில நேரங்களில் இது வாக்குத்தத்தத்திற்கும் நிறைவேற்றத்திற்கும் இடையிலான தூரம். இது தேவன் பேசும் தருணத்திற்கும் அவரது நோக்கம் தெரியும் தருணத்திற்கும் இடையிலான இடைவெளி. இது தெரிந்ததை விட்டு வெளியேறுவதற்கும் தேவன் தயார் செய்ததை அடைவதற்கும் இடையிலான நீண்ட பாதையாகும்.

இந்தக் காலகட்டத்தில் கேள்விகள் மேலும் சத்தமாக எழுகின்றன. நாம் தேவனை தவறாகப் புரிந்துகொண்டோமா, வாய்ப்பைத் தவறவிட்டோமா, அல்லது வாக்குத்தத்தத்தை நிறைவேற்றக்கூடிய நேரத்தை இழந்துவிட்டோமா என்று நாம் ஆச்சரியப்படுகிறோம். நமது வரம்புகளை ஆராய்ந்து, நமது வரலாற்றை மறுபரிசீலனை செய்து, நமது வளங்களை அளவிடுகிறோம், நிலைமையின் வெளிப்படையான சாத்தியமற்ற தன்மையை கணக்கிடுகிறோம். ஜெபத்தில் ஒரு காலத்தில் தெளிவாகத் தோன்றியவை சூழ்நிலைகள் மாற மறுக்கும் போது நிச்சயமற்றதாக உணரத் தொடங்கலாம்.

எபிரெயர் 11 அந்த தூரத்தில் வசிக்கும் மக்களுடன் நேரடியாகப் பேசுகிறது.

விரும்பிய ஒவ்வொரு விளைவையும் நிலைநாட்டுவதற்கு விசுவாசத்தை அதிகாரம் என்று இந்த அத்தியாயம் காட்டவில்லை. துக்கம், பலவீனம், தாமதம் அல்லது மரணம் ஆகியவற்றை மறுப்பது என்று விசுவாசத்தை அது விவரிக்கவில்லை. ஒவ்வொரு அடியையும் அறியாமல் கீழ்ப்படியும், வாக்குத்தத்தம்பண்ணப்பட்ட அனைத்தையும் பெறாமல் காத்திருந்த, தங்கள் நம்பிக்கையை கைவிடாமல் துன்பப்பட்ட, தேவன் தங்களுக்கு முன்னால் வைத்திருந்த ஒன்றைப் பார்த்து இறந்த மக்களை எபிரெயர் 11 நினைவுகூருகிறது.

அவர்கள் பெற்றவற்றால் மட்டுமே அவர்களின் நம்பிக்கை நிரூபிக்கப்படவில்லை. அவர்கள் காத்திருந்தபோது சரணடைய மறுத்தவற்றாலும் அது நிரூபிக்கப்பட்டது.

அவர்கள் வாக்குத்தத்தங்களை வெகு தொலைவில் பார்த்தார்கள். அவர்கள் அவற்றை நம்ப வைத்தனர். அவர்கள் அவற்றைத் தழுவிக்கொண்டனர். அவர்கள் யார் அல்லது அவர்கள் எங்கு வாழ்ந்தார்கள் என்பதை தங்கள் தற்போதைய சுற்றுப்புறத்தால் முழுமையாக விளக்க முடியவில்லை என்று ஒப்புக்கொண்டனர்.

அவர்களின் சூழ்நிலைகள் அவர்கள் இருக்கும் இடத்தைப் பற்றி தெரிவித்தன, ஆனால் அவர்களின் வாக்குமூலம் அவர்களின் இலக்கை வெளிப்படுத்தியது.

தேவனுடைய வார்த்தைக்குமிடையே உண்மையுடன் வாழ்வது என்றால் என்ன என்பதை இந்தப் படிப்பு ஆராய்கிறது. நம் சூழ்நிலைகளை மாற்றுவதற்கு முன்பு, வாக்குத்தத்தம் நம் பார்வையை எவ்வாறு மாற்றியமைக்கிறது, பதிலளிக்கப்படாத கேள்விகளுக்கு விசுவாசம் எவ்வாறு

பதிலளிக்கிறது, தற்காலிக பருவங்கள் எவ்வாறு நிரந்தர மொழியைக் கற்பிக்க முயற்சிக்கின்றன, இன்னும் நம் கைகளில் இல்லாததை ஆராதனை எவ்வாறு தழுவிக்கொள்ள முடியும் என்பதை இது ஆராய்கிறது.

இது ஒரு அத்தியாவசிய வேதாகமம் வேறுபாட்டைப் பாதுகாக்கும்: ஒவ்வொரு தனிப்பட்ட விருப்பமும் கடவுளிடமிருந்து ஒரு வாக்குத்தத்தமல்ல. நாம் கற்பனை செய்வதை தேவன் செய்ய வேண்டும் என்று அறிவிக்க விசுவாசம் நமக்கு அதிகாரம் அளிக்காது. வேதாகம விசுவாசம் பேசிய தேவனுக்கு பதிலளிக்கிறது. அது அவரது குணத்தில் தங்கியுள்ளது, அவரது வார்த்தைக்கு அடிபணிகிறது, நிறைவேற்றத்தின் முறை மற்றும் நேரம் ஆகிய இரண்டையும் பற்றி அவரது ஞானத்தை நம்புகிறது.

நாம் நமது ஆசைகளை தைரியமாக தேவனிடம் கொண்டு வரலாம். குணப்படுத்துதல், மீட்டெடுப்பு, ஏற்பாடு, குடும்ப இரட்சிப்பு, ஊழிய, நல்லிணக்கம் மற்றும் திறந்த கதவுகளுக்காக நாம் பிரார்த்திக்கலாம். ஆனால் நமது நம்பிக்கை இறுதியில் ஒரு குறிப்பிட்ட முடிவை ஆணையிடும் திறனில் அல்லாமல் கடவுளிலேயே தங்கியிருக்க வேண்டும். நம்பிக்கை என்பது நமது கற்பனையின் வலிமையில் நம்பிக்கை வைப்பது அல்ல. அது தேவனுடைய விசுவாசத்தில் நம்பிக்கை வைப்பதாகும்.

எனவே ஆழமான கேள்வி, "இதை நான் எவ்வளவு வலுவாக விரும்புகிறேன்?"

ஆழமான கேள்வி என்னவென்றால், "தேவன் என்ன சொன்னார், அதைச் சொன்னவரை நான் நம்புகிறேனா?"

பக்தி ஒன்று

வாக்கத்தத்தத்திற்கும் நிறவைற்றத்திற்கும் இடையிலான விசுவாசம்

எபிரயெர் 11:8-16

01

விசுவாசம் பசோகிற கடவுளிலிருந்து தொடங்குகிறது

மாதன்மை வதேவசனம்

எபிரெயர் 11:8-16

வேதவசனம்

“விசுவாசத்தினாலே ஆபிரகாம் தான் சுதந்தரமாகப் பெறப்போகிற இடத்திற்குப் போகும்படி அழைக்கப்பட்டபோது, கீழ்ப்படிந்து, தான் போகும் இடம் இன்னதென்று அறியாமல் புறப்பட்டுப்போனான்.”

வேதவசனம்

— எபிரெயர் 11:8, தமிழ் யூனியன் பதிப்பு

வேதவசனம்

“இவர்களெல்லாரும், வாக்குத்தத்தம்பண்ணப்பட்டவைகளை அடையாமல், தூரத்திலே அவைகளைக் கண்டு, நம்பி அணைத்துக்கொண்டு, பூமியின்மேல் தங்களை அந்நியரும் பரதேசிகளும் என்று அறிக்கையிட்டு, விசுவாசத்தோடே மரித்தார்கள்.”

வேதவசனம்

— எபிரெயர் 11:13, தமிழ் யூனியன் பதிப்பு

ஆபிரகாமின் பயணம் தனிப்பட்ட லட்சியத்துடன் தொடங்கவில்லை. அவர் அடிவானத்தைப் படிக்கவில்லை, ஒரு இலக்கைக் கண்டுபிடிக்கவில்லை, பின்னர் தனது கனவை அங்கீகரிக்க தேவனிடம் கேட்கவில்லை. தேவன் அவரை அழைத்தபோது அவரது பயணம் தொடங்கியது.

இந்த வேறுபாடு அடிப்படையானது. வேதாகம விசுவாசம் நேர்மறையான சிந்தனையின் ஆன்மீக சக்தி அல்ல. இது தீவிரமான ஆசை அல்லது மீண்டும் மீண்டும் பேச்சு மூலம் யதார்த்தத்தை உருவாக்கும் முயற்சி அல்ல. நம்பிக்கை வெளிப்பாட்டுடன் தொடங்குகிறது. தேவன் பேசுகிறார், பேசுபவர் கீழ்ப்படிய போதுமான நம்பகமானவரா என்பதை கேட்பவர் தீர்மானிக்க வேண்டும்.

ஆபிரகாம் "சுதந்தரமாகப் பெற வேண்டிய இடத்திற்குச் செல்ல வேண்டும்" என்று அழைக்கப்பட்டதாக எபிரெயர் கூறுகிறார். அழைப்பில் அறிவுறுத்தலும் வாக்குத்தத்தமும் இருந்தன. அறிவுறுத்தல் உடனடியாக இருந்தது: வெளியே செல்லுங்கள். சுதந்தரம் எதிர்காலத்தில் இருந்தது: அவர் அதை பின்னர் பெறுவார்.

எனவே ஆபிரகாமிடம் கீழ்ப்படிய போதுமான வெளிப்பாடு இருந்தது, ஆனால் முழு பயணத்தையும் விளக்க போதுமான தகவல்கள் இல்லை.

அவரை யார் அழைத்தார்கள் என்று அவருக்குத் தெரியும். அவர் வெளியேற வேண்டும் என்று அவருக்குத் தெரியும். தனக்கு முன்னால் எங்காவது ஒரு சுதந்தரம் இருப்பதை அவர் அறிந்திருந்தார். ஆனால் எல்லா இடங்களிலும் கீழ்ப்படிதல் தனக்கு எடுக்கும், பயணம் எவ்வளவு காலம் நீடிக்கும், அவர் எந்த எதிர்ப்பை எதிர்கொள்வார், அல்லது வாக்குத்தத்தத்தில் மறைந்திருக்கும் சாத்தியமற்ற தன்மைகளை தேவன் எவ்வாறு சமாளிப்பார் என்பது அவருக்குத் தெரியாது.

வேதவாக்கியம் பதற்றத்தை தெளிவாகக் கூறுகிறது: "அவர் எங்கு சென்றார் என்று தெரியாமல் வெளியே சென்றார்".

விசுவாசம் ஆபிரகாமின் பதிலளிக்கப்படாத கேள்விகளை அகற்றவில்லை. விசுவாசம் எந்த குரலுக்கு மிகப் பெரிய அதிகாரம் இருக்கும் என்பதை தீர்மானித்தது, அதே நேரத்தில் அந்த கேள்விகளுக்கு பதிலளிக்கப்படவில்லை.

நாம் முழுமையாகக் கீழ்ப்படிவதற்கு முன் தேவன் முழுமையான விளக்கத்தை வழங்க வேண்டும் என்று நாம் அடிக்கடி விரும்புகிறோம். இலக்கை எங்களுக்குக் காட்டுமாறு நாம் அவரிடம் கேட்கிறோம், நமக்கு உதவக்கூடிய அனைவரையும் அடையாளம் காணுங்கள், ஒவ்வொரு சிரமத்தையும் வெளிப்படுத்தவும், விளைவை உறுதிப்படுத்தவும், அனைத்து வளங்களும் எவ்வாறு வரும் என்பதை விளக்கவும். அந்த தகவலைப் பெற்ற பின்னரே நாம் நகரத் தயாராக உணர்கிறோம்.

ஆனால் அந்த ஏற்பாடு தகவல்களை நமது கீழ்ப்படிதலின் அடித்தளமாக மாற்றும். நம்பிக்கையை அடித்தளமாக மாற்ற தேவன் நம்மைக் அழைக்கிறார்.

விசுவாசிகள் மனக்கசப்புடன் செயல்பட வேண்டும், ஞானத்தை நிராகரிக்க வேண்டும், அல்லது ஒவ்வொரு வலுவான உணர்வுக்கும் தெய்வீக வழிகாட்டுதலைக் கோருவார்கள் என்று இது அர்த்தப்படுத்துவதில்லை. வேதம் பகுத்தறிவு, ஆலோசனை, பொறுமை மற்றும் நாம் கேள்விப்பட்டதை நாம் நம்புவதைச் சோதிக்கும் கட்டளையைக் கொடுக்கிறது. இருப்பினும் தேவனுடைய வார்த்தை நம் பொறுப்பை தெளிவுபடுத்தியவுடன், முழுமையான தகவல் இல்லாதது நாம் ஏற்கனவே புரிந்துகொண்ட கீழ்ப்படிதலை மறுப்பதற்கான ஒரு சாக்குப்போக்காக மாற முடியாது.

அழைப்பு விடுத்தவரின் தன்மையை அறிந்திருப்பதால், பதிலளிக்கப்படாத கேள்விகளுடன் விசுவாசம் நகர்கிறது.

எபிரெயர் 11-ன் சமீபம்

எபிரெயர் 11 சில நேரங்களில் சுயாதீனமான வெற்றிக் கதைகளின் தொகுப்பாகக் கருதப்படுகிறது. ஒவ்வொரு நபரும் விசுவாசத்தைப் பயன்படுத்துகிறார்கள், ஒரு தடையை கடந்து, குறிப்பிடத்தக்க முடிவைப் பெறுகிறார்கள். அத்தியாயம் நிச்சயமாக மீட்பு, வெற்றி, இயற்கைக்கு அப்பாற்பட்ட ஏற்பாடு மற்றும் பெறப்பட்ட வாக்குத்தத்தங்களை உள்ளடக்கியது. ஆனால் அதில் காத்திருத்தல், அலைந்து திரிவது, நிராகரிப்பு, துன்பம் மற்றும் மரணம் ஆகியவை அடங்கும்.

எபிரெயர் 10-ன் முடிவில் தொடங்கும் வாதத்திற்குள் இந்த அத்தியாயம் படிக்கப்பட வேண்டும்.

கிறிஸ்துவுடன் தாங்கள் அடையாளம் காணப்பட்டதால் அசல் வாசகர்கள் துன்பங்களை அனுபவித்தனர். சிலர் பகிரங்கமாக அவமானப்படுத்தப்பட்டனர், சிலர் இழப்பை அனுபவித்தனர், சிலர் தவறாக நடத்தப்பட்ட விசுவாசிகளின் அருகில் நின்றனர். தங்கள் நம்பிக்கையை கைவிடவோ அல்லது அழுத்தத்தின் கீழ் "பின்வாங்கவோ" வேண்டாம் என்று எச்சரிக்கப்பட்டனர். எபிரெயர் 10:36 அவர்களிடம், "நீங்கள் தேவனுடைய சித்தத்தைச் செய்த பிறகு, நீங்கள் வாக்குத்தத்தத்தைப் பெற வேண்டும் என்பதற்காக உங்களுக்கு பொறுமை தேவை" என்று கூறுகிறார்.

அவர்களுக்குத் தொடங்குவதற்கு போதுமான விசுவாசம் மட்டும் தேவைப்படவில்லை. கீழ்ப்படிதல் விலை உயர்ந்த பிறகு அவர்களுக்கு சகிப்புத்தன்மை தேவைப்பட்டது.

எனவே, பொறுமையுள்ள விசுவாசம் எப்படி இருக்கும் என்பதை எபிரெயர் 11 விளக்குகிறது. தேவனுடைய மீது நம்பிக்கை வைத்திருந்த ஆண்களும் பெண்களும் உடனடி சான்றுகளை விட அதிகமாக வாழ்ந்ததை அது நினைவுபடுத்துகிறது. சிலர் ராஜ்யங்களை வென்றுவிட்டு வாக்குத்தத்தங்களைப் பெற்றனர். மற்றவர்கள் துரோகத்தின் விலைக்கு விடுவிப்பை மறுத்ததால் துன்பப்பட்டனர். சிலர் தங்கள் வாழ்நாளில் அசாதாரணமான தலையீட்டைக் கண்டனர். மற்றவர்கள் தேவன் சொன்னது முழுமையாக நிறைவேறுவதைக் காணாமல் இறந்தனர்.

இந்த அத்தியாயம் அவர்களை வெற்றிகரமான விசுவாசிகளாகவும் தோல்வியுற்ற விசுவாசிகளாகவும் பிரிக்கவில்லை. அவர்கள் அனைவரும் விசுவாசத்தின் மூலம் ஒரு நல்ல அறிக்கையைப் பெற்றதாக வேதம் கூறுகிறது.

விசுவாசத்தைப் பற்றிய ஆழமற்ற புரிதலில் இருந்து இது நம்மைப் பாதுகாக்கிறது. சூழ்நிலைகள் எவ்வளவு விரைவாக மேம்படுகின்றன என்பதைக் கொண்டு மட்டுமே விசுவாசத்தை அளவிட முடியாது. உண்மையான விசுவாசத்தின் ஒரே சான்றாக வெளிப்படையான நிறைவேற்றம் இருந்தால், வாக்குத்தத்தங்களைப் பெறாமல் மக்கள் "விசுவாசத்தில் இறந்தனர்" என்று எபிரெயர்களால் சொல்ல முடியாது.

அவர்களின் மரணம் விசுவாசம் தோல்வியடைந்ததை நிரூபிக்கவில்லை.

மரணம் வரை அவர்கள் கொண்டிருந்த விசுவாசம், சூழ்நிலைகள் தேவனுடைய மீதான நம்பிக்கையிலிருந்து அவர்களைப் பிரிக்கத் தவறிவிட்டன என்பதை நிரூபித்தது.

"இவர்கள் அனைவரும் விசுவாசத்தில் இறந்தனர்"

"இவர்கள் அனைவரும் விசுவாசத்தில் இறந்தனர்" என்ற வார்த்தைகள் ஆரம்பத்தில் ஏமாற்றமளிக்கும் முடிவாகத் தோன்றலாம். ஒவ்வொரு தடையும் எப்படி மறைந்துவிட்டது, ஒவ்வொரு போரும் முடிவுக்கு வந்தது, ஒவ்வொரு வாக்குத்தத்தமும் விசுவாசியின் விருப்பமான கால அட்டவணைக்குள் எப்படி வந்தது என்பதை ஒரு விசுவாசப் பத்தி நமக்குத் தெரிவிக்கும் என்று நாங்கள் எதிர்பார்க்கிறோம்.

எபிரெயர் நமக்கு ஆழமான ஒன்றைக் கொடுக்கிறார்.

மூதாதையர்கள் தேவனுடைய விசுவாசத்தின் உண்மையான வெளிப்பாடுகளைப் பெற்றனர். ஆபிரகாமும் சாராவும் ஈசாக்கைப் பெற்றனர். ஆபிரகாம் தேவன் அடையாளம் கண்ட நிலத்தில் வாழ்ந்தார். ஈசாக்கும் யாக்கோபும் உடன்படிக்கை வாக்குத்தத்தங்களைப் பெற்றனர். அவர்கள் ஏற்பாடு, பாதுகாப்பு, வழிகாட்டல் மற்றும் தெய்வீக தலையீட்டை அனுபவித்தனர்.

எனினும் அவர்களில் எவரும் தங்கள் வாழ்நாளில் முழுப் உடன்படிக்கை நிறைவேறியதை பார்க்கவில்லை. ஆபிரகாம் தனது சந்ததியினர் நட்சத்திரங்களைப் போல எண்ணற்ற ஒரு தேசமாக மாறுவதைக் காண வாழவில்லை. அவர் தனிப்பட்ட முறையில் நிலத்தை அதன் முழுமையில் உடைமையாக்கவில்லை. அவரது சந்ததி மூலம் அனைத்து தேசங்களுக்கும் சென்றடையும் ஆசீர்வாதம் அவரது பூமிக்குரிய வாழ்க்கையின் எல்லைகளைத் தாண்டி இருந்தது.

தேவன் உண்மையுள்ளவர் என்பதை அவர் அறிந்துகொள்ள போதுமான அளவு பெற்றார், ஆனால் இறுதியில் வாக்குத்தத்தத்தில் இருக்கும் அனைத்தும் அல்ல.

இந்த வேறுபாடு முக்கியமானது. விசுவாசமுள்ள மக்கள் கடவுளிடமிருந்து எதையும் பெறுவதில்லை என்று எபிரெயர் கற்பிக்கவில்லை. ஒவ்வொரு வாக்குத்தத்தமும் நித்தியம் வரை ஒத்திவைக்கப்பட வேண்டும் என்றும் அது கற்பிக்கவில்லை. தேவனுடைய நோக்கம் பெரும்பாலும் ஒரு வாழ்நாளை விட பெரியது என்றும், விசுவாசம் தெய்வீக விசுவாசத்தை நாம் தற்போது காணக்கூடிய அளவிற்கு குறைக்கக்கூடாது என்றும் இது கற்பிக்கிறது.

சில வாக்குத்தத்தங்கள் விரைவாக நிறைவேற்றப்படுகின்றன. சில படிப்படியாக வெளிப்படுகின்றன. சில குழந்தைகள், தேவாலயங்கள், ஊழியங்கள் மற்றும் வருங்கால சந்ததியினர் வழியாக விரிவடைகின்றன. சில தேவனுடைய ராஜ்யத்தில் மட்டுமே தங்கள் இறுதி மற்றும் முழுமையான நிறைவேற்றத்தைக் காண்கின்றன.

ஒவ்வொரு வாக்குத்தத்தமும் நமது தனிப்பட்ட நாட்காட்டியின்படி நிறைவேற்றப்பட வேண்டும் என்று நாம் கோரியால், அவர் நம் வாழ்நாளை விட பெரிய கதையை எழுதும்போது தேவனை விசுவாசமற்றவர் என்று அழைக்க நாம் ஆசைப்படுவோம்.

ஆபிரகாமின் நம்பிக்கை முழு திட்டத்தையும் வைத்திருப்பதில் கட்டமைக்கப்படவில்லை. அது தேவனுக்கு சொந்தமானதாக கட்டப்பட்டது, அவரது திட்டம் அவருக்கு அப்பால் தொடர முடியும்.

வாக்கூத்தத்தத்திற்கும் அனுபவத்திற்கும் இடையிலான பதற்றம்

"ஆணாதிபதிகள் வாக்குத்தத்தங்களைப் பெறவில்லை" என்பதை எபிரெயர்கள் வெளிப்படையாக ஒப்புக்கொள்கிறார்கள். வேதவாக்கியம் அவர்களின் அனுபவத்திற்கும் அவர்களின் எதிர்பார்ப்புக்கும் இடையிலான தூரத்தை மறைக்கவில்லை. காத்திருப்பது பெறுவது போல் உணர்கிறது அல்லது ஒரு கூடாரம் ஒரு முடிக்கப்பட்ட நகரம் போல் தெரிகிறது என்று பாசாங்கு செய்ய அது நம்மைக் கேட்கவில்லை.

வேதாகம விசுவாசம் என்பது முழுமையடையாதவற்றைப் பற்றி நேர்மையாக இருக்கிறது.

இந்த நேர்மை நம்பிக்கையை மறுப்பதிலிருந்து வேறுபடுத்துகிறது. மறுப்பு தற்போதைய யதார்த்தத்தை அங்கீகரிக்க மறுக்கின்றது. நம்பிக்கை அதற்கு இறுதி அதிகாரம் கொடுக்காமல் தற்போதைய யதார்த்தத்தை அங்கீகரிக்கிறது. மறுப்பு, "வலி இல்லை" என்று கூறுகிறது. நம்பிக்கை, "வலி உண்மையானது, ஆனால் அது மட்டுமே என்னை நிர்வகிக்கும் உண்மை அல்ல" என்று கூறுகிறது. மறுப்பு, "எதுவும் தவறு இல்லை" என்று கூறுகிறது. நம்பிக்கை, "ஏதோ தவறு, ஆனால் தேவன் உண்மையாக இருக்கிறார், அவரது மீட்பு வேலை முடிக்கப்படவில்லை" என்று கூறுகிறது.

குணப்படுத்துவதற்காகப் பிரார்த்தனை செய்யும் போது ஒரு நபர் நோயை அங்கீகரிக்கலாம். நல்லிணக்கம் சாத்தியம் என்று நம்பும் அதேவேளை ஒரு குடும்பம் பிரிவினையை அங்கீகரிக்கலாம். ஒரு பெற்றோர் நம்பிக்கையை ஒப்படைக்காமல் ஒரு கெட்டவரின் தற்போதைய நிலையை துக்கப்படுத்தலாம். ஒரு விசுவாசியானவர் பற்றாக்குறையை தேவனுடைய ஏற்பாட்டின் இறுதி வரையறையாக மாற்றாமல் நிதி நெருக்கடியை அங்கீகரிக்க முடியும். ஒரு தேவாலயம் அதன் தற்போதைய வரம்புகளை அங்கீகரிக்க முடியும், அதே நேரத்தில் தேவன் கொடுத்த பணிக்கு தொடர்ந்து தயாராகி வருகிறது.

விசுவாசம் என்பது நிகழ்காலத்தை நாம் பொய்யாகக் கூற வேண்டியதில்லை. நிகழ்காலமே எப்போதும் இருக்கும் என்ற முடிவுக்கு நாம் மறுப்பு தெரிவிக்க வேண்டும்.

மூதாதையர்கள் அந்த பதற்றத்திற்குள் வாழ்ந்தனர். அவர்கள் தேவனுடைய வாக்குத்தத்தத்தைக் கேள்விப்பட்டார்கள், ஆனால் அவர்கள் இன்னும் தற்காலிக கட்டமைப்புகளில் வசித்து வந்தனர். அவர்கள் ஒரு உடன்படிக்கையைப் பெற்றிருந்தனர், ஆனால் அதன் நிறைவேற்றத்தின் பெரும்பகுதி அடிவானத்திற்கு அப்பால் இருந்தது. அவர்கள் நிலத்தில் நின்று கொண்டிருந்தனர், இருப்பினும் அவர்கள் நிலத்தை அதன் முழுமையில் உடைமையாக்கவில்லை.

அவர்கள் எங்கோ நிஜமாக வந்திருந்தனர், ஆனால் அவர்கள் எல்லாவற்றிற்கும் வரவில்லை.

பல விசுவாசிகள் இந்த நிலையை உணர்ந்து கொண்டுள்ளனர். தேவன் உண்மையாகவே செயல்பட்டார், ஆனால் கதை இன்னும் முழுமையடையவில்லை. பிரார்த்தனை மாற்றத்தை ஏற்படுத்தியுள்ளது, ஆனால் முழுமையான மறுசீரமைப்பை உருவாக்கவில்லை. ஒரு கதவு திறக்கப்பட்டுள்ளது, ஆனால் பணி கடினமாக உள்ளது. ஒரு குடும்ப உறுப்பினர் தேவனை நோக்கி ஒரு அடி எடுத்து வைத்துள்ளார், ஆனால் இன்னும் முழுமையாக சரணடையவில்லை. இதயத்தில் குணப்படுத்துதல் தொடங்கியுள்ளது, ஆனால் நினைவகம் இன்னும் வலிக்கிறது. விசுவாசிகள் இப்போது அவர்கள் இருந்த இடத்தில் இல்லை, ஆனால் அவர்கள் இன்னும் எல்லாவற்றையும் ஆகவில்லை கிருபை அவர்களை உருவாக்குகிறது.

இது இடையே உள்ள இடைவெளி.

இந்த இடத்தின் ஆபத்து என்னவென்றால், முழுமையற்றது கைவிடுவது போல் ஒலிக்கத் தொடங்கலாம். தாமதம் மறுப்பு என்று விளக்கப்படலாம். தற்காலிக நிலைமைகள் நிரந்தர முடிவுகளாகக் கருதப்படலாம். தேவன் ஏற்கனவே செய்த அனைத்தையும் விட நடக்காதவை உணர்ச்சி ரீதியாக அதிக சக்திவாய்ந்ததாக மாறக்கூடும்.

அந்த இடத்தை வேறு விதமாக விளக்கிச் சொல்ல எபிரெயர் நமக்குக் கற்பிக்கிறார். முடிவடையாத நிலை, தேவன் வாக்குத்தத்தத்தை மறந்துவிட்டார் என்பதற்கு ஆதாரம் அல்ல. தேவனுடைய விசுவாசத்தை நம்புவதற்கு சகிப்புத்தன்மை கற்றுக்கொள்ளும் இடம் இது.

வாக்குத்தத்தத்தின் தசேத்தில் ஒரு கூடாரம்

ஆபிரகாம் "ஒரு அந்நிய தேசத்தில் இருப்பதுபோல, வாக்குத்தத்தம்பண்ணப்பட்ட தேசத்தில் ஈசாக்குடனும் யாக்கோபுடனும் கூடாரங்களில் தங்கியிருந்தார்" என்று எபிரெயர் 11:9 கூறுகிறது.

பதற்றம் வியக்க வைக்கிறது. ஆபிரகாம் வாக்குத்தத்தம் அளித்த நாட்டில் இருந்தார், ஆனால் அவர் ஒரு அந்நியராக அங்கு வசித்து வந்தார். தேவன் அவரை வழிநடத்திய இடத்தில் அவர் இருந்தார், ஆனால் அவரது சுற்றுப்புறங்கள் இன்னும் தற்காலிகமாகத் தோன்றின. அவர் சரியாகக் கீழ்ப்படிந்தார், இருப்பினும் அவரது வாழ்க்கை உடனடியாக தேவன் விவரித்த சுதந்தரத்தைப் போல தெரியவில்லை.

தேவனுடைய விருப்பத்தில் இருப்பது என்பது ஒவ்வொரு சூழ்நிலையும் உடனடியாக முடிந்துவிட்டதாகத் தெரியவில்லை என்று அர்த்தமல்ல.

ஒரு கூடாரம் நடமாடுவதற்காக வடிவமைக்கப்பட்டுள்ளது. அது உண்மையான தங்குமிடத்தை வழங்குகிறது, ஆனால் அது ஒரு நிரந்தர நகரத்தை ஒத்திருக்கவில்லை. அதன் பங்குகளை அகற்றலாம். அதன் துணியை மடிக்கலாம். அதன் இருப்பு அதற்குள் வசிக்கும் நபர் இன்னும் இறுதி வீட்டில் குடியேறவில்லை என்பதை அறிவிக்கிறது.

எனவே ஆபிரகாமின் கூடாரம் ஒரு வசிப்பிடமாகவும் சாட்சியாகவும் இருந்தது. அது அவர் தற்போது வாழ்ந்த இடத்தை ஒப்புக்கொண்டது. தற்போதைய ஏற்பாடு அவரது எதிர்காலத்தின் முழுமை என்று அறிவிக்காமல்.

இது நமக்கு ஒரு முக்கியமான ஆன்மீகக் கொள்கையை அளிக்கிறது: நிரந்தர முடிவுகளைத் தயாரிப்பதற்கான அதிகாரம் தற்காலிக நிபந்தனைகளுக்கு வழங்கப்படக்கூடாது.

நாம் வாழும் ஒரு வேதனையான பருவம் இருக்கலாம், ஆனால் தேவன் செய்யும் அனைத்தையும் நமக்குச் சொல்ல அதற்கு உரிமை இல்லை. துக்கத்தின் ஒரு பருவம் மதிக்கப்பட வேண்டும், நேர்மையாக எடுத்துச் செல்லப்பட வேண்டும், ஆனால் மகிழ்ச்சி ஒருபோதும் திரும்பாது என்று அறிவிக்க துக்கத்தை அனுமதிக்க முடியாது. ஒரு நிதி நெருக்கடிக்கு நிதானமான முடிவுகள், தியாகம், ஆலோசனை மற்றும் ஒழுக்கம் தேவைப்படலாம், ஆனால் அது தேவனுடைய எதிர்கால ஏற்பாட்டின் மொத்த அளவை வரையறுக்க முடியாது. ஒரு குடும்ப மோதலில் உண்மை மற்றும் பொறுப்புக்கூறல் தேவைப்படும் காயங்களை வெளிப்படுத்தலாம், ஆனால் மறுசீரமைப்பு சாத்தியமற்றது என்று அறிவிக்க மோதலுக்கு அதிகாரம் இல்லை.

கூடாரம் நிகழ்காலத்தைப் பற்றிய உண்மையைச் சொல்கிறது. விசுவாசம் நகரத்தைத் தேடுகிறது.

ஒவ்வொரு கூடாரத்தையும் நாம் வெறுக்கக் கூடாது. சில தற்காலிகக் காலங்கள் தேவன் நம்மைப் பாதுகாக்கும், கற்பிக்கும், ஒழுங்குபடுத்தும், தயார்படுத்தும் இடங்கள். தேவன் நமக்குள் உருவாக்குவதை நாம் பெறத் தவறும் அளவுக்கு வெளியேறுவதில் வெறித்தனமாக இருக்கக்கூடாது என்பது குறிக்கோள். ஆபிரகாம் கூடாரங்களில் வாழ்ந்துகொண்டிருக்கும்போது கடவுளுடன் நடக்கக் கற்றுக்கொண்டார். தற்காலிகம் என்பது அர்த்தமற்றது என்று அர்த்தமல்ல.

ஆனால் தற்காலிகத்தை இறுதி என்று தவறாக எண்ணக் கூடாது.

கூடாரத்தில் முழு வாக்குத்தத்தமும் இல்லை என்று நம்பியிருக்கும் அதேவேளை கூடாரத்தில் நம்மைத் தக்கவைத்துக் கொள்ளும் கிருபைக்கு நாம் நன்றியுள்ளவர்களாக இருக்கலாம்.

ஒரு நகரத்தைத் தடோங்கள்

ஆபிரகாம் தனது எதிர்பார்ப்பை அழிக்க தற்காலிக நிலைமைகளை அனுமதிக்காமல் ஒரு தற்காலிக கட்டமைப்பில் எப்படி வாழ்ந்தார் என்பதை எபிரெயர் 11:10 விளக்குகிறார்: "ஏனெனில் அவர் அடித்தளங்களைக் கொண்ட ஒரு நகரத்தைத் தேடினார், அதன் கட்டமைப்பாளரும் படைப்பாளருமான தேவன்".

கூடாரத்திற்கும் நகரத்திற்கும் இடையிலான வேறுபாடு வேண்டுமென்றே இருந்தது. கூடாரம் அசைவதாகவும் தற்காலிகமாகவும் இருந்தது. நகரத்திற்கு அடித்தளங்கள் இருந்தன. கூடாரம் ஆபிரகாமின் வெளிப்படையான நிலையை பிரதிநிதித்துவப்படுத்தியது. நகரம் தேவன் தயார் செய்தவற்றின் நிலைத்தன்மையைக் குறிக்கிறது.

ஆபிரகாம் மேம்பட்ட சூழ்நிலைகளுக்கான ஆசையால் மட்டும் நிலைத்திருக்கவில்லை. அவர் தேவனை உருவாக்கி உருவாக்கிய ஒன்றைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்.

இது வாக்குத்தத்தத்திற்கு அதன் ஸ்திரத்தன்மையை அளிக்கிறது. ஆபிரகாமின் நம்பிக்கை இறுதியாக அவரது சொந்த வலிமை, வயது, வளங்கள் அல்லது எதிர்காலத்தை கட்டுப்படுத்தும் திறனால் பாதுகாக்கப்படவில்லை. அவர் தனது தனிப்பட்ட திறனால் மட்டுமே வாக்குத்தத்தத்தை அளந்திருந்தால், அதற்கு எதிராக அவர் மகத்தான ஆதாரங்களைக் கண்டுபிடித்திருப்பார்.

வாக்குத்தத்தத்தின் பாதுகாப்பு அதன் பில்டரின் அடையாளத்தில் தங்கியிருந்தது.

இங்குதான் விசுவாசம் மீண்டும் மீண்டும் திரும்ப வேண்டும். இறுதி கேள்வி என்னவென்றால், தேவன் சொன்னதை நிறைவேற்றுவதற்கு நமக்கு போதுமான அதிகாரம் இருக்கிறதா என்பது அல்ல. தேவன் தான் வாக்குத்தத்தம்பண்ணினதை நிறைவேற்ற போதுமான அதிகாரம் உள்ளாரா என்பதுதான் கேள்வி.

கீழ்ப்படிதல், ஆயத்தப்படுத்துதல், தலைமைப் பொறுப்பை வகிப்பது, ஜெபம், சகிப்புத்தன்மை, சரணடைவது ஆகியவற்றுக்கு நாம் பொறுப்பாக இருக்கிறோம். தெய்வீக நிறைவேற்றத்தை உருவாக்குவதற்கு நாம் பொறுப்பல்ல. தேவனுடைய கையை நாம் கட்டாயப்படுத்தவோ, தேவனுடைய நேரத்தை கையாளவோ, அல்லது கிருபை மட்டுமே சாதிக்கக்கூடியதை கவலை மூலம் உருவாக்கவோ முடியாது.

விசுவாசம் என்பது கடவுளாக இருப்பதன் சுமையை சுமக்காது.

விசுவாசம் என்பது தேவனை நம்பும் பொறுப்பைக் கொண்டுள்ளது.

ஆபிரகாம் நாடின நகரம் பூமிக்குரிய வெற்றியை தாண்டிச் சென்றடைகிறது. எபிரெயர் அதை "ஒரு சிறந்த நாடு, அதாவது ஒரு பரலோக நாடு" என்று அடையாளப்படுத்தி, தேவன் "அவர்களுக்காக ஒரு நகரத்தைத் தயாரித்திருக்கிறார்" என்று அறிவிக்கிறார். மூதாதையர்களின் நம்பிக்கையின் ஆழமான நிறைவேற்றம் வெறும் சொத்து, செழிப்பு அல்லது தேசிய செல்வாக்கு அல்ல. அவர்களின் பயணம் கடவுளுடன் நிரந்தர கூட்டுறவையும் அசைக்க முடியாத ஒரு ராஜ்யத்தையும் சுட்டிக்காட்டியது.

இந்தப் பரலோக பரிமாணம் பூமிக்குரிய தேவைகளை முக்கியமற்றதாக ஆக்குவதில்லை. உடல்கள், குடும்பங்கள், ஏற்பாடுகள், நீதி, குணப்படுத்துதல், நம்மிடம் ஒப்படைக்கப்பட்டுள்ள வேலை ஆகியவற்றைப் பற்றி தேவன் அக்கறை காட்டுகிறார். ஆனால், விசுவாசத்தை மிகவும் வசதியான வாழ்க்கைக்கான ஒரு நுட்பமாக மாற்றுவதை அது தடுக்கிறது.

பூமியிலுள்ள ஒவ்வொரு சூழ்நிலையும் நமது விருப்பப்படி வெளிப்படும் என்பது மிகப்பெரிய வாக்குத்தத்தம் அல்ல. தேவன் தனது மக்களை ஒரு ஆயத்த நகரத்தை நோக்கி கொண்டு வருகிறார்,

மரணம் அவரது உடன்படிக்கையை ரத்து செய்ய முடியாது, விசுவாசத்துடன் அவருக்கு சரணடைந்த எதுவும் இழக்கப்படாது என்பது மிகப்பெரிய வாக்குத்தத்தம்.

நமது நம்பிக்கை கூடாரத்திற்கு அப்பால் செல்கிறது, ஏனெனில் நமது நம்பிக்கை இந்த தற்போதைய உலகத்திற்கு அப்பால் செல்கிறது.

கலிடாரத்தில் உங்கள் பெயர் இருக்க வணேட்டாம்.

ஒரு தற்காலிக பருவம் நம் பெயரை மாற்றத் தொடங்கும் போது குறிப்பாக ஆபத்தானது.

நாம் தோல்வியை அனுபவிக்கிறோம், தோல்விகளை நாமே அழைக்கத் தொடங்குகிறோம். நாம் நிராகரிப்பைச் சகித்து, தேவையற்றவர்கள் என்று விவரிக்கத் தொடங்குகிறோம். நாம் நிதி பற்றாக்குறையைக் கடந்து, பற்றாக்குறையை நமது நிரந்தர அடையாளமாக கருதத் தொடங்குகிறோம். நாம் துரோகத்தை அனுபவிக்கிறோம், காயம் எந்த உறவையும் நம்ப முடியாது என்று சொல்ல அனுமதிக்கிறோம். நாம் தாமதத்தை எதிர்கொள்கிறோம், மறந்துவிட்டதாக அடையாளம் காணத் தொடங்குகிறோம்.

நாம் அனுபவிக்கும் ஒன்றிலிருந்து, நாம் நம்மைப் புரிந்துகொள்ளும் பெயராக மாறுவதற்கு சூழ்நிலை நகர்கிறது.

எபிரெயர்கள் இதற்கு நேர்மாறாக நடந்துகொண்டிருப்பதைக் காட்டுகிறார்கள். அந்த வாக்குத்தத்தம் முழுமையாகத் தெரிவதற்கு முன்பே தங்கள் அடையாளத்தை மாற்றியமைக்க மூதாதையர்கள் வாக்குத்தத்தத்திற்கு அனுமதித்தனர். தாங்கள் "பூமியில் அந்நியர்கள் மற்றும் யாத்ரீகர்கள்" என்று ஒப்புக்கொண்டனர். தங்கள் சுற்றுப்புறத்தில் அவர்கள் யார் என்பதற்கான இறுதி விளக்கம் இல்லை. அவர்கள் எதிர்கால தேவனுக்கு சொந்தமானவர்கள்.

இன்றைய உலகில் விசுவாசிகள் பொறுப்புகளை புறக்கணிக்க வேண்டும் என்று இது அர்த்தப்படுத்துவதில்லை. ஆபிரகாம் பலிபீடங்களைக் கட்டி, தனது குடும்பத்தை கவனித்தார், மோதல்களைத் தீர்த்தார், முடிவுகளை எடுத்தார், வரலாற்றுக்குள் செயல்பட்டார். ஒரு யாத்ரீகராக இருப்பது அவரை செயலற்றவராகவோ பொறுப்பற்றவராகவோ ஆக்கவில்லை.

இதன் பொருள் என்னவென்றால், தற்போதைய உலகத்தால் அவரது அடையாளத்தின் மீது இறுதி உரிமை கோர முடியாது.

எங்களுக்கு இதை நினை தான். நாம் இருக்கும் இடத்தில் உண்மையுடன் வேலை செய்கிறோம், ஆனால் நமது வேலை என்பது நமது நோக்கத்தின் முழுமையான வரையறை அல்ல. நாம் வசிக்கும் இடத்தைப் பற்றி நாம் அக்கறை கொள்கிறோம், ஆனால் நமது முகவரி நமது பரம்பரைத் தொகையைக் கணக்கிடுவதில்லை. நமது தற்போதைய நோயறிதலை நாம் ஒப்புக்கொள்கிறோம், ஆனால் நோயறிதல் நமது நித்திய எதிர்காலத்தை வரையறுக்கும் அதிகாரத்தைக் கொண்டிருக்கவில்லை. நாம் இழப்புகளைத் துக்கப்படுத்துகிறோம், ஆனால் இழப்பு உயிர்த்தெழுதலின் தேவனுக்கு சொந்தமானதை அழிக்க முடியாது.

நாம் இருக்கும் இடம் உண்மையானது. அது மட்டுமே உண்மையானது அல்ல.

பின்வாங்க மறுக்கும் விசுவாசம்

எபிரெயர் 11 இறுதியில் விடாமுயற்சிக்கான அழைப்பாகும். விசுவாசம் விலை உயர்ந்தால் நம்பிக்கையை இழக்க வேண்டாம் என்று சுற்றிலும் உள்ள அத்தியாயங்கள் விசுவாசிகளை எச்சரிக்கிறது. தாமதம் தானாகவே வாக்குத்தத்தத்தை செல்லாது என்றும் அசௌகரியம் தானாகவே பாதையை செல்லாது என்றும் ஆபிரகாமும் மூதாதையர்களும் நமக்குக் கற்பிக்கின்றனர்.

விசுவாசம் திருத்தத்திற்கு பதிலளிக்கும் வகையில் உள்ளது. நாம் தேவனை தவறாகப் புரிந்துகொண்டோம் என்று வேதம் வெளிப்படுத்தினால், உண்மையான விசுவாசம் தன்னைத் தாழ்த்தி, திசையை மாற்றும். பிடிவாதம் என்பது விடாமுயற்சி அல்ல, தனிப்பட்ட லட்சியம் மத மொழியால் பாதுகாக்கப்படக்கூடாது.

ஆனால் வேதாகமம், தெய்வீக ஞானம் மற்றும் தேவனுடைய தன்மை ஆகியவற்றின் கீழ் உள்ள திசை சோதிக்கப்பட்ட பிறகு, பொறுமையின்மை மட்டுமே நம்மைத் பின்வாங்க அனுமதிக்கக்கூடாது.

வாக்குத்தத்தத்திற்கும் நிறைவேற்றத்திற்கும் இடையிலான இடைவெளி, பழக்கமான விஷயங்களுக்குத் திரும்புவதற்கான வாய்ப்புகளைத் தொடர்ந்து நமக்கு வழங்கும். எபிரெயர் 11:15, மூதாதையர்கள் தாங்கள் விட்டுச் சென்ற நாட்டுடன் மனதளவில் ஈடுபட்டிருந்தால், "அவர்கள் திரும்பிச் சென்றிருக்க வாய்ப்பு இருந்திருக்கும்" என்று கூறுகிறார்.

முந்தைய நாடு நமது எண்ணங்களில் ஆதிக்கம் செலுத்தும்போது பின்வாங்குவதற்கான வாய்ப்பு வலுப்பெறுகிறது. தேவன் ஏன் நம்மைக் அழைத்தார் என்பதை மறந்துவிடும்போது எளிதானதை நாம் நினைவில் கொள்ளத் தொடங்குகிறோம். கீழ்ப்படிதல் சங்கடமாக இருப்பதால் அவர் நம்மைக் காப்பாற்றிய அடிமைத்தனத்தை நாம் ரொமானடிக் செய்கிறோம். விசுவாசத்தின் நிச்சயமற்ற தன்மையை கடந்த காலத்தின் திருத்தப்பட்ட நினைவுடன் ஒப்பிடுகிறோம்.

ஆனால், பின்னால் விடப்பட்டவற்றை இழுக்கிறதை விட, முன்னால் என்ன இருக்கிறது என்பதைப் பற்றிய வலுவான பார்வையை விசுவாசம் வளர்க்கிறது.

விசுவாசிகள் திரும்புவது சாத்தியமற்றது என்பதால் மட்டும் தொடர்ந்து செயல்படுவதில்லை. விசுவாசிகள் தொடர்கிறார்கள் ஏனென்றால் தேவன் "ஒரு சிறந்த நாட்டுக்கான" ஆசையை எழுப்பியுள்ளார்.

தேவனுடைய வாக்குத்தத்தத்தை விட நேற்றைய பரிச்சயம் அதிக அதிகாரத்தைக் கொண்டிருக்க விசுவாசம் மறுக்கிறது.

மையச் சத்தியம்

விசுவாசம் என்பது தூரத்தை மறுப்பது அல்ல. தூரம் இருக்கும் வரை தேவனுடைய மீது தொடர்ந்து நம்பிக்கை வைப்பதே விசுவாசம். நாம் ஒரு தற்காலிக கூடாரத்தில் வாழலாம், பதிலளிக்கப்படாத கேள்விகளை எடுத்துச் செல்லலாம், எதிர்பார்த்ததை விட நீண்ட காலம் காத்திருக்கலாம், ஆனால் முடிக்கப்படாத ஒரு பருவத்தை நம் வாழ்க்கையின் இறுதி விளக்கமாக மாற்ற மறுக்கிறோம்.

இராதயப் பரிசோதனா

தவேனுக்கு மூன்பாக நரேம் எடுத்துக்கொள் நரேமயாக இரூ அவர் பசேட்டும்

01

ஆபிரகாமுக்கு எந்தக் கட்டளையை தேவன் தெளிவாகக் கொடுத்திருந்தார், இன்னும் எந்தத் தகவலை அவருக்குத் தரவில்லை?

02

தாமதத்தை கைவிடப்பட்டதென்றோ, இன்னும் நிறைவுபெறாததை தோல்வியென்றோ நான் கருதியிருக்கிறேனா?

03

என் தற்போதைய காலத்தை சரியாக விவரிக்கும் எந்தத் தற்காலிகக் கூடாரம், என் நிரந்தர அடையாளத்தை வரையறுக்க நான் அனுமதிக்கக்கூடாது?

04

வேதாகமம் ஏற்கெனவே தெளிவாக்கிய ஒன்றிற்குக் கீழ்ப்படிவதற்கு முன் முழுமையான தகவலுக்காக நான் காத்திருக்கிறேனா?

05

முன்னேறுவது கடினமாகிவிட்டதால், எந்தப் பழைய இடம், வாழ்க்கை முறை அல்லது அடையாளத்திற்குத் திரும்ப நான் சோதிக்கப்படுகிறேன்?

அறிக்கை

நான் இருக்கும் இடத்தைப்பற்றிய உண்மையைச் சொல்வேன்; ஆனால் நான் காண்பதிடம் என் எதிர்காலத்தை ஒப்புக்கொடுக்கமாட்டேன். தேவன் தெளிவாக்கியதற்குக் கீழ்ப்படிவேன்; அவர் இன்னும் விளக்காததை அவரிடம் நம்பிக்கையுடன் ஒப்புக்கொடுப்பேன்; தற்காலிகமான ஒரு காலம் எனக்கு நிரந்தரமான பெயரை வழங்க அனுமதிக்கமாட்டேன்.

பக்தி இரண்டு

திரத்திலே கண்டார்கள்

எபிரயெர் 11:13-16

02

பறுவதற்கு மான் பார்ப்பது

மாதன்மை வேதவசனம்

எபிரெயர் 11:13-16

வேதவசனம்

“இவர்களெல்லாரும், வாக்குத்தத்தம்பண்ணப்பட்டவைகளை அடையாமல், தூரத்திலே அவைகளைக் கண்டு, நம்பி அணைத்துக்கொண்டு, பூமியின்மேல் தங்களை அந்நியரும் பரதேசிகளும் என்று அறிக்கையிட்டு, விசுவாசத்தோடே மரித்தார்கள்.”

வேதவசனம்

— எபிரெயர் 11:13, தமிழ் யூனியன் பதிப்பு

தாங்கள் இன்னும் பெறாத ஒன்றைப் பார்த்த மக்களை எபிரெயர் 11 விவரிக்கிறது. அந்த வாக்குத்தத்தம் “வெகு தொலைவில்” இருந்தது, எனினும் அது அவர்கள் எப்படி வாழ்ந்தார்கள், எங்கு சென்றனர், எதைச் சகித்தனர், தங்களை எப்படிப் புரிந்துகொண்டார்கள் என்பதைப் புரிந்துகொள்ளும் அளவுக்கு அது உண்மையானதாக இருந்தது.

இது சாதாரணமான உடல் பார்வை அல்ல. ஆபிரகாமால் கானான் தேசத்தின் குறுக்கே பார்க்க முடிந்தது. ஆனால் தன்னிடமிருந்து பிறக்கப்போகும் தேசத்தையும், வாக்குத்தத்தத்தைப் பெறப்போகும் தலைமுறைகளையும், அல்லது இறுதியில் தனது சந்ததி மூலம் தேசங்களை சென்றடையும் ஆசீர்வாதத்தையும் தனது இயல்பான கண்களால் பார்க்க முடியவில்லை. சாராவைக் காண முடிந்தது, ஆனால் தேவன் வாக்குத்தத்தம்பண்ணின மகனை இன்னும் பார்க்க முடியவில்லை. தனது கூடாரத்தையும், தனது ஊழியர்களையும், தனது உடைமைகளையும், தற்போதைய வரம்புகளையும் அவரால் பார்க்க முடிந்தது, ஆனால் தேவன் விவரித்த முழு எதிர்காலத்தையும் அவரால் உடல் ரீதியாகக் கவனிக்க முடியவில்லை.

தேவனால் வெளிப்படுத்தப்பட்ட ஆனால் வரலாற்றில் இன்னும் புலப்படாத ஒரு யதார்த்தத்திற்கு பதிலளிக்க விசுவாசம் ஆபிரகாமுக்கு ஒரு வழியைக் கொடுத்தது.

விசுவாசம் போதுமான அளவு தீவிரமாக கற்பனை செய்வதன் மூலம் யதார்த்தத்தை உருவாக்குகிறது என்று இது அர்த்தப்படுத்துவதில்லை. ஆபிரகாம் மன முயற்சியின் மூலம் வாக்குத்தத்தத்தை வழங்கவில்லை. வாக்குத்தத்தமானது கடவுளில் தோன்றியது. தேவன் வெளிப்படுத்தியவற்றுக்கு ஆபிரகாம் அளித்த பதில்தான் விசுவாசம்.

ஒழுங்கு முக்கியமானது. தேவன் பேசினார். ஆபிரகாம் தேவனுடைய கருத்தின் கண்ணோட்டத்தின் மூலம் எதிர்காலத்தைப் பார்த்தார். அந்த பார்வை தூண்டுதலை உருவாக்கியது, மேலும் தூண்டுதல் இறுதியில் அவரது ஒப்புதலையும் கீழ்ப்படிதலையும் மறுவடிவமைத்தது.

நாம் விரும்பும் எதிர்காலத்தைக் கண்டுபிடிக்கும் திறன் வேதாகமப் பார்வை அல்ல. தேவன் வெளிப்படுத்திய சத்தியத்தின் மூலம் நிகழ்காலத்தைப் பார்ப்பது கிருபை.

வாக்குத்தத்தம் ததொலலவில் இருந்தது, ஆனல் உண்மகைக் மாறானது அல்ல

ஒரு வாக்குத்தத்தத்தின் உண்மையை அதன் அருகாமையில் அளவிடுவதற்கான போக்கு நம்மிடம் உள்ளது. ஒரு பதில் நெருக்கமாகத் தோன்றும்போது, நம்பிக்கை எளிதானது. சூழ்நிலைகள் எதிர்பார்க்கப்பட்ட திசையில் செல்லத் தொடங்கும் போது, தேவன் செயல்படுகிறார் என்று நாம் நம்புகிறோம். வளங்கள் வரும்போது, உறவுகள் மேம்படுகின்றன, அறிகுறிகள் மாறுகின்றன, அல்லது வாய்ப்புகள் திறக்கின்றன, நாம் உடனடியாக இயக்கத்தை தெய்வீக உறுதிப்படுத்தல் என்று விவரிக்கிறோம்.

ஆனால் பதில் தொலைவில் இருக்கும்போது, நிச்சயமற்ற தன்மை வளரத் தொடங்குகிறது.

வாக்குத்தத்தத்தின் உண்மைத்தன்மை குறைவாக உள்ளதா என்று நாம் யோசிக்கத் தொடங்கலாம், ஏனெனில் அது எதிர்பார்த்ததை விட அதிக நேரம் எடுக்கும். மௌனம் என்றால் செயலற்ற தன்மை அல்லது தாமதம் என்றால் மறுப்பு என்று நாம் கருதலாம். தேவன் சொன்னவற்றுக்கும் தற்போது நாம் பார்ப்பதற்கும் இடையிலான தூரம் எவ்வளவு அதிகமாக இருக்கிறதோ, அவ்வளவு அதிகமாக நாம் ஊக்கமடைவோம்.

எபிரெயர் 11 யதார்த்தத்தை தீர்மானிக்க தூரத்தை அனுமதிக்க மறுக்கிறார்.

வாக்குத்தத்தம் இன்னும் வெகு தொலைவில் இருந்தது, ஆனால் மூதாதையர்கள் அதைக் கண்டனர். அவர்கள் அதன் முழுமையைக் கொண்டிருக்கவில்லை, ஆனால் அதன் உறுதியை அவர்கள் அங்கீகரித்தனர். அவர்களால் அதை தங்கள் கைகளால் அடைய முடியவில்லை, ஆனால் அவர்கள் அதை தங்கள் வாழ்க்கையின் மீது அதிகாரம் செலுத்த அனுமதித்தனர்.

அவர்கள் பெறும் தூரம் பாதிக்கப்பட்டது. அது வாக்குத்தத்தம் அளித்தவரின் தன்மையை மாற்றவில்லை.

இது முக்கியமானது ஏனென்றால் நேரம் பெரும்பாலும் தேவனுடைய தவறான மொழிபெயர்ப்பாளராக மாறுகிறது. ஒரு பதில் விரைவாக வராதபோது, தேவன் என்ன உணர்கிறார், தேவன் என்ன விரும்புகிறார், அல்லது தேவன் உண்மையாக இருக்கிறாரா என்பதை நமக்குச் சொல்ல காத்திருப்பின் நீளத்தை நாம் அனுமதிக்கிறோம். நாம் ஒரு நாட்காட்டியின் மூலம் தெய்வீக குணத்தை படிக்கத் தொடங்குகிறோம்.

ஆனால் தேவனை விளக்கும் தகுதி காலத்திற்கு இல்லை.

நீண்ட காத்திருப்பு தேவனை உண்மையுள்ளவராக ஆக்காது. ஒரு சிக்கலான பயணம் அவரை இறையாண்மையுள்ளவராக ஆக்காது. ஒரு முடிக்கப்படாத கதை அவரைக் குறைத்து விடாது. தூரம் நமக்கு எவ்வளவு சிறிய கட்டுப்பாட்டைக் கொண்டிருக்கிறது என்பதை வெளிப்படுத்தலாம், ஆனால் அது தேவனுடைய அதிகாரத்தையோ திறனையோ குறைக்காது.

எனவே விசுவாசம் நெருக்கத்தை சத்தியத்தின் சோதனையாக மாற்ற மறுக்கின்றது. தேவன் பேசியது எப்படி நடக்கும் என்பதை நாம் பார்க்கும்போது மட்டுமே உண்மையாகிவிடாது. ஏனெனில் தேவன் சத்தியமானவர்.

அவர்கள் உண்மையில் என்ன பார்த்தார்கள்?

"அவர்களைத் தூரத்தில் பார்த்தது" என்ற சொற்றொடர் எபிரெயர் 11-ன் பெரிய கதையில் புரிந்துகொள்ளப்பட வேண்டும். மூதாதையர்கள் தங்கள் பூமிக்குரிய சூழ்நிலைகளில் தனிப்பட்ட முன்னேற்றங்களைக் காணவில்லை. தேவனுடைய வெளிப்படும் நோக்கத்தை அவர்கள் காண்கிறார்கள்.

ஆபிரகாமுக்கு நிலம், சந்ததியினர், உடன்படிக்கை உறவு, தேசங்களுக்கு நீட்டிக்கப்படும் ஒரு ஆசீர்வாதம் ஆகியவற்றை தேவன் வாக்குத்தத்தம்பண்ணினிருந்தார். ஆபிரகாம் தனது வாழ்நாளில் அந்த வாக்குத்தத்தத்தின் பகுதிகளையும் அறிகுறிகளையும் பெற்றார், ஆனால் அதன் முழுமையான வரலாற்று நிறைவேற்றத்தை அவர் காணவில்லை. எபிரெயர்கள் பின்னர் நிலத்திற்கும், சந்ததியினருக்கும் அப்பால் "ஒரு சிறந்த நாடு, அதாவது ஒரு பரலோக" மற்றும் தேவனால் தயாரிக்கப்பட்ட ஒரு நகரத்திற்கு வாக்குத்தத்தத்தை எடுத்துச் செல்கிறார்கள்.

எனவே அவர்களின் பார்வை தனிப்பட்ட வெற்றியை விட பெரியதாக இருந்தது. கடவுளே கட்டியெழுப்பும் மீட்பு எதிர்காலத்தை அவர்கள் நோக்கிக்கொண்டிருந்தனர்.

ஒவ்வொரு தனிப்பட்ட லட்சியத்திற்கும் தெய்வீக உறுதியை இணைக்கும் அனுமதியாக "தூரத்தைப் பார்ப்பது" படிப்பை மாற்றுவதிலிருந்து இது பாதுகாக்கிறது. விரும்பிய வீடு, தொழில், உறவு, வணிகம், ஊழிய வாய்ப்பு அல்லது உடல் விளைவு தேவனுக்கு முன் நேர்மையாக கொண்டு வரப்படலாம். அத்தகைய ஆசைகள் ஆரோக்கியமானதாகவும், பொறுப்பானதாகவும், வேதாகமம் கொள்கைகளுடன் ஒத்துப்போகக்கூடியதாகவும் இருக்கலாம். ஆனால் ஒரு வலுவான ஆசை தானாகவே ஒரு தெய்வீக வாக்குத்தத்தமாக மாறாது.

அனைத்து விசுவாசிகளுக்கும் வேதம் என்ன வாக்குத்தத்தங்களை அளிக்கிறது, தேவன் ஒரு தனிநபரின் மீது குறிப்பாக எதை தாக்கலாம், ஒரு நபர் வெறுமனே எதை எதிர்பார்க்கிறார் என்பதை நாம் வேறுபடுத்திக் காட்ட வேண்டும்.

தேவனுடைய பிரசன்னம், கிருபை, ஞானம், மன்னிப்பு, பரிசுத்தப்படுத்தும் வேலை, உயிர்த்தெழுதல் மற்றும் நித்திய ராஜ்யம் பற்றி ஒவ்வொரு விசுவாசிக்கும் வேதவாக்கியம் உறுதியான வாக்குத்தத்தங்களை வழங்குகிறது. இந்த வாக்குத்தத்தங்கள் எழுதப்பட்ட வார்த்தையிலும் இயேசு கிறிஸ்துவின் முடிக்கப்பட்ட வேலையிலும் உள்ளன.

ஒரு தனிப்பட்ட எண்ணத்திற்கு அதிக மனத்தாழ்மை தேவைப்படுகிறது. தேவன் ஒரு அழைப்பு, குடும்ப உறுப்பினர், ஊழியத்தைப் பற்றி அல்லது எதிர்கால திசையைப் பற்றி பேசியிருக்கிறார் என்று நாம் நம்பலாம். அத்தகைய எண்ணத்தை வேதாகமம், ஜெபம், தெய்வீக ஆலோசனை, தேவனுடைய தன்மை மற்றும் அது விளைவிக்கும் பழம் ஆகியவற்றின் மூலம் சோதிக்கப்பட வேண்டும். அதற்கு நாம் ஒரு தெளிவான கட்டளைக்கு கீழ்ப்படியவோ, பொறுப்பைக் கைவிடவோ, மற்றொரு நபரை கையாளவோ, திருத்தத்தை நிராகரிக்கவோ தேவையில்லை.

ஒரு நம்பிக்கையோ ஆசையோ தேவனிடம் ஒரு வாக்குத்தத்தமாக தவறாக பெயரிடப்படாமல் வழங்கப்படலாம். இயேசு செய்ததைப் போலவே, "இருப்பினும் நான் விரும்பியபடி அல்ல, ஆனால் நீங்கள் விரும்பியபடி" என்று நாம் தைரியமாக ஜெபிக்கலாம். சரணடைவது ஜெபத்தை பலவீனப்படுத்தாது. அது நம்மைக் காட்டிலும் அதிகமாகப் பார்ப்பவரின் கைகளில் ஜெபத்தை வைக்கிறது.

முதிர்ந்த விசுவாசம் நம்பிக்கையுடன் ஜெபிக்க ஒவ்வொரு நம்பிக்கையையும் ஒரு வாக்குத்தத்தம் என்று அழைக்க வேண்டியதில்லை. தேவன் நமது எதிர்பார்ப்பை விட அவரது பதிலின் வடிவம் வேறுபட்டாலும் கூட அவர் நல்லவர் என்பதை அது அறிந்திருக்கிறது.

விசுவாசம் தவேனுடைய வார்த்தையின் மூலம் காணப்படுகிறது

இயற்கைப் பார்வை என்பது, காணக்கூடிய சான்றுகள் மூலம் வாழ்க்கையை விளக்கும். அது தற்போதுள்ள, அளவிடக்கூடிய, உடனடியாக கவனிக்கக்கூடியவற்றைப் பற்றி தெரிவிக்கிறது. அந்தத் தகவல் மதிப்புமிக்கது. உண்மைகளை நாம் புறக்கணிக்கவோ, மருத்துவத் தகவல்களை மறுக்கவோ, நிதி யதார்த்தங்களை மறுக்கவோ, வேதனையான நிலைமைகள் இல்லை என்று பாசாங்கு செய்யவோ விசுவாசம் தேவையில்லை.

ஆனால் இயற்கையான பார்வை முழு கதையையும் சொல்ல முடியாது.

அது உடலின் நிலையை விவரிக்க முடியும், ஆனால் அது தேவனுடைய கிருபையின் வரம்பை அளவிட முடியாது. அது ஒரு உறவின் தற்போதைய நிலையை அடையாளம் காண முடியும், ஆனால் மனந்திரும்புதல் அல்லது மீட்டெடுப்பு ஒருபோதும் நடக்காது என்று அறிவிக்க முடியாது. அது தற்போது கிடைக்கும் வளங்களை தெரிவிக்க முடியும், ஆனால் தேவன் வழங்கக்கூடிய ஒவ்வொரு வகையான ஏற்பாட்டையும் கணக்கிட முடியாது. இது ஒரு நபர் இன்று எங்கு நிற்கிறார் என்பதை விவரிக்க முடியும், ஆனால் பல வருட பொறுமை நம்பிக்கை, பிரார்த்தனை, உண்மை மற்றும் அன்பின் மூலம் பரிசுத்த ஆவியானவர் சாதிக்கக்கூடிய முழு வேலையையும் பார்க்க முடியாது.

விசுவாசம் இயற்கையான பார்வை அறிக்கைகளை நிராகரிக்காது. விசுவாசம் இயற்கையான பார்வை மட்டுமே பேச அனுமதிக்கப்படும் ஒரே சாட்சியாக இருக்க அனுமதிக்க மறுக்கிறது.

ஆபிரகாமிடம் வரம்புகள் இருந்ததற்கான தெளிவான சான்றுகள் இருந்தன. அவரும் சாராவும் வயதாகிக் கொண்டிருந்தனர். வாக்குத்தத்தம்பண்ணப்பட்ட குழந்தை பிறக்கவில்லை. அவர் கூடாரங்களில் வசித்து வந்தார், நிலம் மற்றவர்களால் ஆக்கிரமிக்கப்பட்டது. அந்த உண்மைகள் உண்மையானவை, ஆனால் தேவனால் என்ன செய்ய முடியும் என்பதை விளக்க அவை போதுமானவை அல்ல.

தேவனுடைய வார்த்தை ஆபிரகாமின் பார்வையில் மற்றொரு யதார்த்தத்தை அறிமுகப்படுத்தியது.

இதனால்தான் விசுவாசத்திற்கு வேதவாக்கியத்தில் தொடர்ந்து கவனம் செலுத்த வேண்டியிருக்கிறது. நமது மனங்கள் புலப்படும் சான்றுகள், மீண்டும் மீண்டும் ஏமாற்றங்கள், ஆபத்தான சாத்தியக்கூறுகள் மற்றும் நிகழ்காலத்தைத் தாண்டி பார்க்க முடியாத மக்களின் கருத்துக்களால் மட்டுமே நிரம்பினால், நமது ஆன்மீக பார்வை படிப்படியாக சுருங்கும். நாம் காணக்கூடியவற்றை இறுதிப் பார்வை போல நடத்தத் தொடங்குவோம்.

தேவனுடைய வார்த்தை இந்தச் சட்டகத்தை விரிவுபடுத்துகிறது. தேவன் இல்லாத இடங்களை படைத்தார், எந்தப் பாதையும் தெரியாத ஒரு வழியை உருவாக்குகிறார், தலைமுறைகளாக விசுவாசமாக இருக்கிறார், பாவம் சேதப்படுத்தியதை மீட்டெடுக்கிறார், இறந்தவர்களை எழுப்புகிறார் என்பதை இது நமக்கு நினைவூட்டுகிறது.

தேவனுடைய வார்த்தையைக் கேட்பதன் மூலம் விசுவாசம் வருகிறது, ஏனென்றால் சூழ்நிலைகள் தாங்களாகவே கண்டுபிடிக்க முடியாத ஒரு யதார்த்தத்தை வார்த்தை வெளிப்படுத்துகிறது.

நிகழ்காலம் மூழ் படத்தயையும் நிரப்பும்போது

வலி என்பது நம் கவனத்தின் மையத்தை நோக்கி நகர்வதற்கான ஒரு வழியாகும். பதிலளிக்கப்படாத ஜெபம், உடைந்த உறவு, நிதிச் சூமை, மருத்துவ நோயறிதல், ஊழியத்தின் ஏமாற்றம் அல்லது குடும்ப நெருக்கடி படிப்படியாக நமது உள் பார்வையில் மிகப்பெரிய பொருளாக மாறும்.

இறுதியில், மற்ற அனைத்தும் அதன் மூலம் விளக்கப்படுகிறது.

நிராகரிக்கப்பட்ட ஒரு நபர் ஒவ்வொரு புதிய உறவிலும் நிராகரிப்பை எதிர்பார்க்கத் தொடங்கலாம். தோல்வியை அனுபவித்த ஒருவர் ஒவ்வொரு வாய்ப்பையும் மற்றொரு தோல்வியின் எதிர்பார்ப்பின் மூலம் பார்க்கலாம். மோதலில் வாழும் ஒரு குடும்பம் அமைதி சாத்தியமற்றது போல பேசத் தொடங்கலாம். பல ஆண்டுகளாக ஜெபம் செய்த ஒரு விசுவாசர், ஜெபம் எந்த விளைவையும் ஏற்படுத்தாது என்பதற்கான சான்றாக பதில் இல்லாததை விளக்கத் தொடங்கலாம்.

வேதனையான சூழ்நிலை உண்மையானதாக இருக்கலாம், ஆனால் பார்வைத் துறையில் அது மிகப் பெரியதாகிவிட்டது. இது கதையின் ஒரு பகுதியாக இருந்து முழு கதையையும் விளக்கும் கண்ணோட்டமாக மாறியுள்ளது.

இது நிகழும்போது, பயம் ஒரு போதகரைப் போல செயல்படத் தொடங்குகிறது. அது உரையைத் தேர்ந்தெடுத்து, செய்தியை உருவாக்குகிறது, அதன் முடிவை மீண்டும் செய்கிறது. இது எதிர்காலத் தோல்வி, எதிர்கால நிராகரிப்பு, எதிர்கால இழப்பு மற்றும் எதிர்கால ஏமாற்றம் ஆகியவற்றின் படங்களை முன்வைக்கிறது. அந்த படங்கள் தெளிவானதாக உணருவதால், அவற்றை நாம் பகுத்தறிவைப் போல நடத்தத் தொடங்கலாம்.

ஆனால், உண்மை என்பது ஒரு வெளிப்படைத்தன்மை அல்ல.

ஒரு பேரழிவை நாம் கற்பனை செய்து பார்க்க முடியும் என்றால், தேவன் அதை வெளிப்படுத்தியிருக்கிறார் என்று அர்த்தமல்ல. பயம் ஒரு விளைவை மீண்டும் மீண்டும் வெளிப்படுத்தியுள்ளது என்ற உண்மை அந்த விளைவை தீர்க்கதரிசனமாக்காது. கவலை எதிர்காலத்தைப் பற்றி எந்த அறிவும் இல்லாத நிலையில் சக்திவாய்ந்த உருவங்களை உருவாக்க முடியும்.

எதிர்கால பயம் தொடர்ந்து இருப்பதை விட தேவனுடைய வாக்குத்தத்தம் பெரியதாக மாற அனுமதிக்க எபிரெயர்கள் நம்மைக் அழைக்கிறார்கள்.

எதிர்மறையான விளைவுகள் சாத்தியமற்றவை என்று விசுவாசம் பாசாங்கு செய்வதில்லை. தேவன் அவற்றை அறிவிக்காதபோது அவற்றை உறுதியாகக் கருதுவதை அது வெறுமனே மறுக்கின்றது. அது சரணடைந்த நம்பிக்கையுடன் பயமுறுத்தும் உறுதியை மாற்றுகிறது. "எல்லாம் தவறாக நடக்கும் என்று எனக்குத் தெரியும்" என்று சொல்வதற்குப் பதிலாக, விசுவாசம், "என்ன நடக்கும் என்று எனக்குத் தெரியாது, ஆனால் அங்கு இருக்கும் தேவனை நான் அறிவேன்" என்று கூறுகிறது.

அது மறுப்பு அல்ல. இது நமது வரம்புகள் மற்றும் தேவனுடைய விசுவாசத்தை இன்னும் உண்மையாக ஒப்புக்கொள்வதாகும்.

பார்ப்பது என்றால் எல்லாவற்றையும் புரிந்துகொள்வது என்று அர்த்தமல்ல.

மூதாதையர்கள் அந்த வாக்குத்தத்தத்தை வெகு தொலைவில் பார்த்தார்கள், ஆனால் அதன் நிறைவேற்றத்தின் ஒவ்வொரு கட்டத்தையும் அவர்கள் புரிந்து கொள்ளவில்லை. சாரா ஈசாக்கிற்காக எவ்வளவு காலம் காத்திருப்பார் என்று ஆபிரகாமுக்குத் தெரியாது. அவரது சந்ததியினர் எதிர்கொள்ளும் ஒவ்வொரு மோதலையும் அல்லது பல நூற்றாண்டுகளின் வரலாறு எவ்வாறு வெளிப்படும் என்பதையும் அவர் புரிந்து கொள்ளவில்லை. செயல்முறையின் முழுமையான விளக்கத்தை வைத்திருக்காமல் வாக்குத்தத்தத்தின் திசையை அவரால் பார்க்க முடிந்தது.

எனவே ஆன்மீகக் கண்ணோட்டத்தை முழுமையான அறிவுடன் குழப்பக்கூடாது.

சில நேரங்களில் தேவன் ஆர்வத்தைத் திருப்திப்படுத்த போதுமான விவரங்களைக் கொடுக்காமல் வழிநடத்துதலை நிறுவ போதுமான ஒளியைக் கொடுக்கிறார். அடுத்த கீழ்ப்படிதல் செயலுக்கு என்ன தேவை என்பதை அவர் வெளிப்படுத்துகிறார், அதே நேரத்தில் பெரிய செயல்முறையை தனது சொந்த ஞானத்திற்குள் வைத்திருக்கிறார்.

இது சங்கடமாக இருக்கலாம், ஏனென்றால் நாம் பெரும்பாலும் நிச்சயமற்ற தன்மையை அகற்ற வேண்டும் என்று விரும்புகிறோம். கடவுளிடமிருந்து ஒரு வார்த்தை ஒரு முழுமையான அட்டவணையைப் போல செயல்பட வேண்டும் என்று நாங்கள் விரும்புகிறோம். பதில் எப்போது வரும், அது எப்படி இருக்கும், யார் பங்கேற்பார்கள், ஒவ்வொரு சிரமமும் எவ்வாறு தீர்க்கப்படும் என்பதை நாங்கள் சரியாக அறிய விரும்புகிறோம்.

ஆனால் தேவன் ஒவ்வொரு கட்டத்தையும் முன்கூட்டியே விளக்கினால், நாம் அவரை நம்புவதை விட திட்டத்தை அதிகமாக நம்பலாம்.

விசுவாசம் என்பது அதிகத் தகவல்களைப் பெறுவதன் மூலம் மட்டும் பலப்படுத்தப்படுவதில்லை. தகவல் முழுமையடையாத சூழ்நிலைகளில் தேவனுடைய விசுவாசத்தைக் கற்றுக்கொள்வதன் மூலம் அது பலப்படுத்தப்படுகிறது.

ஆபிரகாமின் பார்வை அவரை நகர்த்தும் அளவுக்கு தெளிவாக இருந்தது, ஆனால் சார்பு தேவையற்றதாக மாற்றும் அளவுக்கு விரிவாக இல்லை.

நம் வாழ்விலும் இது உண்மையாக இருக்கலாம். என்னென்ன வாய்ப்புகள் வரும் என்று சரியாகத் தெரியாமல் தேவன் நம்மைத் தன்னம்பிக்கையை நோக்கி அழைக்கிறார் என்பதை நாம் அறிந்திருக்கலாம். ஒரு உறவு மன்னிப்புடனும் உண்மையுடனும் அணுகப்பட வேண்டும் என்பதை நாம் அறிந்திருக்கலாம். மற்றவர் பதிலளிப்பாரா என்று தெரியாமல். அந்த கீழ்ப்படிதல் இறுதிப் படத்திற்கு எவ்வாறு பொருந்தும் என்று தெரியாமல் தேவன் நம்மைத் தயார்படுத்த, படிக்க, சேவை செய்ய, கொடுக்க அல்லது பிரார்த்திக்க அழைக்கிறார் என்பதை நாம் அறிந்திருக்கலாம்.

அடுத்த விசுவாசமான நடவடிக்கையை எடுக்க நாம் முழு பயணத்தையும் புரிந்து கொள்ள வேண்டியதில்லை.

வாக்குத்தத்தம் அவர்களின் அடையாளத்தை மாற்றியது

மூதாதையர்கள் வாக்குத்தத்தங்களைக் கண்டதாகவும், அவர்களை நம்பவைத்ததாகவும், அவர்களைத் தழுவித் கொண்டதாகவும், "தாங்கள் பூமியில் அந்நியர்கள் மற்றும் யாத்ரீகர்கள் என்று ஒப்புக்கொண்டதாகவும்" எபிரெயர் கூறுகிறார்.

அவர்கள் பார்த்தவை தங்களைப் பற்றி அவர்கள் சொன்னதை மாற்றின.

அவர்கள் தங்கள் சூழ்நிலைகளை மேம்படுத்த முயற்சிக்கும் மக்கள் மட்டுமல்ல. அவர்கள் தேவன் தயாரித்த ஒன்றை நோக்கி நகரும் யாத்ரீகர்களாக மாறினர். இந்த வாக்குத்தத்தம் அவர்களுக்கு அவர்களின் தற்போதைய முகவரியால் விளக்க முடியாத ஒரு அடையாளத்தை அளித்தது.

இந்த வாக்குமூலம் பயனற்றது அல்லது பொறுப்பில் இருந்து விலகியது என்பதற்கான வெளிப்பாடாக இருக்கவில்லை. ஒரு அந்நியராகவும், யாத்ரீகராகவும் இருப்பது என்பது அவர்கள் தங்கள் தற்போதைய நிலைமையின் தற்காலிக தன்மையை அங்கீகரித்ததைக் குறிக்கிறது. அவர்கள் உலகிற்குள் வாழ்ந்தனர், ஆனால் அதன் தற்போதைய வடிவத்தில் உள்ள உலகத்தால் அவர்களின் இறுதி நம்பிக்கையை கட்டுப்படுத்த முடியவில்லை.

அவர்கள் செய்த வாக்குமூலம் அவர்கள் விட்டுச் சென்ற நாட்டிலிருந்து தூரத்தை ஏற்படுத்தியது. எபிரெயர்கள் 11:15 அவர்கள் அந்த முன்னாள் நாட்டைப் பற்றி கவனமாக இருந்திருந்தால், அவர்கள் திரும்பிச் செல்வதற்கான வாய்ப்பைக் கண்டிருக்கலாம் என்று விளக்குகிறார்கள். ஆனால் ஒரு சிறந்த நாட்டின் பார்வை பழைய நாட்டின் சக்தியை பலவீனப்படுத்தியது.

தேவன் நமக்கு முன் வைத்திருப்பதைப் பற்றிய உறுதியான பார்வை நம்மிடம் இல்லையென்றால், நமக்குப் பின்னால் உள்ளதை வெளியிட நாம் எப்போதும் போராடுவோம்.

கிறிஸ்துவின் புதிய வாழ்க்கை உருவாகுவதைப் பார்க்காமல் பழைய அடையாளத்தை விட்டுச் செல்வது கடினம். ஆரோக்கியமான சமூகம் சாத்தியம் என்று நம்பாமல் அழிவுகரமான உறவுகளை ஒப்படைப்பது கடினம். பரிசுத்தத்தை தேவனுக்குச் சொந்தமான சுதந்திரமாக காட்டிலும் இழப்பாக மட்டுமே முன்வைத்தால் சமரசத்தை கைவிடுவது கடினம். கிருபை நம்மைக் கொண்டு செல்லும் ஆன்மீக முதிர்ச்சியை நாம் காண முடியாவிட்டால் வளர்ச்சியின் அசௌகரியத்தைத் தாங்குவது கடினம்.

தேவன் நம்மைக் கூப்பிடுவது மட்டுமல்லாமல், அவர் நம்மைக் கூப்பிடுகிறார்.

அவரது தன்மை, ராஜ்யம் மற்றும் நோக்கம் பற்றிய நமது பார்வை எவ்வளவு தெளிவாக இருக்கிறதோ, நம் முன்னாள் நாட்டிற்கு நம் மீது குறைவான அதிகாரம் உள்ளது.

பார்வை தவேனை மையமாகக் கொண்டிருக்க வேண்டும்

பார்வையைப் பற்றிய எந்தவொரு போதனையிலும் ஒரு நுட்பமான ஆபத்து உள்ளது: எதிர்காலத்தை வைத்திருக்கும் தேவனை விட நாம் விரும்பும் எதிர்காலத்தால் நாம் மிகவும் கவர்ந்திழுக்கப்படலாம்.

வாக்குத்தத்தம் ஒரு சிலையாக மாறும். நாம் எதிர்பார்த்த முடிவை அவர் நமக்கு வழங்குகிறாரா என்பதைப் பார்த்து மட்டுமே நாம் தேவனை மதிப்பீடு செய்ய முடியும். பிரார்த்தனை பேச்சுவார்த்தையாக மாறுகிறது. ஆராதனை முடிவுகளைப் பெறுவதற்கான ஒரு முறையாக மாறுகிறது. வெளிப்படையான முன்னேற்றத்தின் மீது கீழ்ப்படிதல் நிபந்தனைக்குட்பட்டதாக மாறும்.

ஆபிரகாமின் இறுதி நம்பிக்கை இந்தப் பிழையைத் திருத்துகிறது. "அதைக் கட்டியெழுப்புவரும் படைப்பாளருமான தேவன்" என்ற ஒரு நகரத்தைத் தேடினார். நகரத்தின் மகிமை அதன் நிரந்தரம் மட்டுமல்ல. தேவன் அதை வடிவமைத்து நிறுவியது அதன் மகிமை.

"நான் தேவனை நம்புவேன், ஏனென்றால் அவர் எனக்கு விருப்பமான எதிர்காலத்தை வழங்க வேண்டும்" என்று வேதாகம விசுவாசம் கூறவில்லை.

வேதாகம விசுவாசம் கூறுகிறது, "நான் தேவனை நம்புவேன், ஏனென்றால் அவர் விசுவாசமானவர், ஞானமுள்ளவர், நல்லவர் மற்றும் தகுதியானவர்-அவர் கட்டமைக்கும் எதிர்காலத்தை என்னால் இன்னும் புரிந்து கொள்ள முடியாவிட்டாலும் கூட".

ஆரோக்கியமற்ற முறையில் வாக்குத்தத்தத்தை மையமாகக் கொண்டிருப்பதற்கும், அவருடைய வாக்குத்தத்தங்களை நிறைவேற்றும் போது தேவனை மையமாகக் கொண்டிருப்பதற்கும் உள்ள வித்தியாசம் இதுதான். முதல் முடிவு விரும்பிய முடிவை விசுவாசத்தின் அடித்தளமாக ஆக்குகிறது. இரண்டாவது தேவனை தானே அடித்தளமாக ஆக்குகிறது.

முடிவு மாறும் போதெல்லாம் நமது நம்பிக்கை சரிந்தால், நமது நம்பிக்கை தேவனை விட விளைவில் ஆழமாக தங்கியிருக்கலாம்.

எபிரெயர் 11-ன் மக்கள் தங்கள் வாழ்நாளுக்கு அப்பால் முழுப் வாக்குத்தத்தம் இருந்தபோது தொடர்ந்து நம்பினர். அவர்களால் இதைச் செய்ய முடிந்தது, ஏனெனில் அவர்களின் நம்பிக்கை உடனடி உடைமை விட பெரியது. இறுதியில் அவர்களுக்காக ஒரு நகரத்தைத் தயாரித்த தேவனுடைய மீது அவர்களின் நம்பிக்கை நங்கூரமிடப்பட்டது.

நிகழ்காலத்ததை பாறக்கணிக்காமல் அதற்கு அப்பால் பார்ப்பது

நிகழ்காலத்திற்கு அப்பால் பார்ப்பது என்பது நிகழ்காலத்திலிருந்து விலகிச் செல்வது என்று அர்த்தமல்ல.

ஆபிரகாம் தனது குடும்பத்தை தொடர்ந்து கவனித்துக் கொண்டும், தனது வளங்களை நிர்வகித்து வந்தும், சர்ச்சைகளைத் தீர்க்கவும், பலிபீடங்களைக் கட்டவும், அந்நியர்களைப் பெறவும், மற்றவர்களுக்காக மத்தியஸ்தம் செய்யவும், உடனடி பொறுப்புகளுக்குப் பதிலளிக்கவும் செய்தார். எதிர்காலத்தைப் பற்றிய அவரது பார்வை இன்று பொறுப்பற்ற தன்மையை மன்னிக்கவில்லை.

இன்றைய கீழ்ப்படிதல் ஒரு பெரிய கதைக்கு சொந்தமானது என்பதை நாம் புரிந்துகொள்வதால், ஆரோக்கியமான ஆன்மீக பார்வை நிகழ்காலத்தில் நம்மைத் தொடர்ந்து விசுவாசமாக வைத்திருக்கிறது.

குடும்ப மறுசீரமைப்பை நம்பும் ஒருவர் எதிர்கால மீள் இணைப்பை வெறுமனே கற்பனை செய்து பார்க்கக் கூடாது. அந்த நபர் இப்போது மனத்தாழ்மை, உண்மை, மன்னிப்பு, ஆரோக்கியமான எல்லைகள் மற்றும் நிலையான பிரார்த்தனையைச் செய்யத் தொடங்கலாம். தேவன் தங்களை ஊழியத்திற்கு அழைத்துள்ளார் என்று நம்பும் ஒருவர் ஒரு பட்டத்தைப் பெறுவதற்கு முன்பு படிக்கலாம், சேவை செய்யலாம், குணத்தை வளர்த்துக் கொள்ளலாம், தலைமைக்கு கீழ்ப்படியலாம், மக்களைக் கவனித்துக் கொள்ளலாம். தேவனிடம் நிதி ஏற்பாடு கேட்கும் ஒருவர் தலைமைத்துவத்தைப் பின்பற்றலாம், ஞானமான ஆலோசனையைப் பெறலாம், உண்மையுடன் வேலை செய்யலாம், காத்திருக்கும்போது அழிவுகரமான பழக்கங்களை நிவர்த்தி செய்யலாம். குணப்படுத்துவதற்காக ஜெபிக்கும் ஒருவர், செயல்முறையின் மூலம் தேவனை நம்பும்போது பொருத்தமான மருத்துவ சேவையைத் தொடரலாம்.

இன்றைய பொறுப்பைத் தவிர்க்க நம்பிக்கை நாளைய வாக்குத்தத்தத்தைப் பயன்படுத்துவதில்லை.

தேவன் என்ன செய்ய முடியும் என்ற பார்வை, தேவன் ஏற்கனவே நம் கைகளில் வைத்துள்ளவற்றிற்குக் கீழ்ப்படிதலை உருவாக்க வேண்டும்.

ஓர் பரெரிய படத்தின் பரிசு

தற்போதைய தருணம் உண்மையானது, ஆனால் அது முழு படமும் அல்ல. வலி உண்மையானது, ஆனால் அது தேவன் செய்யும் ஒரே விஷயம் அல்ல. தாமதம் உண்மையானது, ஆனால் அது தெய்வீக செயலற்ற தன்மையை நிரூபிக்காது. பதிலளிக்கப்படாத கேள்வி உண்மையானது, ஆனால் கதைக்கு பதில் இல்லை என்று அர்த்தமல்ல.

விசுவாசம் தேவனை படத்தை பெரிதாக்க அனுமதிக்கிறது.

தேவன் ஒரு நகரத்தைத் தயார்படுத்தும் போது நாம் ஒரு கூடாரத்தை மட்டுமே காணலாம். ஒரு கீழ்ப்படிதல் படியை நாம் காணலாம். அதே நேரத்தில் தேவன் அந்த படிநிலையை தலைமுறைகள் பாதிக்கும் என்று பார்க்கிறார். ஒரு முடிக்கப்படாத நபரைக் காணலாம், அதே நேரத்தில் தேவன் பொறுமையின் கிருபையின் வேலையை பல ஆண்டுகளாக வெளிப்படுத்துவதைக் காணலாம். ஒரு மூடிய கதவை நாம் காணலாம், அதே நேரத்தில் தேவன் வலது கதவைத் திறப்பதற்கு முன்பு உருவாக்குவதைக் காணலாம். பதிலளிக்கப்படாத ஒரு பிரார்த்தனையை நாம் காணலாம், அதே நேரத்தில் அந்த பிரார்த்தனை எவ்வாறு நம்மைத் வடிவமைக்கிறது, மற்றவர்களைத் தொடுகிறது, மேலும் நமது தற்போதைய அறிவுக்கு அப்பாற்பட்ட நோக்கங்களில் பங்கேற்பதை தேவன் பார்க்கிறார்.

தேவன் பேசாத இடங்களில் நாம் உறுதியாகச் சொல்லாமல் கவனமாக இருக்க வேண்டும். ஆனால் தேவன் இன்னும் வேலை செய்யும் இடத்தில் சாத்தியமற்றது என்று அறிவிக்காமல் இருக்க நாம் அதே கவனத்துடன் இருக்க வேண்டும்.

தேவன் வெளிப்படுத்திய எதிர்காலத்திற்கு நம் கண்களைத் திறந்து வைத்திருக்கும் அதே நேரத்தில் நிகழ்காலத்தை நேர்மையாக வைத்திருக்க மூதாதையர்கள் நமக்குக் கற்பிக்கிறார்கள்.

வாக்குத்தத்தங்களை அவர்கள் வெகு தொலைவில் பார்த்தனர்.

தூரம் உண்மையானதாக இருந்தது, ஆனால் வாக்குத்தத்தமும் அப்படித்தான் இருந்தது.

மையச் சத்தியம்

வாக்குத்தத்தத்திற்கும் நிறைவேற்றத்திற்கும் இடையிலான தூரம் தேவனுடைய வார்த்தையை நம்பகத்தன்மையற்றதாக ஆக்காது. தேவன் வெளிப்படுத்தியதை பயம், தாமதம் அல்லது வெளிப்படையான சூழ்நிலைகள் கணிப்பதை விட அதிகமாக மாற அனுமதிக்கும் அதேவேளை விசுவாசம் நிகழ்காலத்தை நேர்மையாக பார்க்கிறது.

இராதயப் பரிசோதனா

தவேனுக்கு மூன்பாக நரேம் எடுத்துக்கொள் நரேமயாக இரூ அவர் பசேட்டும்

01

வாக்குத்தத்தம் எவ்வளவு அருகில் நிறைவேறப்போகிறது என்று தோன்றுவதைக் கொண்டு தேவனுடைய வாக்குத்தத்தத்தின் உண்மையை நான் அளவிடுகிறேனா?

02

என் வாழ்க்கையிலுள்ள மற்ற அனைத்தையும் விளக்கத் தொடங்கும் அளவிற்கு எந்தத் தற்போதைய சூழ்நிலை பெரிதாகிவிட்டது?

03

நான் பற்றிக்கொண்டிருப்பது வேதாகமத்தில் உறுதிப்படுத்தப்பட்ட வாக்குத்தத்தமா, இன்னும் சோதிக்கப்பட வேண்டிய தனிப்பட்ட உணர்வா, அல்லது தேவனுக்கே ஒப்புக்கொடுக்கப்பட வேண்டிய உண்மையான விருப்பமா?

04

பயம் எனக்கு மீண்டும் மீண்டும் எந்த எதிர்காலப் படத்தை காட்டுகிறது, அதற்குப் பதிலளிக்க தேவனைப்பற்றிய எந்தச் சத்தியத்தை நான் அனுமதிக்க வேண்டும்?

05

தேவன் ஆயத்தப்படுத்துகிறார் என்று நான் நம்பும் எதிர்காலத்தின் காரணமாக, எந்தத் தற்போதைய பொறுப்பை இன்னும் விசுவாசமாக நிறைவேற்ற வேண்டும்?

அறிக்கை

வாக்குத்தத்தத்தின் தூரத்தை வைத்து தேவனுடைய விசுவாசத்தை அளவிடமாட்டேன். என் தற்போதைய சூழ்நிலையை நேர்மையாகப் பார்ப்பேன்; அதே நேரத்தில் அவருடைய வார்த்தை, குணம், நித்திய நோக்கம் ஆகியவை என் பார்வையை ஆள அனுமதிப்பேன்.

பக்தி மூன்று

வெளியே வந்து வானத்தை நோக்கிப் பார்

ஆதியாகமம் 15:1-6

03

என்ன காணவில்லை என்பதன் மலம் உரையாடல் வடிவமைக்கப்படும்போது

மாதன்மை வதேவசனம்

ஆதியாகமம் 15:1-6

வேதவசனம்

“அவர் அவனை வெளியே அழைத்து: நீ வானத்தை அண்ணாந்து பார், நட்சத்திரங்களை எண்ண உன்னாலே கூடுமானால், அவைகளை எண்ணு என்று சொல்லி; பின்பு அவனை நோக்கி: உன் சந்ததி இவ்வண்ணமாய் இருக்கும் என்றார். அவன் கர்த்தரை விசுவாசித்தான், அதை அவர் அவனுக்கு நீதியாக எண்ணினார்.”

வேதவசனம்

— ஆதியாகமம் 15:5-6, தமிழ் யூனியன் பதிப்பு

ஆதியாகமம் 15 கடவுளிடமிருந்து ஒரு உறுதியான வார்த்தையுடன் தொடங்குகிறது: “ஆபிராமை, பயப்படாதே: நான் உன் கேடயமும், உன்னுடைய மகத்தான வெகுமதியும்”.

இந்த வார்த்தையின் நேரம் குறிப்பிடத்தக்கது. ஆபிராம் லோத்தை காப்பாற்றி, தன்னை சிறைபிடித்த மன்னர்களைத் தோற்கடித்து இப்போதுதான் திரும்பி வந்தான். சோதோம் மன்னர் தனக்குச் செல்வம் கொடுத்ததற்கு அந்தப் ராஜா பொறுப்பேற்க விரும்பவில்லை என்பதால் அவர் கொடுத்த செல்வத்தையும் மறுத்துவிட்டார். ஆபிராம் தைரியமாகவும் மரியாதையுடனும் செயல்பட்டார், இருப்பினும் தேவன் அவரை நோக்கி “பயப்பட வேண்டாம்” என்ற வார்த்தைகளுடன் வந்தார்.

வெளிப்புற தைரியம் என்பது உள்ளுக்குள் பயம் இல்லை என்று அர்த்தமல்ல. ஒரு நபர் ஒரு வெளிப்படையான போரில் வெற்றி பெறலாம், இன்னும் தனிப்பட்ட கேள்விகளை எடுத்துச் செல்லலாம். ஆபிராம் பாதுகாப்பு, வெற்றி மற்றும் ஏற்பாட்டை அனுபவித்தார், ஆனால் அவரது எதிர்காலம் குறித்த மைய வாக்குத்தத்தம் தீர்க்கப்படாமல் இருந்தது.

தேவன் ஆபிராமை அவனுடைய நாட்டிலிருந்து அழைத்தார். அவனை ஒரு பெரிய ஜாதியாக்குவதாக வாக்குத்தத்தம் அளித்தார். ஆயினும் பல ஆண்டுகள் கடந்துவிட்டன. ஆபிராமுக்கு இன்னும் மகன் இல்லை. அவருக்கு ஊழியர்களும் கால்நடைகளும் வெள்ளியும் பொன்னும் செல்வாக்கும் இருந்தது. ஆனால் உடன்படிக்கை வாக்குத்தத்தம் தொடரும் என்று எதிர்பார்க்கப்பட்ட குழந்தையை அவர் உடைமையாக்கவில்லை.

ஆபிராம் தேவனுடைய உறுதியுடன் ஒரு வேதனையான கேள்வியுடன் பதிலளித்தார்:

வேதவசனம்

“அதற்கு ஆபிராம்: கர்த்தராகிய ஆண்டவரே, அடியேனுக்கு என்ன தருவீர்? நான் பிள்ளையில்லாமல் இருக்கிறேனே; தமஸ்கு ஊரானாகிய இந்த எலியேசர் என் வீட்டு விசாரணைக் கர்த்தனாய் இருக்கிறானே என்றான்.”

வேதவசனம்

— ஆதியாகமம் 15:2, தமிழ் யூனியன் பதிப்பு

முந்தைய வெற்றிகள் தனக்கு மிகுந்த ஏமாற்றத்தை அளித்தன என்று ஆபிராம் பாசாங்கு செய்யவில்லை. அவர் தனது கேள்வியை மத மொழியில் மவுனப்படுத்தவில்லை. கடவுளுடனான தனது உரையாடலில் முரண்பாட்டைக் கொண்டு வந்தார்.

தேவன் சந்ததியினருக்கு வாக்குத்தத்தம் அளித்திருந்தார். ஆபிராம் குழந்தையில்லாமல் இருந்தார்.

தேவன் ஒரு தேசத்தைப் பற்றி பேசியிருந்தார். ஆபிராமால் வாரிசைக் காண முடியவில்லை.

தேவன் ஒரு எதிர்காலத்தை விவரித்தார். ஆபிராம் ஒரு குடும்பத்தைக் கண்டார், அதன் சுதந்தரம் ஒரு ஊழியருக்குக் கொடுக்கப்படலாம்.

"நான் குழந்தையில்லாமல் போவதைப் பார்ப்பது" என்ற சொற்றொடர் ஆபிராமின் பார்வையில் ஆதிக்கம் செலுத்தியதை வெளிப்படுத்துகிறது. பல பகுதிகளில் தேவனுடைய ஆசீர்வாதத்தை அவரால் காண முடிந்தது, ஆனால் ஒரு குழந்தை இல்லாதது அவரது எதிர்காலத்தை விளக்கும் மைய உண்மையாக மாறியது.

அவரது உரையாடல் காணாமல் போனவற்றால் வடிவமைக்கப்பட்டது.

இது நமக்கும் நடக்கலாம். தேவனுடைய நற்குணத்தின் உண்மையான சான்றுகளால் நாம் சூழப்பட்டிருக்கலாம், இன்னும் தீர்க்கப்படாத ஒரு பகுதியால் நுகரப்படலாம். நன்றியும் துக்கமும் ஒரே இதயத்தில் இருக்கலாம், ஆனால் துக்கம் நம் பார்வையை கட்டுப்படுத்தும்போது, இல்லாதது எல்லாவற்றையும் விளக்கத் தொடங்குகிறது.

தேவன் இன்னும் செய்யாததை நாம் உற்று நோக்குவதால், அவர் என்ன செய்தார் என்பதைப் பார்ப்பதை நாம் நிறுத்துகிறோம்.

நேர்மையான கேள்விகள் விசுவாசத்தின் எதிரி அல்ல.

ஆபிராமின் கேள்வி நேரடியானது. "நான் குழந்தையில்லாமல் போவதைப் பார்த்து எனக்கு என்ன தருவீர்கள்?" என்று அவர் விளக்குகிறார். டமாஸ்கஸைச் சேர்ந்த எலியேசர் என்ற அவரது வீட்டில் பிறந்த ஒரு வேலைக்காரன் அவருக்கு வாரிசாகத் தோன்றுகிறார்.

ஆபிராம் தான் பார்க்கும் சூழ்நிலைகளில் வாக்குத்தத்தம் எவ்வாறு தொடரும் என்பதைப் புரிந்துகொள்ள முயற்சிக்கிறான். அவர் இன்னும் தேவனை விசுவாசமற்றவர் என்று குற்றம் சாட்டவில்லை, ஆனால் வாக்குத்தத்தமும் அவரது அனுபவமும் ஒருவருக்கொருவர் முரண்படுவதாகத் தோன்றும் இடத்தை தேவனுக்குக் காட்டுகிறார்.

இந்தக் கேள்வியை உரையாடலில் கொண்டு வந்ததற்காக ஆபிராமை தேவன் கண்டிக்கவில்லை.

இது முக்கியமானது ஏனென்றால் சில விசுவாசிகள் நேர்மையான ஏமாற்றத்தை வெளிப்பற நம்பிக்கையான மொழியில் மறைக்க கற்றுக்கொண்டுள்ளனர். துக்கத்தை ஏற்றுக்கொள்வது விசுவாசத்தை ரத்து செய்யும் அல்லது கடினமான கேள்வியைக் கேட்பது தேவனை புண்படுத்தும் என்று அவர்கள் அஞ்சுகிறார்கள். இதன் விளைவாக, அவர்கள் பொதுவெளியில் வெற்றி பெறுகிறார்கள், அதே நேரத்தில் பெருகிய முறையில் குழப்பமடைகிறார்கள் மற்றும் தனிப்பட்ட முறையில் காயமடைந்தனர்.

வேதம் நமக்கு இன்னும் நேர்மையான ஒரு வடிவத்தை அளிக்கிறது.

சங்கீதங்களில் கேள்விகள், புலம்பல், எதிர்ப்பு, கண்ணீர், திகைப்பின் வெளிப்பாடுகள் ஆகியவை உள்ளன. யோபு துன்பத்தின் ஆழத்திலிருந்து பேசினார். வன்முறையும் அநீதியும் ஏன் தொடர்ந்து கட்டுப்படுத்தப்படாமல் இருப்பதாகத் தோன்றியது என்று ஆபசுக் கேட்டார். எரேமியா தேவனைப் பற்றி தனக்கு புரிந்துகொண்டவற்றுடன் சமரசம் செய்ய முடியாத நிலைமைகளைக் குறித்து வருத்தப்பட்டார். இயேசுவும் கூட கெத்செமானேயில் தனக்கு முன்னால் இருந்த கோப்பையைப் பற்றி ஜெபித்தார், சிலுவையில் இருந்து புலம்பலின் சங்கீதத்திலிருந்து எடுக்கப்பட்ட வார்த்தைகளுடன் அழுதார்.

விசுவாசத்திற்கு உணர்ச்சி ரீதியான நேர்மையின்மை தேவையில்லை.

தேவனிடம் நமது கேள்விகளைக் கொண்டுவருவதற்கும், தேவனைக் கைவிடுவதற்கான வாதங்களாக நம் கேள்விகளை மாற்றுவதற்கும் வித்தியாசம் உள்ளது. ஆபிராம் உடன்படிக்கை உறவில் தனது குழப்பத்தைக் கொண்டுவந்தார். அவர் ஆண்டவரிடம் பேசினார், ஏனென்றால், கேள்வியின் கீழ், தேவன் மட்டுமே அதற்கு பதிலளிக்க முடியும் என்று அவர் இன்னும் நம்பினார்.

நேர்மையான புலம்பல் என்பது விசுவாசத்தின் ஒரு செயலாக இருக்கலாம், ஏனெனில் அது அதன் இறுதி விளக்கத்திற்காக வேறு எங்கும் வலியை எடுக்க மறுக்கிறது.

"எனக்கு புரியவில்லை" என்ற வாக்கியத்தால் தேவன் அச்சுறுத்தப்படுவதில்லை. "இது இன்னும் வலிக்கிறது" என்று நாம் ஒப்புக்கொள்ளும்போது அவர் பலவீனமடையவில்லை. தாமதத்தை எளிதாக்கவோ, ஏமாற்றத்தை இனிமையானதாகவோ, இழப்பை அற்பமானதாகவோ அவர் அழைக்க வேண்டியதில்லை.

ஆனால் நாம் பேசிய பிறகு தொடர்ந்து கேட்க அவர் நம்மைக் அழைக்கிறார்.

புலம்பல் ஒரு மூடிய அறையாக மாறும்போது அது ஆன்மீக ரீதியாக ஆபத்தானது, அதில் நாம் மீண்டும் மீண்டும் நம் சொந்த வலியை மட்டுமே கேட்கிறோம். வேதாகமப் புலம்பல் காயத்தை

தேவனுடைய முன் திறக்கிறது, பின்னர் தேவனுடைய சத்தியம் பதிலளிக்க போதுமான நேரம் உள்ளது.

ஆபிராம் தான் கண்டதை தேவனிடம் கூறினார். தேவன் ஆபிராமுக்கு வேறு ஏதாவது ஒன்றை கொடுத்தார்.

ஆபிராம் கட்டியிருந்த தீர்வு

எலியேசரைப் பற்றிய ஆபிராமின் குறிப்பு ஏமாற்றத்தை விட அதிகமாக வெளிப்படுத்துகிறது. அது அவர் கட்டத் தொடங்கிய மாற்று எதிர்காலத்தை வெளிப்படுத்துகிறது.

எந்தக் குழந்தையும் பிறக்கவில்லை என்றால், ஒரு நம்பகமான வேலைக்காரன் வாரிசாக முடியும். இந்த ஏற்பாடு ஆபிராமின் உலகத்தின் பழக்கவழக்கங்களுக்குள் நியாயமானதாகத் தோன்றியிருக்கலாம். அவரது வீட்டில் எஞ்சியிருந்த இல்லாமையை நிவர்த்தி செய்ய இது ஒரு நடைமுறை வழியை வழங்கியது.

ஆனால் அது தேவன் வாக்குத்தத்தம்பண்ணின எதிர்காலம் அல்ல.

நிறைவேற்றுவதில் தாமதம் ஏற்படும் போது, நாம் பெரும்பாலும் மாற்றுகளை உருவாக்கத் தொடங்குகிறோம். தேவன் சொன்னதை நிர்வகிக்கக்கூடிய பதிப்பை உருவாக்க முயற்சிக்கிறோம். நமது தற்போதைய வளங்கள் விளக்கவும் கட்டுப்படுத்தவும்க்கூடிய ஒன்றுக்கு வாக்குத்தத்தத்தைக் குறைக்கிறோம்.

நடைமுறை திட்டமிடல் தவறானது என்று இது அர்த்தப்படுத்துவதில்லை. ஞானம், ஆயத்தம், தலைமைத்துவம், பொறுப்பான நடவடிக்கை ஆகியவற்றை வேதாகமம் பாராட்டுகிறது. ஆனால் விசுவாசமான நடவடிக்கை எடுப்பதற்கும் தேவனுடைய வாக்குத்தத்தத்தை மீண்டும் எழுதுவதற்கும் இடையே ஒரு வித்தியாசம் உள்ளது, இதனால் அதற்கு இனி நம்பிக்கை தேவையில்லை.

ஆபிராம் தனது பார்வைக்குத் தெரிந்த சூழ்நிலைகளுக்கு ஏற்ற ஒரு திட்டத்தை வைத்திருந்தார். தேவன் தெளிவாகப் பதிலளித்தார்:

வேதவசனம்

“அப்பொழுது கர்த்தருடைய வார்த்தை அவனுக்கு உண்டாகி: இவன் உனக்குச் சுதந்தரவாளியல்ல, உன் கர்ப்பப்பிறப்பாயிருப்பவனே உனக்குச் சுதந்தரவாளியாவான் என்று சொல்லி,”

வேதவசனம்

— ஆதியாகமம் 15:4, தமிழ் யூனியன் பதிப்பு

எலியேசரின் திட்டம் தோல்வியடையும் என்று தேவன் ஆபிராமிடம் மட்டும் சொல்லவில்லை. அவர் வாக்குத்தத்தத்தை இன்னும் குறிப்பிட்டபடி மீண்டும் கூறினார். ஆபிராமின் இயல்பான வரிசைக்கு வெளியே இருந்து வாரிசு தத்தெடுக்கப்படமாட்டார். ஆபிராமிடமிருந்து ஒரு மகன் வருவான்.

இது வாக்குத்தத்தத்தை தெளிவுபடுத்தியது, ஆனால் அது சாத்தியமற்ற தன்மையையும் மேலும் தனிப்பட்டதாக மாற்றியது. இயற்கைக்கு அப்பாற்பட்ட தலையீடு இல்லாத ஒரு ஏற்பாட்டின் மூலம் வாக்குத்தத்தத்தை நிறைவேற்ற முடியும் என்று ஆபிராமால் இனி கற்பனை செய்து பார்க்க முடியவில்லை. தேவனுடைய பதில் வாக்குத்தத்தத்தை நேரடியாக ஆபிராமின் வரம்பிற்குள் கொண்டு வந்தது.

சில நேரங்களில் தேவன் நமது மாற்றீட்டை மறுக்கிறார், ஏனெனில் மாற்றீடு அவரது போதுமானதைக் கண்டறியாமல் ஒரு முடிவைப் பெற அனுமதிக்கும்.

ஒவ்வொரு மாற்றுத் திட்டமும் கீழ்ப்படியாதது என்று நாம் கருதக்கூடாது. சூழ்நிலைகள் மாறுகின்றன, ஞானத்திற்கு சில நேரங்களில் சரிசெய்தல் தேவைப்படுகிறது. ஆனால் தேவன் ஒரு வேதாகமம்

பொறுப்பை தெளிவுபடுத்தியிருக்கும் போது, கீழ்ப்படிதலுக்கு தொடர்ந்து நம்பிக்கை
தேவைப்படுவதால் பின்வாங்குவதை விவேகமாக மறுபெயரிடாமல் கவனமாக இருக்க வேண்டும்.
நமது திட்டம் சாத்தியமா என்பது கேள்வி அல்ல. அது உண்மையில் தேவன் சொன்னதை
ஒத்திருக்கிறதா என்பதுதான் கேள்வி.

தேவன் அவரை வெளிநாடாகக் கூ அழைத்து வந்தார்.

வாக்குத்தத்தத்தை மீண்டும் அளித்த பிறகு, தேவன் ஆபிராமை வெளியே கொண்டு வந்தார்.

இந்த இயக்கத்திற்கான ஒவ்வொரு காரணத்தையும் உரை நமக்குத் தெளிவாகக் கூறவில்லை, எனவே ஒவ்வொரு விவரத்தையும் ஒரு மறைக்கப்பட்ட சூத்திரமாக கருதுவதை நாம் தவிர்க்க வேண்டும். இருப்பினும் அந்தக் காட்சி ஒரு குறிப்பிடத்தக்க வேறுபாட்டை உருவாக்குகிறது. ஆபிராம் தனது குடும்பத்தின் எல்லைக்குள் இருந்து பேசிக் கொண்டிருந்தார், குழந்தையில்லாமை மற்றும் தனது சொத்தை வாரிசாகப் பெறக்கூடிய வேலைக்காரன் மீது கவனம் செலுத்தினார். தேவன் அவரை ஒரு பரந்த இடத்திற்கு அழைத்து வந்து வானங்களை நோக்கி அவரது கவனத்தை செலுத்தினார்.

ஆபிராமின் சூழ்நிலைகள் மாறுவதற்கு முன்பே அவரது சூழல் மாறியது.

மகன் இன்னும் பிறக்கவில்லை. சாராவின் உடல் இன்னும் மாறவில்லை. வீட்டுக்குள் உடனடி சான்றுகள் எதுவும் தோன்றவில்லை. ஆனால் ஆபிராம் காணாமல் போனவற்றிலிருந்து தான் கட்டிய ஏற்பாட்டை மட்டுமே பார்க்கவில்லை.

வாக்குத்தத்தத்துடன் தொடர்புடைய ஒரு படத்தை தேவன் அவருக்கு வழங்கினார்.

மனச்சோர்வு நம்மைக் கட்டுப்படுத்திய மன அறையை விட்டு தேவன் நம்மைக் கொண்டு வர வேண்டிய தருணங்கள் உள்ளன. நாம் பிரச்சினையைத் தொடர்ந்து ஒத்திகை செய்திருக்கலாம், அதற்கு அப்பால் எதையும் நாம் கற்பனை செய்து பார்க்க முடியாது. ஒவ்வொரு உரையாடலும் அதே இல்லாமைக்குத் திரும்புகிறது. ஒவ்வொரு சாத்தியமும் அதே வரம்பால் நிராகரிக்கப்படுகிறது. ஒவ்வொரு புதிய வாய்ப்பும் முன்பு தோல்வியடைந்ததை நினைவுகூரும் வகையில் விளக்கப்படுகிறது.

அந்த உள் அறையின் சுவர்கள் எதிர்பார்ப்பின் எல்லைகளாக மாறுகின்றன.

நமது முடிவை எதிர்கொள்ளும் வேதாகமத்தின் மூலமாகவும், நமது கவனத்தை திருப்பிவிடும் பிரார்த்தனையின் மூலமாகவும், ஒரு குருட்டு புள்ளியை அம்பலப்படுத்தும் ஞானமான ஆலோசனையின் மூலமாகவும், நமது கவனத்தை உயர்த்தும் வழிபாட்டின் மூலமாகவும், அல்லது நமது அனுபவம் அவரது திறனின் வரம்பு அல்ல என்பதை நினைவூட்டும் சாட்சியத்தின் மூலமாகவும் தேவன் நம்மைக் கொண்டு வரலாம்.

வெளியே வருவதற்கு யதார்த்தத்திலிருந்து தப்பிக்க வேண்டும் என்று அர்த்தமல்ல. ஆபிராம் வானத்தின் கீழ் காலடி வைத்தபோது குழந்தையில்லாமல் இருந்தார். அதாவது தற்போதைய யதார்த்தத்தை ஒரு பெரிய கட்டமைப்பிற்குள் வைக்க தேவனை அனுமதிப்பது.

"இப்போது சொர்க்கத்தை நோக்கி பாருங்கள்"

தேவன் ஆபிராமிடம், "இப்போது சொர்க்கத்தை நோக்கி பாருங்கள்" என்று கூறினார்.

இந்த கட்டளைக்கு ஆபிராம் வேண்டுமென்றே தனது கவனத்தை செலுத்த வேண்டியிருந்தது. நட்சத்திரங்கள் இருந்தன, ஆனால் அவர் அவற்றை நோக்கி பார்க்க வேண்டியிருந்தது. ஆபிராமின் குடும்பத்தின் எல்லைக்கு அப்பாற்பட்ட ஒன்றை வானம் வெளிப்படுத்தியது, ஆனால் அவர் கண்களை உயர்த்த வேண்டியிருந்தது.

ஆன்மீக ரீதியாக கவனம் முக்கியம், ஏனென்றால் நமது பார்வையை தொடர்ந்து ஆக்கிரமித்திருப்பது வாழ்க்கையைப் பற்றிய நமது விளக்கத்தை பாதிக்கும்.

தவறவிட்டதை மட்டுமே நாம் தொடர்ந்து பயிற்சி செய்தால், இல்லாதது முழு உண்மையையும் உணரத் தொடங்கும். நாம் தொடர்ந்து நிராகரிப்பை மறுபரிசீலனை செய்தால், நிராகரிப்பு ஒவ்வொரு உறவின் எதிர்பார்க்கப்பட்ட முடிவாக மாறும். பயம், சீற்றம், சந்தேகம் மற்றும் பேரழிவு ஆகியவற்றின் நிலையான நீரோட்டத்தை நாம் உட்கொண்டால், அந்த செய்திகள் நாம் கற்பனை செய்யும் எதிர்காலத்தை வடிவமைக்கத் தொடங்கும்.

பிரச்சினைகளை எதிர்கொள்ள நாம் மறுப்பது என்று இது அர்த்தப்படுத்துவதில்லை. பொறுப்பான நம்பிக்கை என்ன தவறு என்பதை கவனமாக பார்க்கிறது. அது மருத்துவ புரிதலை நாடுகிறது, நிதியதார்த்தங்களை நிவர்த்தி செய்கிறது, உறவு காயங்களை ஒப்புக்கொள்கிறது, ஆபத்தை ஆராய்கிறது, பொறுப்புக்கூறலை ஏற்றுக்கொள்கிறது, உண்மைகளுக்கு புத்திசாலித்தனமாக பதிலளிக்கிறது.

ஆனால் பொறுப்பான கவனம் என்பது சிறைபிடிக்கப்படுவதிலிருந்து பிரச்சினைக்கு வேறுபட்டது.

காயத்தை நாம் அடையாளம் காணாமல் ஒரு காயத்தை நாம் ஆராய்ந்து பார்க்கலாம். பேரழிவு தவிர்க்க முடியாதது என்று அறிவிக்காமல் நாம் சிரமத்திற்குத் தயாராகலாம். தேவன் ஏற்கனவே வழங்கியதைப் பார்க்காமல் காணாமல் போனதை நாம் எதிர்கொள்ள முடியும். தேவன் அதற்குள் வைத்துள்ள நட்சத்திரங்களைத் தேடும்போது இரவை நாம் அங்கீகரிக்க முடியும்.

சொர்க்கத்தை நோக்கிப் பார்ப்பதற்கான அறிவுறுத்தல் ஆபிராமின் பதில் எங்கிருந்து வரும் என்பதையும் நமக்கு நினைவூட்டுகிறது. தன்னை இன்னும் ஆழமாகப் பார்ப்பதன் மூலம் உடன்படிக்கையின் பாதுகாப்பைக் கண்டுபிடிக்க முடியவில்லை. அவரது வயது, உடல், கால அட்டவணை மற்றும் கிடைக்கக்கூடிய வீட்டு ஏற்பாடுகள் ஆகியவை வாக்குத்தத்தத்தின் எடையை ஆதரிக்க முடியவில்லை.

அவர் தனது சொந்த போதுமானதை தாண்டி பார்க்க வேண்டியிருந்தது.

விசுவாசம் என்பது மறைக்கப்பட்ட மனித சக்தியைக் கண்டுபிடிப்பது அல்ல. அது தெய்வீக சக்தியைச் சார்ந்திருப்பது.

என்ன வரப்போகிறது என்பதனைக் கணக்கிடுங்கள்

தேவன் தொடர்ந்தார்: "நட்சத்திரங்களை எண்ண முடிந்தால் சொல்லுங்கள்". கிங் ஜேம்ஸ் பதிப்பின் மொழியில், "சொல்லுங்கள்" என்றால் எண்ணுவது அல்லது எண்ணுவது என்று பொருள்.

ஆபிராம் காணாமல் போனதை எண்ணிக்கொண்டிருந்தான். என்ன வரப்போகிறது என்பதைப் பற்றி சிந்திக்குமாறு தேவன் அவனை அறிவுறுத்தினார்.

போதகர் இந்த இயக்கத்தை நினைவுகூரத்தக்க வகையில் வெளிப்படுத்துகிறார்: காணாமல் போனதை எண்ணுவதை நிறுத்துங்கள், வரவிருப்பதை எண்ணவும்.

இதன் பொருள் ஆபிராமால் தனது வருங்கால சந்ததியினரின் எண்ணிக்கையை உண்மையில் தீர்மானிக்க முடிந்தது என்று அர்த்தமல்ல. அதன் பொருள் அவர்களின் கணக்கிட முடியாத மிகுதியாகும். காணக்கூடிய நட்சத்திரங்கள் தேவனுடைய பேச்சு வாக்குத்தத்தத்துடன் இணைக்கப்பட்ட ஒரு அடையாளமாக மாறியது: "உங்கள் சந்ததி அப்படித்தான் இருக்கும்".

ஒவ்வொரு நட்சத்திரமும் குழந்தை இல்லாமை என்ற வெளிப்படையான முடிவை எதிர்கொண்டது.

ஆபிராமின் தற்போதைய நிலை, "வாரிசு இல்லை" என்று கூறியது.

தேவனுடைய வாக்குத்தத்தம், "உங்கள் சந்ததியினர் உங்கள் எண்ணும் திறனை விட அதிகமாக இருப்பார்கள்" என்று கூறியது.

எதிர்மறை சிந்தனைக்கும் நேர்மறையான சிந்தனைக்கும் இடையே மட்டும் வேறுபாடு இல்லை. அது தற்போதைய வரம்பிலிருந்து எடுக்கப்பட்ட முடிவுக்கு உயிருள்ள தேவனால் கூறப்பட்ட வாக்குத்தத்தத்திற்கும் இடையே இருந்தது.

நேர்மறையான சிந்தனை மட்டுமே ஆபிராமுக்கு ஒரு மகனைக் கொடுக்க முடியவில்லை. நட்சத்திரங்களில் இனப்பெருக்க சக்தி இல்லை. மேல்நோக்கி பார்க்கும் செயல் பிரபஞ்சத்தை கையாளவில்லை. சக்தி முற்றிலும் தேவனிடம் இருந்தது.

ஆனால் அந்த அடையாளம் ஆபிராமின் கவனத்தை எங்கேயோ ஓய்வெடுக்க உண்மையாக வைத்தது.

தேவன் அடிக்கடி கண்ணுக்குத் தெரியாத சத்தியத்தை தனது மக்களுக்கு நினைவூட்டுகிறார். தெய்வீக தலையீட்டை நினைவுகூரும் வகையில் இஸ்ரேல் நினைவுச்சின்னங்களைக் கட்டினார். பஸ்கா உணவு எதிர்கால சந்ததியினருக்கு விடுதலைக்கான கதையை எடுத்துச் சென்றது. வானவில் வெள்ளத்திற்குப் பிறகு தேவனுடைய உடன்படிக்கைக்கு சாட்சியமளித்தது. அப்பமும் கோப்பையும் தேவாலயத்தை இயேசுவின் பலிக்குத் திருப்பி, அவர் திரும்புவதற்கு வழிநடத்துகின்றன.

இந்த நினைவூட்டல்கள் தேவனுடைய விசுவாசத்தை உருவாக்குவதில்லை. அதை நினைவில் கொள்ள அவை நமக்கு உதவுகின்றன.

நமக்கு உண்மையுள்ள நினைவூட்டல்களும் தேவைப்படலாம். ஒரு எழுதப்பட்ட வேதாகமம் பழக்கமான பயத்தின் வடிவத்தை குறுக்கிடலாம். ஒரு பத்திரிகை பதிலளிக்கப்பட்ட ஜெபத்தின் நினைவைப் பாதுகாக்க முடியும். ஒரு சாட்சியம் ஒரு குடும்பத்திற்கு தேவன் ஏற்கனவே அவர்களைச் சுமந்து சென்றதை நினைவூட்ட முடியும். ஒற்றுமை கிறிஸ்துவின் முடிக்கப்பட்ட வேலையில் மீண்டும்

நம்மைக் குவிக்க முடியும். விசுவாசிகளுடன் ஒன்றுகூடுவது நம் தனிப்பட்ட போராட்டத்தை தேவனுடைய மக்களின் பெரிய கதைக்குள் வைக்கலாம்.

நாம் மறந்துவிடும்போது, தீர்க்கப்படாத பிரச்சினையே ஒரே ஆதாரமாகத் தோன்றுகிறது. நினைவுகூரல் என்பது தவிர்க்கப்பட்ட அச்சத்தை ஆதாரமாக மீட்டெடுக்கிறது.

அந்த இல்லாமலை இன்னும் உண்மையானதாக இருந்தது

ஆபிராம் சொர்க்கத்தை நோக்கி பார்த்த பிறகு, சாரா உடனே ஒரு குழந்தையைப் பிடிக்கவில்லை. குடும்பம் முன்பு இருந்ததைப் போலவே இருந்தது. உயிரியல் மற்றும் காலவரிசை சிக்கல்கள் மறைந்துவிடவில்லை.

அந்த வாக்குத்தத்தத்துடன் தொடர்புடைய படம் தான் மாறியது.

இது ஆன்மீகக் கண்ணோட்டத்தை மறுப்பாக மாற்றுவதிலிருந்து நம்மைப் பாதுகாக்கிறது. ஆபிராம் இருந்தபோதே தனக்குக் குழந்தை இல்லை என்று அறிவிக்க வேண்டும் என்று தேவன் கேட்கவில்லை. அவருடைய குழந்தை இல்லாமை பற்றி வேதாகமமே பதிவு செய்கிறது. அதை அங்கீகரித்ததற்காக அந்த உரை அவரை வெட்கப்படுத்துவதில்லை.

விசுவாசம் அந்த இல்லாமையை அழிக்கவில்லை. அது அந்த இல்லாமையை மட்டுமே ஆபிராமால் பார்க்க முடிந்தது.

"இது நடக்கவில்லை" என்று சொல்வதற்கும், "இது இன்னும் நடக்கவில்லை, ஆனால் தேவன் செயல்பட முடியாது என்று நான் அறிவிக்க மாட்டேன்" என்று சொல்வதற்கும் இடையே ஆழமான வேறுபாடு உள்ளது.

"எங்கள் உறவு காயம் அடைந்துள்ளது", "எங்கள் உறவு ஒருபோதும் குணமடைய முடியாது" என்று சொல்வதற்கும் வித்தியாசம் உள்ளது.

"என் குடும்பம் உறுப்பினர் தேவனுக்கு வெகு தொலைவில் இருக்கிறார்" என்று சொல்வதற்கும், "என் குடும்பம் உறுப்பினர் கருணைக்கு அப்பாற்பட்டவர்" என்று சொல்வதற்கும் வித்தியாசம் உள்ளது.

"என் உடல் துன்புறுத்துகிறது", "தேவன் என் துயரத்தில் என்னைக் கைவிட்டார்" என்று சொல்வதற்கும் வித்தியாசம் உள்ளது.

தற்போது ஒரு கதவு மூடப்பட்டுள்ளது என்பதை ஒப்புக்கொள்வதற்கும், தேவனுக்கு எதிர்கால நோக்கம் இல்லை என்று அறிவிப்பதற்கும் வித்தியாசம் உள்ளது.

விசுவாசம் முதல் கூற்றை அனுமதிக்கிறது, ஏனெனில் அது நேர்மையானது. தேவன் மட்டுமே பார்க்கக்கூடிய எதிர்காலத்தைப் பற்றிய அறிவைக் கூறும்போது விசுவாசம் இரண்டாவது கூற்றை எதிர்க்கிறது.

நாம் விரும்பும் ஒவ்வொரு குறிப்பிட்ட முடிவுக்கும் விசுவாசம் உத்தரவாதம் அளிக்காது என்பதையும் நாம் நினைவில் கொள்ள வேண்டும். ஒரு உறவுக்கு ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட நபர்களின் விருப்பத்துடன் பங்கேற்பது தேவை. ஒரு உடல் நிலை நாம் பிரார்த்திக்கும் கால அட்டவணை அல்லது முறையின்படி தீர்க்கப்படாமல் போகலாம். தேவனுடைய நோக்கம் மற்றொரு வடிவத்தை எடுக்கிறது என்பதால் ஒரு குறிப்பிட்ட வாய்ப்பு மூடப்பட்டிருக்கலாம்.

ஆயினும் கூட, தேவன் நல்லவராகவோ, தற்போதையவராகவோ, மீட்பராகவோ அல்லது இறையாண்மை கொண்டவராகவோ இருப்பதை நிறுத்தியுள்ளார் என்று அறிவிக்க எந்த சூழ்நிலையிலும் அதிகாரம் இல்லை.

பதில் நம் எதிர்பார்ப்பிலிருந்து வேறுபட்டாலும், வாக்குத்தத்தத்தின் தேவன் நம் கேடயமாகவும், மாபெரும் வெகுமதியாகவும் இருக்கிறார்.

"அவர் கர்த்தரை விசுவாசித்தார்"

ஆதியாகமம் 15:6 ஆபிராம் அந்த உருவத்தை நம்பினார் என்று மட்டும் சொல்லவில்லை. "அவர் கர்த்தரை விசுவாசித்தார்" என்று அது கூறுகிறது.

நட்சத்திரங்களில் அவருக்கு நம்பிக்கை இல்லை. நட்சத்திரங்களை உருவாக்கி, அவற்றுடன் தம்முடைய வார்த்தையை இணைத்த கடவுளிலும் நம்பிக்கை இருந்தது.

இது பாதையின் மையமாகும்.

விசுவாசம் சூழ்நிலையை எதிர்கொள்ளும் முன் அது தனிப்பட்டதாகும். ஆபிராம் ஆண்டவரை நம்பினார். அவர் தனது எதிர்காலத்தின் எடையை தேவனுடைய குணாதிசயத்தின் மீதும் திறனின் மீதும் வைத்தார்.

தேவன் "அதை நீதிக்காக எண்ணியிருந்தார்" என்று அந்த வசனம் கூறுகிறது. புதிய ஏற்பாடு இந்த கூற்றுக்கு மீண்டும் மீண்டும் திரும்புகிறது. கடவுளுடன் சரியான நிலைப்பாடு மனித சாதனைகளால் பெறப்படுவதை விட விசுவாசத்தின் மூலம் பெறப்படுகிறது என்பதை விளக்க பவுல் அதைப் பயன்படுத்துகிறார். ஆபிராம் வாக்குத்தத்தம்பண்ணப்பட்ட எதிர்காலத்தை உருவாக்கியதால் நீதிமானாக அறிவிக்கப்படவில்லை. அவர் தேவனை நம்பியதால் அவர் நீதிமானாக கருதப்பட்டார்.

இதன் பொருள் ஆதியாகமம் 15-ல் உள்ள ஆழமான அதிசயம் ஆபிராம் நம்பிக்கையை மீட்டெடுத்தது மட்டுமல்ல. அவர் ஆண்டவரை நம்பி, விசுவாசத்தால் அவருக்கு முன்னால் நின்றார்.

நற்செய்தி இந்த உண்மையை அதன் முழு வெளிச்சத்திற்கு கொண்டு வருகிறது. நமது செயல்திறனின் பரிபூரணத்தாலோ, நமது உணர்ச்சிகளின் தீவிரத்தாலோ, கேள்விகள் இல்லாததாலும் நாம் கடவுளுடன் சரிசெய்யப்படவில்லை. இயேசு கிறிஸ்துவின் மீதான நம்பிக்கையாலும், அவருடைய முடிக்கப்பட்ட வேலையாலும் நாம் நியாயப்படுத்தப்படுகிறோம்.

ஆபிரகாமுக்கு ஒரு சந்ததி என்று வாக்குத்தத்தம் அளித்த தேவன் இறுதியில் ஆபிரகாமின் வம்சத்தின் மூலம் மீட்பைக் கொண்டுவந்தார். இயேசு கிறிஸ்து வாக்குப்பண்ணப்பட்ட மகன், இதன் மூலம் ஆசீர்வாதம் தேசங்களை அடைகிறது. எனவே நமது நம்பிக்கை குறைபாடற்ற நம்பிக்கையை பராமரிக்கும் நமது திறனில் இல்லை, ஆனால் கிறிஸ்துவில் தனது இரட்சிப்பு நோக்கத்தை நிறைவேற்றியவரின் விசுவாசத்தில் உள்ளது.

நமது விசுவாசம் பலவீனமடைந்ததாக உணரும்போது, விசுவாசத்தை வெறுமனே பார்ப்பதன் மூலம் அதை வலுப்படுத்துவதில்லை. கர்த்தரை நோக்கி நம் கவனத்தைத் திருப்புகிறோம்.

விசுவாசம் எந்த உணர்ச்சிவசப்பட்ட பலத்துடன் அனுபவிக்கப்படுகிறது என்பதை விட விசுவாசத்தின் நோக்கம் முக்கியமானது.

வாக்குத்தத்தமானது ஒரு புதிய லென்ஸாக மாறியது

ஆதியாகமம் 15க்குப் பிறகு, ஆபிராம் ஒரு சிக்கலான செயல்முறையின் மூலம் தொடர்ந்து வாழ்ந்தார். கூடுதல் காத்திருப்பு, பயத்தின் தருணங்கள், வாக்குத்தத்தத்தை நிர்வகிக்க மனித முயற்சிகள் மற்றும் அந்த முயற்சிகளால் ஏற்படும் விளைவுகள் இருக்கும். நட்சத்திரங்களின் பார்வை ஆபிராமை ஒவ்வொரு பகுதியிலும் உடனடியாக முதிர்ச்சியடையச் செய்யவில்லை.

இது விசுவாசத்தின் நம்பத்தகாத உருவப்படத்திலிருந்து நம்மைப் பாதுகாக்கிறது. கடவுளுடன் ஒரு உண்மையான சந்திப்பு ஒரு விசுவாசியானவர் மீண்டும் போராடமாட்டார் என்று அர்த்தமல்ல. புதிய அழுத்தம் வரும்போது ஒரு கணத்தில் தெளிவை மறுபரிசீலனை செய்ய வேண்டியிருக்கலாம். பொறுமையும் குணாதிசயமும் இன்னும் வளர்ந்து வரும் போது வாக்குத்தத்தத்தை நேர்மையாக நம்பலாம்.

ஆபிராமுக்கு ஒரு வாக்குத்தத்தத்தைக் கொடுப்பதில் மட்டுமல்லாமல், செயல்முறையின் மூலம் அவருடன் தொடர்ந்து பணியாற்றுவதிலும் தேவனுடைய விசுவாசம் வெளிப்படுத்தப்படுகிறது.

வாக்குத்தத்தத்தை கையாளுதல் மூலம் நிறைவேற்ற முடியாது என்பதை ஆபிராம் கற்றுக்கொள்ள வேண்டும். தெய்வீக நேரத்தை கட்டாயப்படுத்த முயற்சிக்கும்போது மனித அவசரம் வேதனையான விளைவுகளை உருவாக்குகிறது என்பதை அவர் கண்டுபிடிக்க வேண்டும். தேவன் தனது உடன்படிக்கையை மீண்டும் உறுதிப்படுத்திய மற்றும் ஆபிராமின் அடையாளத்தை மறுவடிவமைத்த தொடர்ச்சியான சந்திப்புகள் அவருக்குத் தேவைப்படும்.

நட்சத்திரங்கள் ஆபிராமுக்கு ஒரு புதிய லென்ஸைக் கொடுத்தன, ஆனால் அவர் அதை தொடர்ந்து பார்க்க வேண்டும்.

அதே நிலைதான் நமக்கும். விசுவாசத்தின் ஒரு சக்திவாய்ந்த தருணம் அன்றாட புதுப்பிப்பின் தேவையை நீக்காது. நாம் மீண்டும் மீண்டும் வேதாகமம், ஜெபம், ஆராதனை, கூட்டுறவு மற்றும் நினைவுகூரல் ஆகியவற்றிற்குத் திரும்ப வேண்டும், ஏனெனில் வாழ்க்கையின் அழுத்தங்கள் தொடர்ந்து நம் பார்வையை மீண்டும் குறைக்க முயற்சிக்கின்றன.

தேவனுடைய வாக்குத்தத்தம் மாறிவிட்டதால் நாங்கள் திரும்பிச் செல்வதில்லை. நமது கவனம் பாதிக்கப்படுவதால் நாங்கள் திரும்பிச் செல்கிறோம்.

நாம் ஒத்திகை செய்வதை மாற்றுவது

ஆபிராம் அவர் இல்லாததை ஒத்திகை செய்திருந்தார்: "நான் குழந்தையில்லாமல் போகிறேன்". "உங்கள் சந்ததியும் அப்படித்தான் இருக்கும்" என்று ஒத்திகை செய்ய தேவன் அவருக்கு மற்றொரு உண்மையைக் கொடுத்தார்.

இரண்டு கூற்றுகளும் ஏதோ ஒரு உண்மையான விஷயத்தை குறிப்பிட்டு இருந்தன. ஒன்று ஆபிராமின் தற்போதைய நிலையை விவரித்தது. மற்றொன்று தேவனுடைய வாக்குத்தத்தம்பண்ணப்பட்ட எதிர்காலத்தை வெளிப்படுத்தியது. விசுவாசம் ஆபிராம் முதல் வாக்கியத்தை அழிக்க வேண்டிய அவசியமில்லை. அது முடிவாக கருதுவதை அவர் நிறுத்த வேண்டும்.

நாம் தொடர்ந்து என்ன பயிற்சி செய்கிறோம் என்பதை ஆராய வேண்டும்.

சிலர் தாங்கள் பெற்ற ஒவ்வொரு விமர்சனத்தையும் ஒத்திகை செய்கிறார்கள், ஆனால் உண்மையையும் ஊக்கத்தையும் பேசும் குரல்களை அரிதாகவே நினைவில் வைத்திருக்கிறார்கள். சிலர் நிதி தோல்விகளை ஒத்திகை செய்கிறார்கள், ஆனால் பல வருட கால ஏற்பாட்டை மறந்துவிடுகிறார்கள். சிலர் ஒரு குடும்ப உறுப்பினர் என்ன தவறு செய்கிறார் என்பதை ஒத்திகை செய்கிறார்கள், அந்த நபர் இன்னும் கிறிஸ்து இறந்தவர் என்பதை நினைவில் கொள்ளாமல். சிலர் கவலை தயாராக இருப்பதாக உணரும் வரை மோசமான முடிவை ஒத்திகை செய்கிறார்கள்.

பயிற்சி செல்வாக்கை வலுப்படுத்துகிறது. நாம் மீண்டும் மீண்டும் எதற்குத் திரும்புகிறோமோ அது விளக்க சக்தியைப் பெறுகிறது.

இதனால்தான் வேதவாக்கியங்கள் மீது தியானம் செய்வது முக்கியமானது. வேதாகமத் தியானம் என்பது மனதை காலி செய்வதோ அல்லது யதார்த்தத்திலிருந்து தப்பிக்கவோ அல்ல. பயம், வலி மற்றும் வரையறுக்கப்பட்ட பார்வையால் ஏற்படும் முடிவுகளை அந்த உண்மை சரிசெய்யத் தொடங்கும் வரை அது தேவனுடைய சத்தியத்திற்கு நீடித்த கவனத்தை அளிக்கிறது.

தேவன் உண்மையுள்ளவர் என்பதை நாம் வெறுமனே வாசிப்பதில்லை. அவர் எங்கு உண்மையுள்ளவராக இருந்தார் என்பதை நாம் நினைவில் கொள்கிறோம். நமக்கு முன்னால் உள்ள சூழ்நிலைக்கு அவரது விசுவாசம் என்றால் என்ன என்பதை நாங்கள் கருத்தில் கொள்கிறோம். அவருடைய வார்த்தையின் கீழ் எங்கள் முடிவுகளை கொண்டு வருவோம். சத்தியத்தை எங்கள் மொழி, முடிவுகள் மற்றும் பதில்களின் ஒரு பகுதியாக மாற்ற அனுமதிக்கிறோம்.

குறிக்கோள் என்னவென்றால், பிரச்சினைகளைப் பார்க்க இயலாமை. தேவனுடைய பிரசன்னம் மற்றும் அதிகாரத்தைத் தவிர பிரச்சினைகளைப் பார்க்க இயலாமை என்பது குறிக்கோள்.

இரவில் நம்மசைச் சந்திக்கும் தேவன்

வானம் இருட்டாக இருக்கும்போது நட்சத்திரங்கள் மிகவும் தெரியும்.

ஆதியாகமம் வெளிப்படையாகச் சொல்லாத ஒரு அர்த்தத்தில் இந்த அவதானிப்பை நாம் கட்டாயப்படுத்தக்கூடாது, ஆனால் தேவன் அடிக்கடி தனது மக்களைச் சந்திக்கும் விதத்தைப் பற்றி இது பொருத்தமான பிரதிபலிப்பை வழங்குகிறது. பார்க்க முடியாத இருள் தேவனுடைய விசுவாசத்தின் மற்றொரு பரிமாணத்தை வெளிப்படுத்தும் அமைப்பாக மாறக்கூடும்.

பகல் நேரத்தில் ஆபிராமால் உடைமைகள், ஊழியர்கள், விலங்குகள் மற்றும் புலப்படும் வளங்களை எண்ண முடிந்தது. வானங்களுக்குக் கீழே, அவரால் கணக்கிட முடியாத ஒன்றைப் பற்றி சிந்திக்குமாறு தேவன் அவரை அழைத்தார்.

அளவிடக்கூடிய நமது வளங்கள் அவற்றின் வரம்புகளை வெளிப்படுத்த தேவன் அனுமதிக்கும் பருவங்கள் உள்ளன. பணத்தால் ஒவ்வொரு காயத்தையும் குணப்படுத்த முடியாது, செல்வாக்கால் ஒவ்வொரு விளைவையும் கட்டுப்படுத்த முடியாது, அனுபவத்தால் ஒவ்வொரு கேள்விக்கும் பதிலளிக்க முடியாது, தனிப்பட்ட வலிமை ஒவ்வொரு சுமையையும் சுமக்க முடியாது என்பதை நாம் காண்கிறோம்.

அந்த கண்டுபிடிப்பு இருட்டாக உணர முடியும்.

எனினும், நமது சொந்தச் சத்துணர்வு மீதான நம்பிக்கையின் இழப்பு, தேவனுடைய மீது ஆழமான நம்பிக்கையின் தொடக்கமாக மாறும். நம்மிடம் உள்ளவற்றிலிருந்து முழுமையாக ஒரு எதிர்காலத்தை நாம் இனி உருவாக்க முடியாதபோது, கிருபையால் நிலைநிறுத்தப்பட்ட எதிர்காலத்தைப் பெற நாம் தயாராக இருக்கிறோம்.

அந்த இரவு தேவன் மறைந்துவிட்டார் என்று அர்த்தமல்ல.

அந்த இரவு ஆபிராம் வாக்குத்தத்தத்தின் அடையாளத்தைக் கண்ட பின்னணியாக மாறியது.

மையச் சத்தியம்

காணாமல் போனதை மறுத்து விடுமாறு தேவன் நம்மிடம் கேட்கவில்லை. அவர் இல்லாததை நேர்மையாகத் தனது முன் கொண்டு வரவும், அவரது வார்த்தையால் வெளிப்படுத்தப்பட்ட பெரிய படத்தை பெறவும், தற்போதைய வரம்புகள் நமது எதிர்காலத்தின் இறுதி விளக்கமாக மாற அனுமதிக்க மறுக்கவும் அவர் அழைக்கிறார்.

இருதயப் பரிசோதனை

தவேனுக்கு மூன்பாக நேரம் எடுத்துக்கொள் நேர்மையாக இரு அவர் பசேட்டும்

01

தீராத எந்தக் குறைவு, தேவனுடனும் பிறருடனும் நான் நடத்தும் உரையாடல்களின் பிரதான பொருளாகிவிட்டது?

02

தேவனுடைய வழிநடத்தலுக்கும் காலத்திற்கும் காத்திருப்பது நிச்சயமற்றதாகத் தோன்றுவதால், நான் மாற்றுத் திட்டம் ஒன்றை உருவாக்கியிருக்கிறேனா?

03

என் எதிர்காலத்தைப் பற்றிய முழு அறிவும் அதற்கே இருப்பதுபோல் எந்தத் தற்போதைய உண்மையை நான் நடத்துகிறேன்?

04

ஏமாற்றம் என் பார்வையைச் சுருக்கும்போது, வேதாகமத்திலிருந்து எந்தச் சத்தியம் விசுவாசமான நினைவூட்டலாக முடியும்?

05

ஒரு குறிப்பிட்ட முடிவில் அல்ல, ஆண்டவரில் என் நம்பிக்கையை வைக்கும் போதே, இல்லாததை நேர்மையாக ஒப்புக்கொள்வது எப்படி இருக்கும்?

அறிக்கை

என் பதிலில்லாத கேள்விகளை தேவனிடம்
நேர்மையாகக் கொண்டுவருவேன்; தற்போதைய
வரம்புகளைத் தாண்டி என் கண்களை உயர்த்துவேன்;
இல்லாதது அல்ல, அவருடைய வார்த்தையே என்
எதிர்காலத்தின் இறுதி விளக்கத்தை வழங்க
அனுமதிப்பேன்.

பக்தி நான்கு

பயம் படங்களால் பிரசங்கிக்கும்போது

எண்ணாகமம் 13:27-33; மிலிப்பியர் 4:6-9

04

நாம் கற்பனை செய்யும் எதிர்காலம்

மாதன்மை வேதவசனங்கள் எண்ணாகமம் 13:27-33; பிலிப்பியர் 4:6-9

வேதவசனம்

“அவனோடேகூடப் போய்வந்த மனிதரோ நாம் போய் அந்த ஜனங்களோடே எதிர்க்க நம்மாலே கூடாது; அவர்கள் நம்மைப்பார்க்கிலும் பலவான்கள் என்றார்கள்.”

வேதவசனம்

— எண்ணாகமம் 13:31, தமிழ் யூனியன் பதிப்பு

வேதவசனம்

“கடைசியாக, சகோதரரே, உண்மையுள்ளவைகளெவைகளோ,
ஒழுக்கமுள்ளவைகளெவைகளோ, நீதியுள்ளவைகளெவைகளோ,
கற்புள்ளவைகளெவைகளோ, அன்புள்ளவைகளெவைகளோ,
நற்கீர்த்தியுள்ளவைகளெவைகளோ, புண்ணியம் எதுவோ, புகழ் எதுவோ அவைகளையே
சிந்தித்துக்கொண்டிருங்கள்.”

வேதவசனம்

— பிலிப்பியர் 4:8, தமிழ் யூனியன் பதிப்பு

இந்த சொற்பொழிவு ஒரு சக்திவாய்ந்த மனித போக்கை அடையாளம் காட்டுகிறது:
பேரழிவுக்கான குறிப்பிடத்தக்க விரிவான கற்பனையை நாம் உருவாக்க முடியும்.

யாராவது பேசுவதற்கு முன்பு உரையாடல் மோசமாக நடந்து கொண்டிருப்பதை நாங்கள் கற்பனை செய்கிறோம். அறைக்குள் நுழைவதற்கு முன்பு ஒரு நேர்காணல் நிராகரிக்கப்பட்டதை நாங்கள் அனுபவிக்கிறோம். நாங்கள் தட்டுகிறதற்கு முன்பு ஒரு கதவை மூடுவதைக் காண்கிறோம். உண்மை வெளிப்படுத்தப்படுவதற்கு முன்பு ஒரு உறவு தோல்வியடைவதை நாங்கள் கற்பனை செய்கிறோம். முழுமையான தகவல்களைப் பெறுவதற்கு முன்பு நாம் மனதளவில் ஒரு மருத்துவ நெருக்கடியை எதிர்கொள்கிறோம். நாம் தொடங்குவதற்கு முன்பு நாமே தோல்வியடைவதைக் காண்கிறோம்.

கற்பனையான நிகழ்வு நடக்கவில்லை, ஆனால் உடலும் உணர்ச்சிகளும் அது இருப்பதைப் போல பதிலளிக்கத் தொடங்கலாம். பயம் ஒரு படத்தை உருவாக்குகிறது, அதனுடன் ஒரு உணர்வை இணைக்கிறது, பின்னர் கலவையை சான்றாக முன்வைக்கிறது.

படம் உண்மையானதாக உணருவதால், அதை நாம் பகுத்தறிவு என்று அழைக்கத் தொடங்கலாம்.

கற்பனை என்பது நிகழ்காலத்திற்கு அப்பால் சிந்திக்கும் நமது தேவன் கொடுத்த திறனின் ஒரு பகுதியாகும். இது திட்டமிடவும், உருவாக்கவும், விளைவுகளை எதிர்பார்க்கவும், ஞானத்தைப் பயிற்சி செய்யவும், மற்றவர்களுடன் அனுதாபம் காட்டவும், விசுவாசமான செயலை கற்பனை செய்யவும் நமக்கு உதவுகிறது. ஆனால் ஒவ்வொரு மனித திறனைப் போலவே, கற்பனையும் பயம், காயம், பெருமை, ஆசை அல்லது அவநம்பிக்கையால் பாதிக்கப்படலாம்.

தேவனுடைய இருப்பு, கருணை, ஞானம் மற்றும் மீட்பு சக்தி இல்லாத எதிர்காலத்தை உருவாக்க பயம் கற்பனையைப் பயன்படுத்துகிறது.

சிக்கல் என்னவென்றால், நாம் ஒரு கடினமான சாத்தியத்தை கருத்தில் கொண்டோம் என்பதல்ல. ஞானம் அபாயங்களைக் கருத்தில் கொள்கிறது. பயம் ஒரு சாத்தியமான முடிவை எடுத்து அதை தவிர்க்க முடியாத விளைவாக முன்வைக்கும்போது சிக்கல் தொடங்குகிறது.

பயம் என்பது "இது கடினமாக இருக்கலாம்" என்று மட்டும் சொல்லவில்லை.

பயம் கூறுகிறது, "இது மோசமாக முடிவடையும்".

"யாராவது என்னை தவறாகப் புரிந்து கொள்ளலாம்" என்று மட்டும் அது கூறவில்லை.

"யாரும் என்னை ஒருபோதும் புரிந்து கொள்ள மாட்டார்கள்" என்று அது கூறுகிறது.

"இந்த வாய்ப்பு வேலை செய்யாமல் போகலாம்" என்று மட்டும் சொல்லவில்லை.

அதில், "எதுவும் எனக்கு ஒருபோதும் வேலை செய்யாது" என்று கூறப்பட்டுள்ளது.

பயம் சாத்தியத்திலிருந்து உறுதியான நிலைக்கு வேகமாக நகர்கிறது மற்றும் ஒரு கடினமான தருணத்திலிருந்து நிரந்தர முடிவுக்கு நகர்கிறது.

உளவாளிகளின் அறிக்கை

எண்கள் 13, படங்களின் மூலம் எதிர்காலத்தை விளக்கும் பயத்தின் தெளிவான எடுத்துக்காட்டுகளில் ஒன்றை வழங்குகிறது.

கானான் தேசத்தை ஆராய மோசே பன்னிரண்டு பேரையும் அனுப்பினார். பன்னிரண்டு பேரும் ஒரே தேசத்திற்குள் நுழைந்தனர். அவர்கள் ஒரே நகரங்களைக் கண்டு, அதே மக்களைக் கவனித்து, அதே கனியை மீண்டும் கொண்டு சென்றனர். அந்த நிலம் செழிப்பாகவும், அதில் வசிப்பவர்கள் பலமாகவும் இருப்பதாக அவர்கள் ஒப்புக்கொண்டனர்.

அவர்கள் கவனித்த உண்மைகளுடன் பிரிவினை தொடங்கவில்லை. அந்த உண்மைகளுக்கு அவர்கள் ஒதுக்கிய அர்த்தத்துடன் அது தொடங்கியது.

பத்து உளவாளிகள் கானானின் பலத்தைப் பார்த்து, இஸ்ரவேல் உள்ளே நுழைய முடியாது என்று முடிவு செய்தனர். காலேப் அதே எதிர்ப்பைப் பார்த்து, "நாம் உடனே மேலே சென்று அதை உடைமையாக்குவோம், ஏனென்றால் நம்மால் அதை வெல்ல முடியும்" என்றார்.

அரண் செய்யப்பட்ட நகரங்களையோ, குடிமக்களின் பலத்தையோ காலேப் மறுக்கவில்லை. அவரது நம்பிக்கை தடைகள் சிறியவை என்று பாசாங்கு செய்வதை சார்ந்திருக்கவில்லை. தேவன் நிலத்திற்கு வாக்குத்தத்தம் அளித்ததாகவும், அவர் தனது மக்களுடன் இருப்பார் என்றும் பெரிய சத்தியத்திற்குள் உள்ள தடைகளை அவர் விளக்கினார்.

பத்து உளவாளிகள் தேவனுடைய வாக்குத்தத்தத்தை தடைகளின் அளவிற்குள் விளக்கினர்.

தேவனுடைய விசுவாசத்தின் அளவுக்குள் உள்ள தடைகளை காலேப் விளக்கினார்.

இந்த வேறுபாடு அவர்கள் கற்பனை செய்த எதிர்காலத்தை மாற்றியது.

பயந்த உளவாளிகள் அந்த நிலத்தை "அதில் வசிப்பவர்களை விழுங்க வைக்கும் இடம்" என்று விவரித்தனர். அவர்கள் உயர்ந்த உயரமுள்ள மனிதர்கள் மீது கவனம் செலுத்தி, "நாங்கள் எங்கள் பார்வையில் வெட்டுக்கிளிகளைப் போல இருந்தோம், எனவே நாங்கள் அவர்களின் பார்வையில் இருந்தோம்" என்று கூறினர்.

அந்த அறிக்கையின் முதல் பாதி அச்சத்தின் உள் விளைவை வெளிப்படுத்துகிறது: "நாங்கள் வெட்டுக்கிளிகளாக எங்கள் பார்வையில் இருந்தோம்". இஸ்ரேல் போருக்குள் நுழைவதற்கு முன்பே, உளவாளிகள் தங்கள் சொந்த கற்பனையில் தங்களை குறைத்துக் கொண்டனர். எதிரியின் வலிமையை அவர்கள் மிகவும் தீவிரமாகக் கண்டனர், தேவன் எகிப்திலிருந்து விடுவித்த உடன்படிக்கை மக்கள் என்ற தங்கள் அடையாளத்தை அவர்கள் இழந்தனர்.

இரண்டாம் பாதி தன்னிடம் இல்லாத அறிவைக் கோருவதற்கான பயத்தின் போக்கை வெளிப்படுத்துகிறது: "எனவே நாங்கள் அவர்களின் பார்வையில் இருந்தோம்". கானானில் வசிப்பவர்கள் தங்களை எப்படிப் பார்த்தார்கள் என்பது தங்களுக்குத் தெரியும் என்று உளவாளிகள் நம்பினர். மற்றொரு நபரின் எண்ணங்களைப் பற்றிய அனுமானத்தை அது ஒரு நிறுவப்பட்ட உண்மை போல அவர்கள் கருதினர்.

பயம் அடிக்கடி இதைச் செய்கிறது. மற்றவர்கள் என்ன நினைப்பார்கள், அவர்கள் எப்படி பதிலளிப்பார்கள், ஏன் நிராகரிப்பார்கள் என்பதை இது நமக்குச் சொல்கிறது. இது ஒரு கற்பனையான உரையாடலைத் தருகிறது, பின்னர் உரையாடல் ஏற்கனவே நடந்துவிட்டது என்பதை நமக்கு நம்ப வைக்கிறது.

ஆனால் உளவாளிகளுக்கு கானானின் கண்ணோட்டம் பற்றி முழுமையாகத் தெரியாது. பின்னர் இஸ்ரவேல் ஜெரிக்கோவை நெருங்கியபோது, தேவன் செய்ததைக் கேட்டதாகவும், தங்கள்

இதயங்கள் பயத்தால் உருகியதாகவும் ராகாப் வெளிப்படுத்தினார். இஸ்ரவேலின் தேவனுடைய அறிக்கையால் இஸ்ரவேல் மக்கள் மிகவும் பயந்தனர்.

பயம் உளவாளிகளுக்கு ஒரு படத்தைக் காட்டியது, ஆனால் படத்தில் முழு உண்மையும் இல்லை.

உண்மைகளும் மூடிவாகளும் ஒரே மாதிரியானவை அல்ல.

உளவாளிகள் உண்மையான உண்மைகளைக் கவனித்தனர். நகரங்கள் பலப்படுத்தப்பட்டன. அங்கு வசிப்பவர்கள் பலமாக இருந்தனர். சில மக்கள் வழக்கத்திற்கு மாறாக பெரியவர்களாக இருந்தனர். இதில் எதையுமே இஸ்ரேல் மறுக்க வேண்டும் என்று விசுவாசம் கோரவில்லை.

"எங்களால் முடியாது" என்ற முடிவுக்கு வந்தது பிழை.

உண்மைகள் நிபந்தனைகளை விவரிக்கின்றன. அந்த நிபந்தனைகளின் அர்த்தத்தை முடிவுகள் அறிவிக்கிறது.

ஒரு மருத்துவப் பரிசோதனை ஒரு கடுமையான நிலையை வெளிப்படுத்தலாம். அது பொருத்தமான சிகிச்சை, பிரார்த்தனை, ஆலோசனை மற்றும் கவனிப்புக்கு தகுதியான ஒரு உண்மை. ஆனால் "தேவன் என்னைக் கைவிட்டார்" என்ற கூற்று ஒரு மருத்துவ உண்மை அல்ல. அது ஒரு ஆன்மீக முடிவு.

ஒரு உறவில் முரண்பாடுகள், அவநம்பிக்கை மற்றும் தீர்க்கப்படாத வலி இருக்கலாம். அந்த நிபந்தனைகள் நேர்மையாக தீர்க்கப்பட வேண்டும். ஆனால் "எதுவும் ஒருபோதும் மாற முடியாது" என்ற கூற்று தற்போதைய மோதல் வழங்க முடியாத எதிர்காலத்தைப் பற்றிய அறிவைக் கூறுகிறது.

ஒரு நிதி அறிக்கை, செலவுகள் வருமானத்தை விட அதிகமாக உள்ளன என்பதை வெளிப்படுத்தலாம். அந்த யதார்த்தத்திற்கு மனந்திரும்புதல், திட்டமிடல், கட்டுப்பாடு, உதவி அல்லது புதிய நடவடிக்கை தேவைப்படுகிறது. ஆனால் "நான் எப்போதும் சிக்கிக் கொள்வேன்" என்ற கூற்று தற்போதைய நிலைமையிலிருந்து கட்டப்பட்ட ஒரு நிரந்தர முடிவாகும்.

விசுவாசம் உண்மைகளை மேலும் வசதியாக மாற்றாது. அது நமது முடிவுகளை தேவனிடம் சமர்ப்பிக்கிறது.

"இது இறையாண்மை" என்று சொல்லாமல், "இது தீவிரமானது" என்று நாம் கூறலாம்.

"இது தேவனுடைய திறனுக்கு அப்பாற்பட்டது" என்று சொல்லாமல், "இது எனது பலத்திற்கு அப்பாற்பட்டது" என்று நாம் கூறலாம்.

"என்ன நடக்கும் என்று எனக்குத் தெரியவில்லை" என்று நாம் கூறலாம், "நான் கற்பனை செய்யக்கூடிய மிக மோசமான விஷயம் நிச்சயமாக நடக்கும்" என்று சொல்லாமல்.

முதிர்ந்த நம்பிக்கை, நம்மிடம் உண்மையில் உள்ள தகவல்களை அதனுடன் இணைத்துள்ள பயமுறுத்தும் அர்த்தத்திலிருந்து பிரிக்க கற்றுக்கொள்கிறது.

பயம் புத்திசாலித்தனம் போல் ஒலிக்கும்போது

புத்திசாலித்தனம் மற்றும் பயம் இரண்டும் சாத்தியமான ஆபத்தை நமக்கு எச்சரிக்கலாம், ஆனால் அவை ஒரே வழியில் செயல்படாது.

புத்திசாலித்தனம் என்பது சான்றுகளை ஆராயத் தயாராக உள்ளது. பயம் பெரும்பாலும் அதன் முடிவுக்கு இணங்கும் ஆதாரங்களை மட்டுமே தேர்ந்தெடுக்கிறது. புத்திசாலித்தனம் கற்பிக்கத்தக்கதாக உள்ளது. பயம் கேள்விகளை அச்சுறுத்தல்களாக கருதுகிறது. புத்திசாலித்தனம் சுய கட்டுப்பாட்டை சரணடையாமல் ஆபத்தை அடையாளம் காண முடியும். பயம் அவசரத்தை உருவாக்குகிறது, இது உடனடியாக தப்பிக்க, கட்டுப்படுத்த அல்லது திரும்பப் பெற வேண்டும். புத்திசாலித்தனம் ஞானம், பிரார்த்தனை, உண்மை மற்றும் பொருத்தமான ஆலோசனையைத் தேடுகிறது. பயம் அது உருவாக்கிய கதையுடன் நம்மைத் தனிமைப்படுத்துகிறது.

புத்திசாலித்தனம் கூறுகிறது, "இங்கே முக்கியமான கவலைகள் உள்ளன, நான் பிரார்த்தனையுடனும் புத்திசாலித்தனத்துடனும் தொடர வேண்டும்".

பயம் கூறுகிறது, "இது எப்படி முடிவடையும் என்று எனக்கு ஏற்கனவே தெரியும்".

புத்திசாலித்தனம் எல்லைகளை நிறுவுவதற்கும், ஒரு முடிவை ஒத்திவைக்கவும், கூடுதல் தகவல்களைப் பெறுவதற்கும், தொழில்முறை உதவியைப் பெறுவதற்கும் அல்லது உண்மையிலேயே ஆபத்தான சூழ்நிலையை விட்டுச் செல்வதற்கும் நம்மைத் தூண்டலாம். விசுவாசம் என்பது பொறுப்பற்றது அல்ல, துஷ்பிரயோகம், வற்புறுத்தல், வன்முறை, மருத்துவ ஆபத்து அல்லது கடுமையான எச்சரிக்கை அறிகுறிகளை புறக்கணிக்க ஒருவரை அழுத்தம் கொடுக்க ஆன்மீக நம்பிக்கையைப் பயன்படுத்தக்கூடாது.

ஆனால் பயம் ஒரு சோதிக்கப்படாத அனுமானத்தைப் பாதுகாக்க ஆன்மீக மொழியையும் பயன்படுத்தலாம். நாம் சொல்லலாம், "எனக்கு ஒரு உணர்வு உள்ளது", "என் ஆவியில் ஏதோ ஒன்று இது தோல்வியடையும் என்று கூறுகிறது", அல்லது "தேவன் என்னை எச்சரிக்க வேண்டும்", நாம் உண்மையில் முந்தைய காயம், ஒரு முழுமையற்ற கதை அல்லது நிச்சயமற்ற தன்மையின் அசௌகரியத்திற்கு பதிலளிக்கும்போது.

ஒவ்வொரு சங்கடமான உணர்வும் தெய்வீக எச்சரிக்கை அல்ல. ஒவ்வொரு அமைதியான உணர்வும் தெய்வீக ஒப்புதல் அல்ல. உணர்வுகள் முக்கியமான சாட்சிகள், ஆனால் அவை தவற்றற மொழிபெயர்ப்பாளர்கள் அல்ல.

ஞானம் என்பது வேதாகமம், உண்மை, ஞானம், தெய்வீக ஆலோசனை மற்றும் அவை விளைவிக்கும் கனியின் கீழ் நமது எண்ணங்களை சோதிக்க வேண்டும்.

வாழ்க்கை ஏற்படுவதற்கு முன்பு பயம் பயிற்சி

பயம் பெரும்பாலும் வலியை முன்கூட்டியே ஒத்திகை செய்வதன் மூலம் நம்மைப் பாதுகாக்க முயற்சிக்கிறது. அது ஏற்படுவதற்கு முன்பு மனதளவில் நிராகரிப்பை நாம் அனுபவித்தால், அது ஏற்பட்டால் நாம் பாதிக்கப்படக்கூடியவர்கள் குறைவாகவே இருப்பார்கள் என்று இது கூறுகிறது. ஒவ்வொரு பேரழிவையும் நாம் கற்பனை செய்தால், ஒருவேளை அவை அனைத்திற்கும் நாம் தயாராக இருக்கலாம். ஏமாற்றத்தை நாம் எதிர்பார்த்தால், ஒருவேளை நம்பிக்கை நம்மைப் முட்டாள்தனமாகத் தோற்றமளிக்காது.

ஆனால் கற்பனையில் ஒரு நிகழ்வை மீண்டும் மீண்டும் அனுபவிப்பது எதிர்காலத்தின் மீது நமக்கு கட்டுப்பாட்டைத் தராது.

இந்த நிகழ்வு ஒரு முறை கூட நடக்குமா என்று நமக்குத் தெரிவதற்கு முன்பே பல முறை வலியை அனுபவிக்க இது காரணமாக இருக்கலாம்.

நிராகரிப்புக்கு அஞ்சும் ஒரு நபர் பாதுகாக்கப்பட்ட, தற்காப்பு அல்லது திரும்பப் பெறப்பட்ட உரையாடலில் நுழையலாம். மற்ற நபர் அந்த பாதுகாப்புக்கு பதிலளிக்கிறார், மேலும் பயமுறுத்தும் நபர் அழுத்தமான தொடர்புகளை அசல் படம் சரியானது என்பதற்கான சான்றாக கருதுகிறார். பயம் அது கணித்த முடிவை உருவாக்க உதவிய நடத்தையை பாதித்துள்ளது.

தோல்விக்கு அஞ்சும் ஒருவர் வேலையைத் தொடங்குவதில் தாமதம் செய்யலாம், உதவியை மறுக்கலாம் அல்லது முதல் தடையில் வேலையை கைவிடலாம். முடிக்கப்படாத முயற்சி வெற்றி ஒருபோதும் சாத்தியமில்லை என்பதற்கான சான்றாக மாறும்.

துரோகத்தை எதிர்பார்க்கும் ஒருவர், உறவு தீர்ந்துபோகும் வரை நம்பகமான நபரை தொடர்ந்து சோதிக்கலாம், குற்றம் சாட்டலாம் அல்லது கண்காணிக்கலாம். இதன் விளைவாக வரும் தூரம் யாரையும் நம்ப முடியாது என்பதை உறுதிப்படுத்துவதாக விளக்கப்படுகிறது.

ஒவ்வொரு வேதனையான விளைவும் தானாகவே உருவாக்கப்பட்டது என்று இது அர்த்தப்படுத்துவதில்லை. மக்கள் உண்மையான நிராகரிப்பு, துரோகம், தோல்வி, நோய் மற்றும் இழப்பை அனுபவிக்கிறார்கள். துன்பத்திற்கு யாரையும் அவர்கள் வெறுமனே கற்பனை செய்து அதை உருவாக்குவதாகச் சொல்வதன் மூலம் நாம் ஒருபோதும் குற்றம் சாட்டக்கூடாது.

பயம் ஒரு நடுநிலை கதை சொல்பவர் அல்ல என்று அர்த்தம். அது மீண்டும் மீண்டும் முன்வைக்கும் எதிர்காலம் நிகழ்காலத்தில் நாம் நடந்து கொள்ளும் விதத்தை பாதிக்கும்.

எனவே உண்மையில் என்ன நடந்தது என்பதற்கு நாம் பதிலளிக்கிறோமா அல்லது நம் மனதில் மட்டுமே நிகழ்ந்த ஒரு உரையாடல், நிராகரிப்பு அல்லது பேரழிவுக்கு நாம் பதிலளிக்கிறோமா என்று நாம் கேட்க வேண்டும்.

எண்ணங்களை கதையாக எடுத்துக்கொள்வது

2 கொரிந்தியர் 10:5-ல் பவுல் "கற்பனைகளைக் குறைப்பது" பற்றியும் "கிறிஸ்துவின் கீழ்ப்படிதலுக்கு ஒவ்வொரு எண்ணத்தையும் சிறைபிடித்துக்கொள்வது" பற்றியும் எழுதுகிறார்.

அதன் உடனடி குழலில், பவுல் தேவனைப் பற்றிய அறிவை எதிர்க்கும் வாதங்கள், பெருமையுள்ள கூற்றுக்கள் மற்றும் சிந்தனை முறைகளுக்கு எதிரான ஆன்மீகப் போரை விவரிக்கிறார். ஒவ்வொரு தேவையற்ற அல்லது தற்காலிக சிந்தனைக்கும் எதிராக இந்த வசனத்தை கண்டனமாகக் குறைக்கக்கூடாது. மனித மனங்கள் நாம் உணர்வுபூர்வமாக தேர்வு செய்யாத பல எண்ணங்களை உருவாக்குகின்றன, மேலும் ஒரு தொந்தரவு செய்யும் சிந்தனை இருப்பது நாம் அதை ஏற்றுக்கொள்கிறோம் என்று அர்த்தமல்ல.

நாம் எதை ஏற்றுக்கொள்கிறோம், வளர்க்கிறோம், நமது சிந்தனையை நிர்வகிக்க அனுமதிக்கிறோம் என்பதன் மீது ஆன்மீக அதிகாரத்தை நோக்கி கட்டளை சுட்டிக்காட்டுகிறது.

ஒவ்வொரு சிந்தனையின் வருகையையும் நாம் கட்டுப்படுத்தாமல் இருக்கலாம், ஆனால் நாம் அதற்கு வழங்கும் அதிகாரத்தை ஆராயலாம்.

தேவன் வெளிப்படுத்தியதை இந்த சிந்தனை ஒத்துக்கொள்கிறதா? இது சான்றுகள் அல்லது அனுமானத்தின் அடிப்படையில் உள்ளதா? இது உண்மையுள்ள செயலை வழிநடத்துகிறதா அல்லது உதவியற்ற பக்கவாதத்திற்கு வழிவகுக்கிறதா? இது ஞானம், மனத்தாழ்மை, ஜெபம் மற்றும் கீழ்ப்படிதல் அல்லது தனிமைப்படுத்தல், குற்றச்சாட்டு, விரக்தி மற்றும் தவிர்ப்பு ஆகியவற்றை உருவாக்குகிறதா? நான் ஒரு சாத்தியத்தை கருத்தில் கொள்கிறேனா, அல்லது அந்த சாத்தியத்தை நான் ஒரு தீர்க்கதரிசனமாக ஊக்குவித்துள்ளேனா?

கிறிஸ்துவுக்குக் கீழ்ப்படிவதற்கு ஒரு சிந்தனையைக் கொண்டுவருவதன் பொருள், அதை மிகவும் இனிமையான வாய்ப்புடன் மாற்றுவதாக எப்போதும் அர்த்தமல்ல. அது சத்தியத்தின் கீழ் கொண்டு வருவதைக் குறிக்கிறது.

"இது பேரழிவில் முடிவடையும் என்று எனக்குத் தெரியும்" என்று பதிலளிக்கப்படலாம், "இது எப்படி முடிவடையும் என்று எனக்குத் தெரியவில்லை, ஆனால் கிறிஸ்து என்னுடன் இருப்பார் என்றும் அடுத்த விசுவாசமான நடவடிக்கைக்கு ஞானத்தைத் தருவார் என்றும் எனக்குத் தெரியும்".

"எல்லோரும் என்னை நிராகரிப்பார்கள்" என்று பதிலளிக்கப்படலாம், "சிலர் என்னைப் புரிந்து கொள்ளாமல் இருக்கலாம், ஆனால் அவர்களின் பதில் கிறிஸ்துவில் எனது அடையாளத்தை தீர்மானிக்காது".

"நான் மற்றொரு ஏமாற்றத்தைத் தவிர்க்க மாட்டேன்" என்று பதிலளிக்கலாம், "ஏமாற்றம் காயப்படுத்தும், ஆனால் தேவன் என்னை முன்பு தக்கவைத்துள்ளார், அவரது கிருபை இல்லாமல் நான் நாளை எதிர்கொள்ள மாட்டேன்".

"இந்த நபர் ஒருபோதும் மாற மாட்டார்" என்று பதிலளிக்கப்படலாம், "என்னால் இந்த நபரை கட்டுப்படுத்த முடியாது, எனக்கு உறுதியான எல்லைகள் தேவைப்படலாம், ஆனால் நம்பிக்கை மற்றும் கருணைக்கு அப்பாற்பட்ட எவரையும் நான் அறிவிக்க மாட்டேன்".

அச்சமுட்டும் ஒவ்வொரு சம்பவமும் தடுக்கப்படும் என்று உண்மை விசுவாசம் வாக்குத்தத்தம் அளிக்காது. எந்த நிகழ்வும் தேவனை அவரது சிம்மாசனத்தில் இருந்து அகற்றவோ, கிறிஸ்துவுக்கு

சொந்தமானதை ரத்து செய்யவோ, அல்லது நிலைத்திருக்கும் கிருபையின் எல்லைக்கு அப்பால் நம்மைக் கொண்டிருக்கவோ முடியாது என்று அது அறிவிக்கிறது.

உண்மை என்ன என்பதைப் பற்றி சிந்தித்தல்

பிலிப்பியர் 4 விசுவாசிகள் கவலைகளால் கட்டுப்படுத்தப்படாமல், ஜெபம் மற்றும் வேண்டிதல் மூலம் எல்லாவற்றையும் தேவனிடம் கொண்டு வர வேண்டும் என்று அறிவுறுத்துகிறது. பின்னர் பவுல் உண்மை, நேர்மை, நீதி, தூய்மை, அழகான மற்றும் நல்ல அறிக்கையை நோக்கி அவர்களின் கவனத்தை செலுத்துகிறார்.

விரும்பத்தகாத உண்மைகள் இல்லை என்று பாசாங்கு செய்வதற்கான அழைப்பு அல்ல இது. சிறைவாசத்திலிருந்து பவுல் எழுதினார், துன்பம், எதிர்ப்பு, நிச்சயமற்ற தன்மை மற்றும் இழப்பு ஆகியவற்றை அறிந்திருந்தார். கஷ்டங்களிலிருந்து பாதுகாக்கப்பட்ட வாழ்க்கையில் அவரது அறிவுறுத்தல் உருவாகவில்லை.

கஷ்டங்கள் மட்டுமே அவர்களின் மனதின் உள்ளடக்கமாக மாறுவதைத் தடுப்பது எப்படி என்பதை அவர் விசுவாசிகளுக்குக் கற்பித்தார்.

முதல் தரநிலை குறிப்பாக முக்கியமானது: "எந்த விஷயங்கள் உண்மையாக இருந்தாலும்".

ஒரு சிந்தனை என்பது சாத்தியம் என்ற காரணத்தால் மட்டும் உண்மை அல்ல. அது நம்பத்தகுந்ததாக உணர்கிறது என்ற காரணத்தால் மட்டும் உண்மை அல்ல. கடந்த காலத்தில் இதே போன்ற ஒன்று நடந்ததால் மட்டும் அது உண்மை அல்ல.

சத்தியம் என்பது தற்போதைய உண்மைகளை உள்ளடக்கியது, ஆனால் அது தேவனுடைய தன்மை, தேவனுடைய வாக்குத்தத்தங்கள், கிறிஸ்துவில் நமது அடையாளம், ஞானம் கிடைப்பது, கிறிஸ்துவின் உடலின் ஆதரவு மற்றும் தேவன் நாம் எதிர்கொள்ள அனுமதிக்கும் எதிலும் கிருபை இருக்கும் என்ற உறுதியையும் உள்ளடக்கியது.

பயம் இந்த உண்மைகளை படத்திலிருந்து நீக்குகிறது. இது தேவனுடைய பிரசன்னம் இல்லாத பிரச்சினையையும், கிடைக்கக்கூடிய ஞானம் இல்லாத மோதலையும், கிருபையில்லாத பலவீனத்தையும், மீட்பு இல்லாத எதிர்காலத்தையும் நமக்குக் காட்டுகிறது.

உண்மை என்ன என்பதைப் பற்றி சிந்திப்பது, தவிர்க்கப்பட்ட பயத்தை மீட்டெடுக்கிறது.

கவனத்தை திருப்பிவிடாதல்

பயத்தை ஊட்டும் படத்திற்கு பதிலாக மாற்றும் நடைமுறையை இந்த சொற்பொழிவு விவரிக்கிறது. கவனத்தை வேண்டுமென்றே திருப்பிவிடுவதை வேதாகமம் ஆதரிக்கிறது, ஆனால் அந்த திருப்பிவிடுதல் கட்டாய நம்பிக்கையில் அல்லாமல் சத்தியத்தில் அடித்தளமாக இருக்க வேண்டும்.

"எல்லாம் தவறாக நடக்கும்" என்பதற்கு பதிலாக "எல்லாம் நான் விரும்பியபடி நடக்கும்" என்று நாம் மாற்ற வேண்டியதில்லை. தேவன் வெளிப்படுத்தியவற்றால் எந்தக் கூற்றுக்கும் ஆதரவு கிடைக்காது.

மாறாக, பொய்யான உறுதியை உண்மையுள்ள உறுதியுடன் மாற்றுகிறோம்.

நேர்காணல் வேலையை உருவாக்குமா என்று எங்களுக்குத் தெரியாது, ஆனால் நேர்காணல் செய்பவரால் எங்கள் அடையாளம் தீர்மானிக்கப்படுவதில்லை என்பதை நாம் அறிந்து கொள்ளலாம். நேர்மையான உரையாடலுக்கு மற்றொரு நபர் எவ்வாறு பதிலளிப்பார் என்று எங்களுக்குத் தெரியாது, ஆனால் ஒரு பணிவு, தைரியம் மற்றும் அன்புடன் பேசத் தயாராக இருக்கலாம். ஒரு கெட்டவர் எப்போது திரும்புவார் என்று எங்களுக்குத் தெரியாது, ஆனால் நாம் தொடர்ந்து பிரார்த்தனை செய்யலாம், அன்புடன், ஆரோக்கியமான எல்லைகளைப் பராமரிக்கலாம், கசப்பிலிருந்து நம் சொந்த இதயங்களை விடுவிப்போம். ஒரு ஊழிய வாய்ப்பு எவ்வாறு வெளிப்படும் என்று எங்களுக்குத் தெரியாது, ஆனால் நம் குணத்தை தயார் செய்து, ஏற்கனவே நமக்கு முன்னால் இருந்த வேலையில் உண்மையாக இருக்க முடியும்.

ஒவ்வொரு அறையையும் நாம் கட்டுப்படுத்திக் கொள்வதை கற்பனை செய்து பார்ப்பதே குறிக்கோள் அல்ல. தேவன் இல்லாத ஒரு அறைக்குள் நாம் ஒருபோதும் நுழைய முடியாது என்பதை நினைவில் கொள்வதே குறிக்கோள்.

நமது பலம் போதுமானதாக இல்லாதபோது நம்மில் மட்டுமே வேரூன்றிய நம்பிக்கை இறுதியில் வீழ்ச்சியடையும். கடவுளில் வேரூன்றிய நம்பிக்கை தாழ்மையுடன் இருக்க முடியும், ஏனெனில் அது மேன்மையை நிரூபிக்க வேண்டியதில்லை. அது கேட்கவும், கற்றுக்கொள்ளவும், திருத்தத்தைப் பெறவும், அச்சுறுத்தலை மறுக்கவும் முடியும்.

புதுப்பிக்கப்பட்ட கற்பனை

கற்பனையை ஏகபோகமாக்க பயத்தை அனுமதிக்கக்கூடாது.

தோல்வியை மட்டுமே நாம் கற்பனை செய்து பார்க்க முடிந்தால், பலனளிக்கும் வகையில் உண்மையுடன் தயாராவதற்கு நாம் போராடுவோம். மோதலை மட்டுமே நாம் கற்பனை செய்ய முடிந்தால், புரிதலுக்குப் பதிலாக போருக்குத் தயாராக இருக்கும் உரையாடல்களில் நுழைவோம். ஒரு கெட்டவனை கிளர்ச்சியில் மட்டுமே பார்த்தால், அந்த நபரை தேவனுடைய உருவத்தை இன்னும் வைத்திருக்கும் ஒருவராக, ஜெபத்திற்கும் சத்தியத்திற்கும் தகுதியானவராக இருப்பதற்குப் பதிலாக ஒரு நிரந்தரப் பிரச்சினையாக நாம் தொடர்புபடுத்தத் தொடங்கலாம்.

ஒரு புதுப்பிக்கப்பட்ட கற்பனை விசுவாசம் எப்படி இருக்கும் என்று கேட்கிறது.

கேட்கும் அளவுக்கு அமைதியாக உரையாடலில் நுழைவது எப்படி இருக்கும்? முழுமையாகத் தயாராக உணருவதற்கு முன்பு வேலையைத் தொடங்குவது எப்படி இருக்கும்? தேவன் உருவாக்க விரும்பும் அடையாளத்தின்படி ஒருவரை நடத்துவது எப்படி இருக்கும், அவர்களின் மோசமான தருணத்தில் தொடர்ந்து பெயரிடுவதை விட? ஏமாற்றத்திலிருந்து நம்மைப் பாதுகாப்பதற்கு பதிலாக பதிலளிக்கப்பட்ட பிரார்த்தனைக்குத் தயாராவது எப்படி இருக்கும்?

இது மற்றொரு நபரின் பதிலுக்கு அல்லது ஒரு குறிப்பிட்ட விளைவின் நேரத்திற்கு உத்தரவாதம் அளிக்காது. இது நாம் நிகழ்காலத்திற்குள் நுழையும் தோரணையை மாற்றுகிறது.

ஒரு புனிதமான கற்பனை எதிர்காலத்தைக் கட்டுப்படுத்த முயற்சிக்காது. அது விசுவாசமான கீழ்ப்படிதலை ஒத்திகை செய்கிறது.

பயத்திற்கு கலுதல் உதவி தவேபப்டும்போது

பயத்தின் சில வடிவங்கள் அதிர்ச்சிகள், பதட்டம், மனச்சோர்வு, துக்கம் அல்லது பிற நிலைமைகளுடன் ஆழமாக இணைக்கப்பட்டுள்ளன, அவை நம்பிக்கையின்மைக்கு குறைக்கப்படக்கூடாது.

தொடர்ச்சியான ஊடுருவும் எண்ணங்கள், பீதி, அதிகப்படியான கவலை, தூக்கம் சீர்குலைவது அல்லது செயல்பட இயலாமை ஆகியவற்றிற்கு தகுதி வாய்ந்த மனநல வல்லுநர்கள், மருத்துவ வழங்குநர்கள், போதகர்கள் மற்றும் நம்பகமான குடும்ப உறுப்பினர்களின் ஆதரவு தேவைப்படலாம். பொருத்தமான கவனிப்பை நாடுவது ஆன்மீகத் தோல்வியல்ல. மனிதர்கள் ஒருங்கிணைந்த நபர்கள் என்பதை ஞானம் அங்கீகரிக்கிறது, அவர்களின் ஆன்மீக, உணர்ச்சி, உறவு மற்றும் உடல் ஆரோக்கியம் ஒருவருக்கொருவர் பாதிக்கலாம்.

ஜெபமும் வேதவசனமும் இன்றியமையாதவையாகவே உள்ளன, ஆனால் கூடுதல் உதவி தேவைப்படுவதால் ஒருவரை அவமானப்படுத்த அவற்றைப் பயன்படுத்தக்கூடாது. மேய்ச்சல் பராமரிப்பு, ஆலோசனை, மருந்து, ஆரோக்கியமான சமூகம், ஒழுக்கமான பழக்கவழக்கங்கள் மற்றும் தொழில்முறை சிகிச்சை ஆகியவற்றின் மூலம் தேவன் செயல்பட முடியும்.

பயத்தை அனுபவித்ததற்காக நம்மைக் கண்டனம் செய்வதே குறிக்கோள் அல்ல. நமது வாழ்க்கையின் கேள்விக்குரிய ஆட்சியாளராக பயம் மாறுவதைத் தடுப்பதே குறிக்கோள்.

தேரியம் என்பது பயம் இல்லாதது அல்ல. தேரியம் என்பது பயத்தை விட பெரிய அதிகாரத்தின் கீழ் உண்மையுள்ள செயலாகும்.

இன்றைய நாளையே சரியான எதிர்கால வடிவமாக மாற்றட்டும்

எதிர்காலத்தை நம்மால் முழுமையாகக் காண முடியாது. எனவே பேரழிவு உறுதி மற்றும் ஆணவம் நிறைந்த உறுதி ஆகிய இரண்டையும் நாம் எதிர்க்க வேண்டும்.

மோசமான எதிர்காலம் உறுதி செய்யப்படுகிறது என்று பயம் கூறுகிறது.

நமது விருப்பமான எதிர்காலம் உத்தரவாதம் அளிக்கப்படுகிறது என்று அனுமானம் கூறுகிறது.

தேவன் நம்பகமானவர், அவரது வார்த்தை உண்மை, அவரது கிருபை போதுமானதாக இருக்கும், எதிர்காலம் அவரது கைகளில் உள்ளது என்று நம்பிக்கை கூறுகிறது.

அந்த நம்பிக்கை இன்று நமக்கு உண்மையுடன் செயல்பட சுதந்திரம் அளிக்கிறது. கட்டுப்பாட்டை வணங்காமல் நாம் கவனமாக தயாராகிக் கொள்ளலாம். பக்கவாதத்திற்கு ஆளாகாமல் நாம் ஆபத்துக்களை பரிசீலிக்கலாம். நமது ஆசைகளை தெய்வீக கட்டளைகளாக கருதாமல் தைரியமாக நம்பலாம். தேவனை உருவத்திலிருந்து அழிக்க அனுமதிக்காமல் வேதனையான உண்மைகளை நாம் எதிர்கொள்ள முடியும்.

வேவுகாரர்கள் இராட்சதர்களைக் கண்டு தோல்வியை கற்பனை செய்தார்கள். காலேபும் அதே இராட்சதர்களைக் கண்டார்; ஆனால் அவர்களை தேவனுடைய பிரசன்னமும் வாக்குத்தத்தமும் என்னும் அதைவிடப் பெரிய யதார்த்தத்திற்குள் பார்த்தார்.

மாபெரும் ராட்சதர்கள் இருக்கிறார்களா என்பது கேள்வி அல்ல.

தேவனை இனி நாம் காண முடியாத அளவுக்கு, நமது பார்வையில் ராட்சதர்கள் பெரிதாகி விடுமா என்பதுதான் கேள்வி.

மையச் சத்தியம்

பயம் ஒரு சாத்தியமான எதிர்காலத்தை எடுத்துக்கொள்கிறது, தேவனை படத்தில் இருந்து அகற்றி, விளைவை உறுதியாக முன்வைக்கிறது. வேதம், ஞானம் மற்றும் தேவனுடைய விசுவாசமான பிரசன்னத்தை விட கற்பனை அதிகாரத்தை வழங்க மறுக்கும் அதே நேரத்தில் நம்பிக்கை உண்மையான அபாயங்களை எதிர்கொள்கிறது.

இராதயப் பரிசோதனை

தவேனுக்கு மான்பாக நரேம் எடுத்துக்கொள் நரேமயாக இரூ அவர் பசேட்டும்

01

உண்மையில் நிகழாதிருந்தும், வேதனையான எந்தச் சம்பவத்தை என் கற்பனையில் மீண்டும் மீண்டும் அனுபவித்திருக்கிறேன்?

02

மற்றொருவரின் பதிலைப்பற்றிய பயமுள்ள ஊகத்தை, ஆவிக்குரிய பகுத்தறிவாக நான் எங்கே தவறாகக் கருதியிருக்கிறேன்?

03

என் சூழ்நிலையில் உண்மையான தகவல்கள் எவை, அவற்றுடன் நான் சேர்த்த நிரந்தர முடிவுகள் எவை?

04

என் தற்போதைய சிந்தனை, ஜெபத்துடன் ஆயத்தமாவதற்கும் விசுவாசமான செயலுக்கும் என்னை நடத்துகிறதா, அல்லது முடக்கம், தனிமை, தவிர்ப்பு ஆகியவற்றிற்கா?

05

பயம் எனக்குப் பிரசங்கித்த பேரழிவான எதிர்காலத்தை, சத்தியமும் வேதாகமமும் வடிவமைத்த எந்தப் பதில் மாற்ற முடியும்?

அறிக்கை

பயம் காட்டும் படங்களை தீர்க்கதரிசனமாகக் கருதமாட்டேன். என் ஊகங்களைச் சத்தியத்திற்கு ஒப்புக்கொடுப்பேன்; விசுவாசமான கீழ்ப்படிதலுக்காக ஆயத்தமாவேன்; தேவனுடைய பிரசன்னத்திலும் கிருபையிலும் நம்பிக்கையுடன் எதிர்காலத்தை எதிர்கொள்வேன்.

பக்தி ஐந்து

மாழாமயாக நிச்சயிக்கப்பட்ட

ரோமர் 4:17-22

05

வாக்குத்தத்தத்தின் கீழ் உள்ள களேவி

மாதன்மை வதேவசனம்

ரோமர் 4:17-22

வேதவசனம்

“உன் சந்ததி இவ்வளவாயிருக்கும் என்று சொல்லப்பட்டபடியே, தான் அநேக ஜாதிகளுக்குத் தகப்பனாவதை நம்புகிறதற்கு ஏதுவில்லாதிருந்தும், அதை நம்பிக்கையோடே விசுவாசித்தான்.”

வேதவசனம்

— ரோமர் 4:18, தமிழ் யூனியன் பதிப்பு

வேதவசனம்

“தேவன் வாக்குத்தத்தம்பண்ணினதை நிறைவேற்ற வல்லவராயிருக்கிறாரென்று முழு நிச்சயமாய் நம்பி, தேவனை மகிமைப்படுத்தி, விசுவாசத்தில் வல்லவனானான்.”

வேதவசனம்

— ரோமர் 4:21, தமிழ் யூனியன் பதிப்பு

தேவன் ஒரு வாக்குத்தத்தத்தை வழங்கும்போது, நாம் பெரும்பாலும் நம்மையே ஆராய்ந்து பார்ப்பதன் மூலம் தொடங்குகிறோம்.

நாம் நமது வளங்களை எண்ணுகிறோம், நமது வலிமையை அளவிடுகிறோம், நமது வரலாற்றை மறுபரிசீலனை செய்கிறோம், நமது வயதைக் கருத்தில் கொள்கிறோம், முந்தைய ஒவ்வொரு தோல்வியையும் நினைவில் கொள்கிறோம். போதுமான ஞானம், செல்வாக்கு, ஒழுக்கம், ஆதரவு அல்லது பேசப்பட்டதை உற்பத்தி செய்யும் திறன் நம்மிடம் உள்ளதா என்று கேட்கிறோம்.

அந்த பரிசோதனையை முடித்த பிறகு, வாக்குத்தத்தம் நியாயமானதா என்று நாங்கள் தீர்மானிக்கிறோம்.

ரோமர் 4 மற்றொரு களேவியை நோக்கி நம் கவனத்தை செலுத்துகிறது. ஆபிரகாமின் நம்பிக்கையை ஆபிரகாமின் மீதான நம்பிக்கையாக பவுல் முன்வைக்கவில்லை. ஆபிரகாமின் உடலால் தேவன் விவரித்த எதிர்காலத்திற்கு போதுமான ஆதாரங்களை வழங்க முடியவில்லை. உடன்படிக்கை வாக்குத்தத்தம் எவ்வாறு நிறைவேறும் என்பதை சாராவின் வயிற்றால் விளக்க முடியவில்லை. அவர்களின் இயல்பான திறன் அதன் வரம்பை எட்டியது.

தேவன் வாக்குத்தத்தம்பண்ணினதை ஆபிரகாமால் நிறைவேற்ற முடியுமா என்பது தீர்க்கமான கேள்வி அல்ல.

தேவனால் முடியுமா என்ற கேள்வி எழுந்தது.

இதுவே தூண்டுதலின் மையமாக இருந்தது. வாக்குத்தத்தத்தை அளித்தவர் அதை நிறைவேற்றும் திறனைக் கொண்டிருக்கிறார் என்று ஆபிரகாம் “முழுமையாக நம்பப்பட்டார்”.

எனவே விசுவாசம் என்பது நம்மைப் பற்றி மிகைப்படுத்தப்பட்ட கருத்தை வளர்க்க வேண்டிய அவசியமில்லை. நமக்கு எந்த பலவீனங்களும் இல்லை அல்லது நமது வளங்கள் அவற்றை விட

பெரியவை என்று பாசாங்கு செய்ய அது கேட்கவில்லை. வேதாகம விசுவாசம் தனிப்பட்ட பற்றாக்குறையை அங்கீகரிக்க முடியும், ஏனெனில் அதன் நம்பிக்கை வேறு எங்காவது உள்ளது. கப்பலின் பலவீனம் தேவனுடைய திறனைக் குறைக்காது.

ரோமர் 4 மற்றும் கிருபையின் நற்செய்தி

ரோமர் 4 முதன்மையாக கடினமான இலக்குகளை அடைவதற்கான ஒரு உந்துதல் பாடம் அல்ல. பாவிகள் தேவனிடம் எவ்வாறு சரிசெய்யப்படுகிறார்கள் என்பதை பவுல் விளக்குகிறார்.

ரோமர் 3-ல், அனைவரும் பாவம் செய்திருக்கிறார்கள் என்பதையும், தனிப்பட்ட தகுதியின் மூலம் யாரையும் நியாயப்படுத்த முடியாது என்பதையும் பவுல் நிறுவுகிறார். இயேசு கிறிஸ்துவின் மீது நம்பிக்கை வைப்பதன் மூலம் நீதி வழங்கப்படுகிறது. பவுல் பின்னர் இஸ்ரேலின் மாபெரும் மூதாதையரான ஆபிரகாமிடம் திரும்புகிறார், இந்த கொள்கை பழைய ஏற்பாட்டிலிருந்து துண்டிக்கப்பட்ட ஒரு கண்டுபிடிப்பு அல்ல என்பதை நிரூபிக்க.

ஆதியாகமம் 15:6 அவர் கர்த்தரை விசுவாசித்தார், அதை அவர் நீதி என்று எண்ணினார்.

ஆபிரகாம் விருத்தசேதனம் பெறுவதற்கு முன்னரும், மோசே மூலம் சட்டம் வழங்கப்படுவதற்கு பல நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்னரும் விசுவாசத்தின் மூலம் நீதிமானாகக் கருதப்பட்டார். கடவுளுடன் அவர் நிலைத்திருப்பது குறைபாடற்ற செயல்திறன், மத பாரம்பரியம் அல்லது மனித சாதனைகள் மூலம் பெறப்படவில்லை. அது பேசிய தேவனை நம்புவதன் மூலம் பெறப்பட்டது.

பவுலின் வாதம் விசுவாசிக்கிற யாவருக்கும் உடன்படிக்கைக் குடும்பத்தைத் திறக்கிறது. விருத்தசேதனம், சட்டம் அல்லது வம்சாவளி மூலம் நீதி வந்திருந்தால், ஆபிரகாம் அந்த வேறுபாடுகளைப் பகிர்ந்து கொண்டவர்களுக்கு மட்டுமே சொந்தமாக இருக்க முடியும். ஆனால் விசுவாசத்தின் மூலம் நீதி பெறப்பட்டால், ஆபிரகாம் "விசுவாசிக்கிற அனைவருக்கும் தந்தை" ஆகிறார்.

இதன் பொருள் ரோமர் 4 இன் ஆழமான செய்தி, "உங்கள் கனவு சாத்தியமாகும் வரை உங்களை நம்புங்கள்" அல்ல.

அது, "தேவபக்தியற்றவர்களை நியாயப்படுத்தி, இறந்தவர்களுக்கு உயிர் கொடுக்கும் தேவனை நம்புங்கள்".

நமது மிகப் பெரிய சாத்தியமற்ற தன்மை என்பது ஒரு நனவாகாத தனிப்பட்ட லட்சியம் அல்ல. ஒரு பரிசுத்த தேவனுடைய முன் நாம் நீதியானவர்களாக இருக்க இயலாமை. எந்த முயற்சியாலும் பாவத்தை அழிக்கவோ, ஆன்மீக வாழ்க்கையை உருவாக்கவோ, நல்லிணக்கத்தை வாங்கவோ முடியாது. இருப்பினும், நம்மால் சாதிக்க முடியாததை, தேவன் இயேசு கிறிஸ்துவின் மூலம் நிறைவேற்றினார்.

உயிர்த்தெழுதல் அத்தியாயத்தின் முடிவில் நிற்கிறது. இயேசு "நமது குற்றங்களுக்காக விடுவிக்கப்பட்டார், மேலும் நமது நியாயப்படுத்தலுக்காக மீண்டும் எழுப்பப்பட்டார்" என்று பவுல் எழுதுகிறார். ஆபிரகாம் இயற்கையான நம்பிக்கை முடிந்துவிட்ட இடத்தில் உயிரைக் கொண்டுவரக்கூடிய தேவனை நம்பினார். கிறிஸ்தவர்கள் இயேசுவை இறந்தோரிலிருந்து எழுப்பிய தேவனை நம்புகிறார்கள்.

விசுவாசத்தின் ஒவ்வொரு செயலும் இந்த நற்செய்தியில் வேரூன்றியிருக்க வேண்டும்.

தேவனால் மரணத்திலிருந்து உயிரைக் கொண்டு வரவும், கிறிஸ்துவின் மூலம் பாவிகளை நியாயப்படுத்தவும் முடிந்தால், நமது நம்பிக்கை மனித திறனில் தங்கியிருக்காது. அது உயிர்த்தெழுதல் சக்தியிலும் தெய்வீக கிருபையிலும் தங்கியுள்ளது.

இறந்தவர்களுக்கு உயிர் கொடுக்கிற தேவன்

ரோமர் 4:17 தேவனை "இறந்தவர்களை உயிர்ப்பிக்கிறவர், அவர்கள் போல் இல்லாத விஷயங்களை அழைக்கிறார்" என்று விவரிக்கிறது.

இந்த கூற்று சில நேரங்களில் விசுவாசிகள் தாங்கள் விரும்பும் எதையும் பேசுவதற்கு சுயாதீனமான அதிகாரத்தைக் கொண்டிருப்பது போல் பயன்படுத்தப்படுகிறது. ஆனால் பவுலின் உட்பிரிவு தேவன்தான்.

தேவன் இறந்தவர்களுக்கு உயிர் கொடுக்கிறார். தற்போது இல்லாததை தேவன் உருவாக்குகிறார். தேவனுக்கு படைப்பு அதிகாரம் உள்ளது. ஆபிரகாமின் நம்பிக்கை அவரை அதிசயத்தின் ஆதாரமாக மாற்றவில்லை. அது அவரை நம்பிய கடவுளுடன் இணைத்தது, அவர் மட்டுமே அதைச் செய்ய முடியும்.

இந்த வேறுபாடு நம்பிக்கையை விளைவுகளைக் கட்டுப்படுத்தும் ஒரு நுட்பமாக மாற்றுவதிலிருந்து நம்மைப் பாதுகாக்கிறது.

நமது பேச்சு முக்கியமானது. சத்தியத்தை ஒப்புக்கொள்வதற்கும், சாபம் கொடுப்பதற்கும் பதிலாக ஆசீர்வதிப்பதற்கும், நம்பிக்கையுடன் ஜெபிக்கவும், நம் மொழியை விசுவாசத்துடன் ஒத்துக் கொண்டுவருவதற்கும் வேதம் நமக்குக் கற்பிக்கிறது. ஆனால் நமது வார்த்தைகள் இறையாண்மை கொண்டவை அல்ல. நமது விருப்பங்களுக்குக் கீழ்ப்படிய யதார்த்தத்தை விரும்பும் படைப்பாளிகளாக நாம் மாறுவதில்லை.

படைப்பாளராகிய தேவனே. நாம் விசுவாசிகள்.

ஆபிரகாம் நட்சத்திரங்களுக்கு முன்பாக நிற்காமல், தன் சொந்த அறிவிப்பின் மூலம் ஒரு குழந்தையைப் பெற்றெடுக்க சாராவின் உடலுக்குக் கட்டளையிட்டார். தேவன் பேசிய வார்த்தையைப் பெற்று, வாக்குத்தத்தத்தின் சாத்தியமற்ற பகுதியை தேவனிடம் ஒப்படைத்தார்.

விசுவாசம் என்பது தேவனுடைய இடத்தை பிடிக்க முயற்சிப்பதில்லை. அது தேவனால் மட்டுமே அதை ஆக்கிரமிக்க முடியும் என்பதை அங்கீகரிக்கிறது.

அவர் வல்லமைமிக்கவர் என்பதால் நாம் தைரியமாக பிரார்த்திக்கிறோம். அவர் விசுவாசமுள்ளவர் என்பதால் நாம் தைரியமாக கீழ்ப்படிகிறோம். அவர் மீட்பர் என்பதால் நாங்கள் நம்பிக்கையுடன் பேசுகிறோம். ஆனால் அவர் இறைவன் என்பதால் நாங்கள் சரணடைகிறோம்.

"நம்பிக்கையை நம்பிய நம்பிக்கைக்கு எதிராக"

ஆபிரகாம் "நம்பிக்கையை நம்பினார்" என்று பவுல் கூறுகிறார்.

இயற்கையான நம்பிக்கை என்பது வெளிப்படையான சாத்தியக்கூறுகளைச் சார்ந்துள்ளது. நாம் ஒரு விளைவை எதிர்பார்க்கிறோம், ஏனென்றால் தேவையான நிலைமைகள் உள்ளன. நேரம், வலிமை, பணம், வாய்ப்பு, ஒத்துழைப்பு அல்லது ஒரு தெளிவான செயல்முறை மூலம் விரும்பிய முடிவு ஏற்பட முடியும்.

ஆபிரகாம் நம்பிக்கையின் இயல்பான அடிப்படைகள் மறைந்துபோன ஒரு இடத்தை அடைந்திருந்தார். அவரும் சாராவும் பொதுவாக ஒரு குழந்தையை எதிர்பார்க்கக்கூடிய வயதை விட அதிகமாக இருந்தனர். நம்பிக்கை அவர்களின் உடல் நிலையில் மட்டுமே தங்கியிருந்தால், நம்பிக்கைக்கு நியாயமான அடித்தளம் இல்லை.

ஆயினும் கூட, ஆபிரகாம் தேவன் பேசியதால் நம்பிக்கையை நம்பினார்.

இது வரையறுக்கப்படாத சாத்தியக்கூறுகளில் உள்ள பகுத்தறிவற்ற நம்பிக்கை அல்ல. அவருடன் உடன்படிக்கை செய்த தேவனுடைய மீதான உறவு சார்ந்த நம்பிக்கையே. ஆபிரகாமின் நம்பிக்கை இயற்கையின் படைப்பாளரின் மீது தங்கியிருப்பதால் இயற்கையால் ஆதரிக்கக்கூடியதை விட அதிகமாக நகர்ந்தது.

விசுவாசம் இயற்கையான சாத்தியத்துடன் ஒத்துப்போகும் நேரங்கள் உள்ளன. நாம் பிரார்த்தனை செய்கிறோம், வேலை செய்கிறோம், தயார் செய்கிறோம், ஒரு பதில் வரக்கூடிய தெளிவான வழிகளைக் காண்கிறோம். ஒவ்வொரு புலப்படும் பாதையும் சோர்வாகத் தோன்றும் பிற நேரங்களும் உள்ளன.

புலப்படும் பாதை இல்லாததால் தேவனுக்கு பாதை இல்லை என்று அர்த்தமல்ல.

எனினும், "நம்பிக்கைக்கு எதிரானது" என்ற சொல் கவனக்குறைவாக பயன்படுத்தப்படக் கூடாது. ஆதாரங்களை நிராகரிக்கவோ, ஞானத்தை புறக்கணிக்கவோ, அல்லது எந்த விருப்பத்தையும் அது சாத்தியமற்றது என்று தோன்றுவதால் தொடரவோ அது நமக்கு அனுமதி அளிக்காது. ஒரு இலக்கை அடைய இயலாதது தேவன் அதை வாக்குத்தத்தம் அளித்துள்ளார் என்பதை நிரூபிக்காது. சில விஷயங்கள் சாத்தியமற்றவை, ஏனெனில் அவை தேவனுடைய வார்த்தைக்கு முரணாக இருப்பதால், மற்றொரு நபரை கட்டுப்படுத்துவதைச் சார்ந்திருப்பதால், அல்லது அழைப்பதை விட லட்சியத்திலிருந்து எழுகின்றன.

ஆபிரகாமின் நம்பிக்கை நியாயமானது, ஏனெனில் அது தேவன் உண்மையில் அளித்த வாக்குத்தத்தத்திற்கு பதிலளித்தது.

மிகவும் சாத்தியமற்ற விளைவைத் தேர்ந்தெடுப்பதன் மூலம் விசுவாசம் நிரூபிக்கப்படவில்லை. தேவனுடைய வார்த்தைக்குத் தெளிவான ஆதரவு போதுமானதாகத் தோன்றாவிட்டாலும், அவர் பேசிய இடத்தில் தேவனை நம்புவதன் மூலம் அது நிரூபிக்கப்படுகிறது.

உடலுக்கு சரணடையாமல் அதிகைக் கருத்தில் கொள்ளுங்கள்

ரோமர் 4 ஆபிரகாமின் உடல்நிலையை ஒப்புக்கொள்கிறார்:

வேதவசனம்

“அவன் விசுவாசத்திலே பலவீனமாயிருக்கவில்லை; அவன் ஏறக்குறைய நூறு வயதுள்ளவனாயிருக்கும்போது, தன் சரீரம் செத்துப்போனதையும், சாராளுடைய கர்ப்பம் செத்துப்போனதையும் எண்ணாதிருந்தான்.”

வேதவசனம்

— ரோமர் 4:19, தமிழ் யூனியன் பதிப்பு

ஆபிரகாம் தனது வயதை அல்லது சாராவின் உடல்நிலையை அறியவில்லை என்று பவுல் கூறவில்லை. ஆபிரகாமும் சாராவும் வாக்குத்தத்தத்தின் இயல்பான சாத்தியமற்ற தன்மையை புரிந்துகொண்டனர் என்பதை ஆதியாகமம் தெளிவுபடுத்துகிறது.

அவர்களின் உடல்கள் கதையின் ஒரு பகுதியாக இருந்தன. அதன் முடிவை அவர்கள் எழுதவில்லை.

ஒரு வரம்பைக் கருத்தில் கொள்வதற்கும், அந்த வரம்பை இறுதி அதிகாரமாக மாற்றுவதற்கும் வித்தியாசம் உள்ளது. உடல், நிதி, கிடைக்கக்கூடிய வளங்கள், குடும்பப் பொறுப்புகள், நேரம், அபாயங்கள் மற்றும் விளைவுகள் ஆகியவற்றை ஞானம் கருத்தில் கொள்கிறது. விசுவாசத்திற்கு கவனக்குறைவு தேவையில்லை.

ஆனால் ஞானம் வரம்பை ஆராய்ந்த பிறகு, நம்பிக்கை இன்னும் வரம்பு தேவனை விட பெரியதா என்று கேட்கிறது.

ஆபிரகாமின் உடலில் வாக்குத்தத்தம்பண்ணப்பட்ட மகனுக்கான எந்த விளக்கமும் இல்லை. சாராவின் கருப்பையில் இயற்கையான உத்தரவாதம் எதுவும் இல்லை. இருப்பினும் வாக்குத்தத்தமானது அவர்களின் உடல்களில் தோன்றவில்லை. அது கடவுளில் தோன்றியது.

தேவன் எந்த கருவியின் மூலம் வேலை செய்ய வேண்டும் என்பதைப் பார்த்து, அந்த வேலையைச் செய்பவரை மறந்துவிடும்போது நாம் பெரும்பாலும் விசுவாசத்தில் பலவீனமடைகிறோம். நாம் நமது கல்வியைப் பார்த்து, பயனுள்ளதாக இருக்க முடியாது என்று முடிவு செய்கிறோம். நமது வரலாற்றைப் பார்த்து, நாம் மீட்டெடுக்க முடியாது என்று முடிவு செய்கிறோம். மற்றொரு நபரின் தற்போதைய நடத்தையைப் பார்த்து, கிருபை அவர்களை அடைய முடியாது என்று முடிவு செய்கிறோம். கிடைக்கக்கூடிய வளங்களைப் பார்த்து, வேலையைத் தொடங்க முடியாது என்று முடிவு செய்கிறோம்.

வரம்பு உண்மையானதாக இருக்கலாம். ஆனால் தேவனால் என்ன செய்ய முடியும் என்பதைப் பற்றிய முழுமையான அறிவு அதற்கு இல்லை.

தேவன் எல்லா வரம்புகளையும் அகற்றிவிடுவார் என்பதற்கு இது உத்தரவாதம் அளிக்காது. பவுல் தானாகவே மாம்சத்தில் ஒரு முடியைப் பற்றி ஜெபித்தார், அவர் கோரிய அகற்றுதலை விட நிலைத்த கிருபையைப் பெற்றார். சில நேரங்களில் தேவன் அந்த நிலையை மாற்றுவதன் மூலம் தனது சக்தியை வெளிப்படுத்துகிறார். சில நேரங்களில் அவர் அதற்குள் விசுவாசத்தை நிலைநிறுத்துவதன் மூலம் தனது சக்தியை வெளிப்படுத்துகிறார்.

இரண்டு சூழ்நிலைகளிலும், பலவீனம் தெய்வீக இல்லாமையின் சான்றாக மாற அனுமதிக்கப்படுவதில்லை.

ஆபிரகாமின் விசுவாசம் ஒரு பயணமாக இருந்தது

ஆபிரகாம் "நம்பிக்கையின்மை மூலம் தேவனுடைய வாக்குத்தத்தத்தை கண்டு திகைக்கவில்லை" என்று ரோமர்கள் கூறுகிறார்கள். இந்த அறிக்கையை ஆதியாகமத்திலிருந்து நாம் தனிமைப்படுத்திக் கொண்டால், ஆபிரகாம் ஒருபோதும் கேள்வி கேட்கவில்லை, தயங்கவில்லை, சிரித்ததில்லை, வாக்குத்தத்தத்திற்கு உதவ முயற்சிக்கவில்லை, காத்திருந்த ஆண்டுகளில் போராடவில்லை என்று நாம் கற்பனை செய்யலாம்.

ஆதியாகமம் நமக்கு ஒரு முழுமையான படத்தை அளிக்கிறது.

ஆபிரகாம் தான் குழந்தையில்லாத நிலையில் இருந்தபோது எப்படி இந்த வாக்குத்தத்தம் தொடர முடியும் என்று தேவனிடம் கேட்டார். ஹாகர் சம்பந்தப்பட்ட சாராவின் திட்டத்தை அவர் ஏற்றுக்கொண்டார், இது ஒரு முழு குடும்பத்தையும் பாதித்தது. பின்னர் தேவன் சாரா ஒரு மகனைப் பெற்றெடுத்ததைப் பற்றி பேசியபோது, ஆபிரகாம் அவரது முகத்தில் விழுந்து சிரித்தார். சாரா அந்த வாக்குத்தத்தத்தைக் கேட்டபோது சிரித்தார்.

வேதாகமப் பதிவுகள் இந்த தருணங்களை மறைக்கவில்லை.

ரோமர் 4 ஆபிரகாமின் பயணத்தை அழிக்கவில்லை. அது அவரது விசுவாசத்தின் தீர்க்கமான திசையை விளக்குகிறது. கேள்விகள், தாமதங்கள் மற்றும் கடுமையான தவறுகள் இருந்தபோதிலும், ஆபிரகாம் இறுதியில் வாக்குத்தத்தத்தின் தேவனை கைவிடவில்லை. அவரது வாழ்க்கை மீண்டும் மீண்டும் நம்பிக்கையை நோக்கி மாற்றியமைக்கப்பட்டது.

ஒரு பயமுறுத்தும் சிந்தனை அல்லது ஒரு கடினமான கேள்வி என்றால் தங்களுக்கு நம்பிக்கை இல்லை என்று கருதும் விசுவாசிகளுக்கு இது நம்பிக்கையைத் தருகிறது.

கேள்விகள் இருக்கும்போது விசுவாசம் இருக்கலாம். விசுவாசத்திற்கு திருத்தம் தேவைப்படலாம். தேவனிடம் ஒப்படைக்கப்பட்டிருக்க வேண்டியதை நாம் கட்டாயப்படுத்த முயற்சித்த பிறகு விசுவாசம் மீண்டு வர முடியும். தெய்வீக விசுவாசத்துடன் மீண்டும் மீண்டும் சந்திப்பதன் மூலம் விசுவாசம் முதிர்ச்சியடையும்.

விசுவாசத்தின் எதிர்ப்பொருள் ஒவ்வொரு கேள்வியும் இருப்பது அல்ல. அது தேவனை நம்புவதற்கான இறுதி மறுப்பு.

ஆபிரகாமின் கதை, அவர் செய்த தவறுகளை மகிமைப்படுத்த வேண்டாம் என்றும் எச்சரிக்கிறது. ஹாகர் எடுத்த முடிவு உண்மையான வேதனையையும் அநீதியையும் ஏற்படுத்தியது. ஆபிரகாம் மீது தேவன் வைத்திருக்கும் விசுவாசம் ஆபிரகாம் செய்த ஒவ்வொரு செயலையும் உண்மையுள்ளதாக்கவில்லை.

கடவுளிடமிருந்து வரும் வாக்குத்தத்தம், அதைப் பின்பற்ற நாம் பயன்படுத்தும் ஒவ்வொரு முறையையும் புனிதப்படுத்துவதில்லை.

நாம் மக்களைக் கையாளவோ, பொறுப்புகளை மீறவோ, பரிசுத்தத்தை சமரசம் செய்யவோ, தேவனுடைய வார்த்தையை நிறைவேற்ற "உதவ" என்ற பெயரில் தடுக்கக்கூடிய தீங்கை உருவாக்கவோ கூடாது. வாக்குத்தத்தம்பண்ணப்பட்ட எதிர்காலத்தை கீழ்ப்படியாமையின் மூலம் மட்டுமே அடைய முடிந்தால், நாம் வேதாகமம் விசுவாசத்தில் நடக்கவில்லை.

தேவனுடைய நோக்கத்தை நிறைவேற்றுவதற்கு நமது பாவம் தேவையில்லை.

உறவின் மூலம் துணுதல் உருவாகிறது

ஆபிரகாமின் தூண்டுதல் ஒரு கணத்தில் வளரவில்லை. தேவன் தன்னைப் பற்றி அதிகம் பேசிய, திருத்திய, பாதுகாத்த, மீண்டும் உறுதிப்படுத்திய, வெளிப்படுத்திய தொடர்ச்சியான சந்திப்புகளை அவரது கதை கொண்டுள்ளது.

ஆபிரகாமை நாட்டை விட்டு வெளியேறுமாறு தேவன் அழைத்தார். தேவன் அவரை ஆபத்தின் போது காப்பாற்றினார். தேவன் வெற்றி அளித்தார். தேவன் ஏமாற்றத்துடன் அவரை சந்தித்தார். தேவன் உடன்படிக்கையை நிறுவினார். வாக்குத்தத்தத்தை நிர்வகிக்க மனிதர்கள் மேற்கொண்ட முயற்சிகளை தேவன் சரிசெய்தார். தேவன் ஆபிராமின் பெயரை ஆபிரகாம் என்றும் சாராய் பெயர் சாரா என்றும் மாற்றினார். வாக்குத்தத்தத்தின் அடையாளம் அவர்களின் சொந்த அடையாளங்களில் பின்னப்படும் வரை தேவன் தொடர்ந்து பேசினார்.

உறவின் மூலம் தூண்டுதல் வளர்ந்தது.

சில நேரங்களில் நாம் தன்னம்பிக்கை உருவாகும் செயல்முறையின்றி முழுமையான நம்பிக்கையை விரும்புகிறோம். கீழ்ப்படிதலின் முதல் அடியை எடுப்பதற்கு முன்பு நாம் முழுமையாக நம்பப்பட வேண்டும். ஆனால் தொடர்ச்சியான நம்பிக்கையின் செயல்களால் நாம் கடவுளுடன் நடக்கும்போது நம்பிக்கை பலப்படுத்தப்படுகிறது.

தாவீது சிலவேளை கோலியாத்தின் எதிரே நின்றார், ஏனென்றால் அவருக்கு சிங்கமும் கரடியும் நினைவிருந்தது. எகிப்திலிருந்து விடுதலை பெற்றதை நினைவுகூருமாறு இஸ்ரவேலுக்கு பலமுறை கட்டளையிடப்பட்டது, ஏனென்றால் நேற்றைய விசுவாசம் நாளைய கீழ்ப்படிதலை வலுப்படுத்துவதாக இருந்தது. இயேசு செய்ததை ஏற்கனவே பார்த்திருந்ததன் மூலம் புதிய தேவைகளை சீடர்கள் விளக்குவார்கள் என்று எதிர்பார்க்கப்பட்டது.

நினைவுகூருவது என்பது விசுவாசத்தின் ஒழுக்கங்களில் ஒன்றாகும்.

தேவன் செய்ததை நாம் மறந்துவிடும்போது, ஒவ்வொரு புதிய சவாலும் அவர் எதிர்கொண்ட முதல் சவாலாகத் தெரிகிறது. நாம் நினைவில் கொள்ளும்போது, தற்போதைய சிரமம் ஏற்கனவே கிருபையால் குறிக்கப்பட்ட ஒரு வரலாற்றில் நுழைகிறது.

தூண்டுதல் என்பது உணர்ச்சி தீவிரத்தால் மட்டும் உருவாக்கப்படுவதில்லை. தேவனுடைய வார்த்தையாக, தேவனுடைய குணமாக, தேவனுடைய நினைவுகூரப்பட்ட படைப்புகள் பயத்தின் தொடர்ச்சியான கணிப்புகளை விட அதிக அதிகாரபூர்வமாக வளரும்போது அது வளரும்.

தவேனுடைய திறமையை மனப்பூர்வமாக உணர்த்துதல்

ரோமர் 4:21 ஆபிரகாமின் தூண்டுதலின் சரியான உள்ளடக்கத்தை அடையாளம் காட்டுகிறது: "அவர் வாக்குத்தத்தம்பண்ணினதை அவரால் நிறைவேற்றவும் முடிந்தது".

ஆபிரகாமின் நம்பிக்கை தேவனுடைய விசுவாசம் மற்றும் தேவனுடைய திறன் ஆகிய இரண்டிலும் தங்கியிருந்தது.

ஒரு நபர் சிறந்த நோக்கங்களைக் கொண்டிருக்கலாம், ஆனால் அவற்றை நிறைவேற்றும் சக்தி இல்லாதவராக இருக்கலாம். மற்றொரு நபர் அதிகாரத்தைக் கொண்டிருக்கலாம், ஆனால் ஒரு வாக்குத்தத்தத்தைக் கடைப்பிடிக்கும் நேர்மை இல்லாதவராக இருக்கலாம். தேவன் வரம்பற்ற திறனையும், பரிபூரண விசுவாசத்தையும் கொண்டுள்ளார்.

அவர் கவனக்குறைவாக வாக்குத்தத்தங்களை வழங்குவதில்லை. எதிர்பாராத தகவல்களை அவர் கண்டுபிடிக்கவில்லை. காத்திருக்கும் காலத்தில் அவர் வலிமையை இழக்கவில்லை. மனித சூழ்நிலைகள் மிகவும் சிக்கலானதாகிவிட்டதால் அவர் திறமை குறைந்துவிடவில்லை.

ஆரம்பத்தில் பேசியவரை இந்த செயல்பாட்டில் எதுவும் ஆச்சரியப்படுத்தவில்லை.

இதன் பொருள் அவர் வாக்குத்தத்தம்பண்ணினதை அவர் எவ்வாறு நிறைவேற்றுவார் என்பதை நாம் புரிந்துகொள்வோம் என்று அல்ல. சாதாரண வழிகள், மனித உறவுகள், நீண்ட ஆயத்தம், எதிர்பாராத ஏற்பாடு, மூடிய கதவுகள், வேதனையான திருப்பிவிடுதல் அல்லது முன்கணிக்கப்பட்டிருக்க முடியாத தலையீடு ஆகியவற்றின் மூலம் தேவன் செயல்படலாம்.

விசுவாசம் தேவனுடைய முறையைக் கட்டுப்படுத்தக் கோராமல் அவரது திறனை நம்புகிறது.

உடன்படிக்கை எப்படி வெளிப்படும் என்பதை ஆபிரகாமால் கட்டளையிட முடியவில்லை. அவர் வாக்குத்தத்தத்தை தனது சொந்த அவசரத்தின் மூலம் தயாரிப்பதை விட தேவனுடைய ஞானத்தின்படி பெற வேண்டியிருந்தது.

தேவனால் ஏதாவது செய்ய முடியும் என்று நம்புவதற்கும், நாம் விரும்பும் துல்லியமான முறையில் அதைச் செய்வதாக அவர் வாக்குத்தத்தம் அளித்துள்ளார் என்றும் கூறுவதற்கும் இடையே நாம் வேறுபடுத்திக் காட்ட வேண்டும்.

தேவனால் எந்த நோயையும் குணப்படுத்த முடியும். அந்த உண்மை தைரியமாக ஜெபிக்க நமக்கு காரணத்தைத் தருகிறது. ஆனால் அவரது சக்தி மீதான நமது நம்பிக்கை அவரது நேரம் அல்லது பதிலளிக்கும் முறையைப் பற்றிய முழுமையான அறிவை நமக்குத் தராது. தேவனால் ஒரு உறவை மீட்டெடுக்க முடியும், ஆனால் ஒரு நபரின் நம்பிக்கையின் மூலம் மீட்டெடுக்க முடியாது, மற்ற நபர் தொடர்ந்து சத்தியம், மனந்திரும்புதல் அல்லது பாதுகாப்பை மறுக்கிறார். தேவன் ஒரு குறிப்பிட்ட கதவைத் திறக்க முடியும், ஆனால் அதைத் திறக்கும் அவரது திறன் இந்த கதவு அவரது நோக்கத்திற்கு சொந்தமானது என்பதை நிரூபிக்காது.

விசுவாசம் கூறுகிறது, "தேவனால் முடியும்".

"தேவன் ஞானமுள்ளவர்" என்று மனத்தாழ்மை மேலும் கூறுகிறது.

சரணடைந்தவர், "தேவன் ஆண்டவர்" என்று கூறுகிறார்.

எங்களுக்கு மூன்றும் தேவை.

உற்பத்தியின் விளைவு சூமனை

நிறைவேற்றம் முற்றிலும் நம்மைச் சார்ந்தது என்று நாம் நம்பும்போது, வாக்குத்தத்தம் நசுக்கும் அழுத்தத்தின் ஆதாரமாக மாறுகிறது.

நாம் ஒவ்வொரு சூழ்நிலையையும் கண்காணிக்கத் தொடங்குகிறோம், ஒவ்வொரு நபரையும் கட்டுப்படுத்த முயற்சிக்கிறோம், ஒவ்வொரு தாமதமையும் தனிப்பட்ட தோல்வியாகப் புரிந்துகொள்கிறோம். ஜெபம் கவலையளிக்கும் நிர்வாகமாக மாறுகிறது. நமது நம்பிக்கை வலுவாக இருந்தால், நமது வார்த்தைகள் மிகவும் சரியானவை, அல்லது நமது செயல்திறன் மிகவும் ஈர்க்கக்கூடியதாக இருந்தால், முடிவை அடைய கட்டாயப்படுத்தலாம் என்று நாம் கருதுகிறோம்.

ஆனால் சாராவின் வயிற்றில் உயிரைப் படைத்தது ஆபிரகாமின் பொறுப்பாக இருக்கவில்லை. தேவனை நம்புவதற்கும் கீழ்ப்படிவதற்கும் அவர் பொறுப்பாக இருந்தார்.

விசுவாசத்திற்குச் சொந்தமான பொறுப்புகள் உள்ளன. நாம் ஜெபிக்க வேண்டும், ஆயத்தப்படுத்த வேண்டும், வேலை செய்ய வேண்டும், மன்னிக்க வேண்டும், உண்மையைப் பேச வேண்டும், ஆலோசனையைப் பெற வேண்டும், குணத்தை வளர்த்துக் கொள்ள வேண்டும், தேவன் அடுத்த கட்டத்தை தெளிவுபடுத்தியிருக்கும் போது செயல்பட வேண்டும். விசுவாசம் என்பது செயலற்ற தன்மை அல்ல.

ஆனால், சில விளைவுகள் தேவனுடைய கைகளில் உள்ளன.

மற்றொருவரின் மனந்திரும்புதலை நாம் உருவாக்க முடியாது. ஒரு குழந்தையின் எதிர்காலத்தின் ஒவ்வொரு முடிவையும் நம்மால் கட்டுப்படுத்த முடியாது. ஒரு ஊழியத்தின், வணிகத்தின், உறவின் அல்லது சிகிச்சையின் வெற்றிக்கு நாம் உத்தரவாதம் அளிக்க முடியாது. ஒவ்வொரு பிரார்த்தனைக்கும் பதிலளிக்க வேண்டிய நேரத்தை நம்மால் நிறுவ முடியாது.

இந்த வரம்புகளை அங்கீகரிப்பது நம்பிக்கையின்மை அல்ல. அது சரணடைவது.

நாம் நமது பொறுப்புக்குள் உண்மையுடன் செயல்படுகிறோம், நமது அதிகாரத்திற்கு அப்பாற்பட்டவற்றை வெளியிடுகிறோம்.

நிறைவேற்றத்தை உருவாக்குவதற்கான அழுத்தம் பெரும்பாலும் கையாளுதலை உருவாக்குகிறது. எங்கள் பிரார்த்தனைக்கு பதிலளிக்கும் வகையில் மக்களை நடத்த முயற்சிக்கிறோம். ஆயத்தம் முடிவதற்கு முன்பே வாய்ப்புகளை கட்டாயப்படுத்துகிறோம். எச்சரிக்கை அறிகுறிகளை நாங்கள் புறக்கணிக்கிறோம், ஏனெனில் தேவன் எப்படி செயல்பட வேண்டும் என்பதை நாங்கள் ஏற்கனவே முடிவு செய்துவிட்டோம். எதிர்காலத்தில் நாங்கள் கற்பனை செய்ததற்கு ஒத்துழைக்காத எவர் மீதும் நாங்கள் கோபப்படுகிறோம்.

கதையில் உள்ள அனைவரையும் முழுமையாக நம்பவைத்த விசுவாசம் கட்டுப்படுத்த வேண்டிய அவசியமில்லை. அதன் நம்பிக்கை தேவனை நம்பியுள்ளது.

வாக்குத்தத்தம் அடையாளத்தை மாரண்படத்துவதாகத் தோன்றும் போது

வாக்குத்தத்தத்தை நிறைவேற்றுவதற்கு முன்பு, தேவன் ஆபிராமின் பெயரை ஆபிரகாம் என்று மாற்றினார்-"பல தேசங்களின் தந்தை". புதிய பெயர் வாக்குத்தத்தத்தை நேரடியாக அவரது அடையாளத்தில் வைத்தது, அதே நேரத்தில் புலப்படும் சான்றுகள் முழுமையடையவில்லை.

ஒவ்வொரு முறையும் அந்தப் பெயர் பேசப்படும்போது, ஆபிரகாம் தனது தற்போதைய சூழ்நிலைகளால் இன்னும் விளக்க முடியாத ஒரு எதிர்காலத்தைக் கேட்டார்.

விசுவாசிகள் ஈர்க்கக்கூடிய பட்டங்களை உருவாக்கி அவை உண்மையாக மாறும் வரை அவற்றை அறிவிக்க வேண்டும் என்று இது அர்த்தப்படுத்துவதில்லை. ஆபிரகாமின் புதிய அடையாளம் கடவுளிடமிருந்து வந்தது. அதிகாரம் தெய்வீக பெயரிடுதலில் தங்கியிருந்தது, மனித லட்சியத்தில் அல்ல.

ஆனால் இந்தக் கொள்கை முக்கியமானது: அந்த அடையாளத்தின் ஒவ்வொரு அம்சமும் அனுபவத்தில் புலப்படுவதற்கு முன்பு தேவனுடைய வார்த்தை அடையாளத்தைப் பேசுகிறது.

பரிசுத்தமாக்கல் இன்னும் வெளிப்பட்டுக் கொண்டிருக்கையில் வேதம் விசுவாசிகளை புனிதர்கள் என்று அழைக்கிறது. பழைய பழக்கவழக்கங்கள் இன்னும் விலக்கப்பட்டுக்கொண்டிருக்கையில் நாம் புதிய உயிரினங்கள் என்று விவரிக்கப்படுகிறோம். நாம் தேவனுடைய பிள்ளைகள், அதே நேரத்தில் அவரது குடும்பத்திற்கு பொருத்தமான பாதுகாப்புடனும் கீழ்ப்படிதலுடனும் வாழ கற்றுக்கொள்கிறோம். நாம் உண்மையுள்ள சேவைக்காக உருவாக்கப்பட்டாலும் அரச ஆசாரியத்துவத்தின் ஒரு பகுதியாக இருக்கிறோம்.

கிருபை கிறிஸ்துவுடனான நமது ஒற்றுமையின்படி நமக்கு பெயரிட்டு, பின்னர் அந்த பெயருடன் தொடர்ந்து வாழ கற்றுக்கொடுக்கிறார்.

எதிரி எதிர் திசையில் செயல்படுகிறார். நமது மோசமான தருணம், ஆழமான காயம், தற்போதைய பலவீனம் அல்லது மிகவும் சங்கடமான தோல்வியின் அடிப்படையில் அவர் நம்மைப் பெயரிட்டார். நாம் என்ன செய்தோம்-அல்லது நமக்கு என்ன செய்யப்பட்டுள்ளது-நாம் யார் என்பதைப் பற்றிய இறுதி உண்மையைக் கொண்டுள்ளது என்று அவர் வாதிடுகிறார்.

எஞ்சியிருக்கும் வேலையை மறுக்காமல் தேவன் கொடுக்கும் அடையாளத்தை விசுவாசம் பெறுகிறது.

"நான் கிறிஸ்துவுக்குள் புதியவன் என்பதால், நான் எதிர்கொள்ள எதுவும் இல்லை" என்று நாம் கூறுவதில்லை. "நான் கிறிஸ்துவுக்குள் புதியவன் என்பதால், என் பழைய வடிவங்கள் இனி என்னை வரையறுக்கவோ ஆட்சி செய்யவோ அதிகாரம் இல்லை" என்று நாங்கள் கூறுகிறோம்.

நிலதைத்தன்மையை உருவாக்கும் தூண்டுதல்

முழுமையாக நம்பப்படுவது என்பது மன உளைச்சலின் நிலையான நிலையில் வாழ்வது என்று அர்த்தமல்ல. ஆபிரகாமின் நம்பிக்கை பல ஆண்டுகளாக நீடித்தது. அந்த நேரத்தில் பெரும்பாலானவை சாதாரணமாக இருந்தன. பராமரிக்க விலங்குகள் இருந்தன, நிர்வகிக்க உறவுகள், எடுக்க முடிவுகள், தீர்க்க மோதல்கள் மற்றும் நகர்த்த கூடாரங்கள் இருந்தன.

தூண்டுதல் சாதாரண நாட்களில் இருந்து வாழ வேண்டும்.

வணக்கத்தின் போது ஒரு நபர் சக்திவாய்ந்த நம்பிக்கையை உணர்ந்து, முதல் கடினமான அறிக்கை வரும்போது அந்த நம்பிக்கையை சரணடையலாம். உணர்ச்சியால் நம்பிக்கையை எழுப்ப முடியும், ஆனால் உணர்ச்சியால் மட்டுமே சகிப்புத்தன்மையைத் தக்கவைக்க முடியாது. தருணம் முடிந்த பிறகு உண்மை அதிகாரமாக இருக்கும்போது தூண்டுதல் தீர்க்கப்படுகிறது.

"நான் வியத்தகு உத்தரவாதத்தை உணராதபோது நான் தொடர்ந்து கீழ்ப்படிவேன்" என்று செட்டில் செய்யப்பட்ட தூண்டுதல் கூறுகிறது.

"ஒவ்வொரு முறையும் என் உணர்ச்சிகள் மாறும்போது தேவனுடைய குணத்தை நான் மறுபரிசீலனை செய்ய மாட்டேன்" என்று அது கூறுகிறது.

அது கூறுகிறது, "பயம் மற்றொரு முடிவை முன்வைக்கும்போது நான் வார்த்தைக்குத் திரும்புவேன்".

அதில், "திருத்தம் வாக்குத்தத்தத்தை ரத்து செய்கிறது என்று கருதாமல் நான் திருத்தத்தைப் பெறுவேன்" என்று கூறப்பட்டுள்ளது.

அதில், "நான் ஒரு இஸ்மவேலை உருவாக்காமல் காத்திருப்பேன்" என்று கூறப்பட்டுள்ளது.

நாம் ஒருபோதும் சோர்வாக உணரவில்லை என்று பாசாங்கு செய்வதிலிருந்து இந்த நிலைப்பாடு வருவதில்லை. விசுவாசமாக இருக்கும் தேவனுக்கு முன்னால் நமது சோர்வடைந்த இதயங்களை மீண்டும் மீண்டும் வைப்பதன் மூலம் இது வருகிறது.

மையச் சத்தியம்

வாக்குத்தத்தம் அளிக்க போதுமான வலிமை நம்மிடம் உள்ளது என்ற நம்பிக்கை விசுவாசம் அல்ல. பேசிய தேவனுக்கு விசுவாசமும், தனது நோக்கத்தை நிறைவேற்றும் திறனும் உள்ளது என்பது தூண்டுதலாகும்.

இரதயப் பரிசோதனத

தவேனுக்கு மன்பாக நரேம் எடுத்துக்கொள் நரேமயாக இரூ அவர் பசேட்டும்

01

தேவன் பேசியதை எண்ணும்போது, அவருடைய குணத்தையும் வல்லமையையும் விட என் வரம்புகளையே அதிகமாக ஆராய்கிறேனா?

02

தனிப்பட்ட விருப்பத்தை தெய்வீக வாக்குத்தத்தமாகக் குழப்பிவிட்டேனா, அல்லது நான் விரும்பும் முடிவுக்கு தேவனுடைய வல்லமையை உத்தரவாதமாகப் பயன்படுத்த முயன்றிருக்கிறேனா?

03

தேவனுடைய காலத்திற்கும் ஞானத்திற்கும் ஒப்புக்கொடுக்க வேண்டியதை உருவாக்கவோ, கையாளவோ, கட்டாயப்படுத்தவோ நான் எங்கே சோதிக்கப்படுகிறேன்?

04

இன்றைய சாத்தியமற்ற நிலையை எதிர்கொள்ளும்போது, தேவனுடைய முந்தைய எந்த விசுவாசச் செயலை நான் நினைவுகூர வேண்டும்?

05

என் கீழ்ப்படிதலுக்குச் சொந்தமான பொறுப்பு எது, என் கட்டுப்பாட்டிலிருந்து விடுவிக்க வேண்டிய முடிவு எது?

அறிக்கை

என் சொந்த வலிமையால் அல்ல, தேவனுடைய விசுவாசத்தினால் நான் முழுமையாக நிச்சயிக்கப்பட்டிருக்கிறேன். கீழ்ப்படிதலுக்குச் சொந்தமானதைச் செய்வேன்; தெய்வீக நிறைவேற்றத்துக்குச் சொந்தமானதை அவரிடம் ஒப்புக்கொடுப்பேன்.

பக்தி ஆறு

எட்ட மூடியாததை அணைத்துக்கொள்வது

எபிரயெர் 1:13

06

பார்வையில் இரூந்தா தழுவாவதற்கான இயக்கம்

மாதன்மை வதேவசனம்

எபிரெயர் 11:13

வேதவசனம்

“இவர்களெல்லாரும், வாக்குத்தத்தம்பண்ணப்பட்டவைகளை அடையாமல், தூரத்திலே அவைகளைக் கண்டு, நம்பி அணைத்துக்கொண்டு, பூமியின்மேல் தங்களை அந்நியரும் பரதேசிகளும் என்று அறிக்கையிட்டு, விசுவாசத்தோடே மரித்தார்கள்.”

வேதவசனம்

— எபிரெயர் 11:13, தமிழ் யூனியன் பதிப்பு

எபிரெயர் 11:13 ஆன்மீக முன்னேற்றத்தை முன்வைக்கிறார்.

மூதாதையர்கள் வாக்குத்தத்தங்களை வெகு தொலைவில் பார்த்தனர். தேவன் சொன்னது அவர்களின் முழு அனுபவத்திற்குள் இன்னும் நுழையவில்லை என்றாலும் அவர்களின் பார்வையில் நுழைந்தது. பின்னர் அவர்கள் நம்பப்பட்டனர். வாக்குத்தத்தம் அவர்கள் கேள்விப்பட்ட ஒன்றிலிருந்து தங்கள் வாழ்க்கையின் எடையை வைக்க விரும்பும் ஒன்றுக்கு மாறியது.

பின்னர் அதை தழுவிக்கொண்டனர்.

அங்கீகாரத்திலிருந்து வரவேற்புக்கான இயக்கம் இது. வாக்குத்தத்தம் என்பது தொலைதூர எதிர்காலத்தைப் பற்றிய வெறும் தகவல் மட்டுமல்ல. அவர்களின் பாசம், முடிவுகள், அடையாளம் மற்றும் திசையை வடிவமைக்கும் அளவுக்கு ஆன்மீக ரீதியாக அது இருந்தது.

அவர்களால் முழுப் பூரணத்தையும் தங்கள் கைகளில் வைத்திருக்க முடியவில்லை, ஆனால் வாக்குத்தத்தத்தின் அதிகாரத்தை தங்கள் இதயங்களில் பெற முடிந்தது.

நாம் இன்னும் அடைய முடியாததைத் தழுவுவது இதன் பொருள்.

விசுவாசம் தூரத்தை அகற்றாது. தூரம் இருக்கும்போது அது தேவனுடைய வார்த்தையுடன் ஒரு உறவை வளர்க்கிறது.

திரத்திலிருந்து வாக்குத்தத்தத்தை வரவழைக்கவும்

"தழுவுப்பட்டது" என்று மொழிபெயர்க்கப்பட்ட வார்த்தை வாழ்த்து, வரவேற்பு அல்லது வணக்கம் என்ற உணர்வைக் கொண்டுள்ளது. நீண்ட உரையாடல் அல்லது நெருங்கிய கூட்டுறவு ஏற்படுவதற்கு முன்பே, நேசிக்கப்பட்ட ஒருவருக்கு வழங்கப்படும் அன்பான அங்கீகாரத்தை இது விவரிக்க முடியும்.

அந்த உருவம், ஆணாதிபதிகள் உடல் ரீதியாக வாக்குத்தத்தத்தை வைத்திருக்க வேண்டிய அவசியமில்லை. எபிரெயர்கள் ஏற்கனவே அதை முழுமையாகப் பெறவில்லை என்று கூறியுள்ளனர். அவர்கள் அதை தூரத்திலிருந்து அங்கீகரித்து, எதிர்கால தேவன் தயாரித்துக்கொண்டிருந்தார் என்று வரவேற்றனர்.

இந்த வேறுபாடு பத்தியில் மையமாக உள்ளது.

"வாக்குத்தத்தம் அதன் முழுமையான வடிவத்தில் வந்துவிட்டது" என்று உடைமை கூறுகிறது.

தழுவுங்கள், "வாக்குத்தத்தம் முழுமையாக வரவில்லை, ஆனால் அதை கொடுத்தவரை நான் நம்புவதால் அதை உண்மையாக ஏற்றுக்கொள்கிறேன்" என்று கூறுகிறார்.

மூதாதையர்கள் எதிர்பார்ப்பை உடைமை என்று குழப்பவில்லை. உடன்படிக்கையின் ஒவ்வொரு பகுதியும் எதிர்காலத்தில் இருந்தபோது முடிக்கப்பட்டது என்று அவர்கள் கூறவில்லை. அவர்களின் நம்பிக்கைக்கு தவறான மொழி தேவையில்லை.

இருப்பினும், அவர்கள் அந்த தொலைதூர வாக்குத்தத்தத்தை பொருத்தமற்றதாக கருத மறுத்தனர். அதை அவர்கள் நிகழ்காலத்தில் வரவேற்றனர். அது அவர்கள் தங்களை விளக்கிக் கொண்டு தங்கள் வாழ்க்கையை ஒழுங்குபடுத்திய விதத்தின் ஒரு பகுதியாக மாறியது.

விசுவாசம் என்பது ஒரு தொலைதூர வாக்குத்தத்தத்தை நிறைவேற்றுவதற்கு முன்பே அதன் செல்வாக்கை நெருங்கச் செய்யலாம்.

கட்டுப்பாடு இல்லாமல் பறொதல்

ஒரு வாக்குத்தத்தத்தைத் தழுவுவது என்பது அதன் கட்டுப்பாட்டைக் கைப்பற்றுவதாக இல்லை.

மனிதர்களின் கவலை பெரும்பாலும் தழுவலை உடைமையாக மாற்ற விரும்புகிறது. கடவுளிடமிருந்து எதையாவது பெற நாம் சிரமப்படுகிறோம், அது எப்படி, எப்போது, யாருடைய மூலம் நிறைவேற்றப்பட வேண்டும் என்பதை உடனடியாக தீர்மானிக்க முயற்சிக்காமல். நாம் நம்பிக்கையுடன் தொடங்கலாம், ஆனால் விரைவில் நிர்வாகத்தை நோக்கி நகர்கிறோம்.

ஆபிரகாமும் சாராவும் ஹாகர் சம்பந்தப்பட்ட முடிவின் மூலம் இந்த ஆபத்தை விளக்குகிறார்கள். வாக்குத்தத்தம்பண்ணப்பட்ட எதிர்காலம் பெறப்பட்டது, ஆனால் தாமதம் கடினமாக மாறியது. சாரா தனது வேலைக்காரன் மூலம் ஒரு குழந்தையைப் பெறுவதற்கான கலாச்சார ரீதியாக புரிந்துகொள்ளக்கூடிய முறையை முன்மொழிந்தார், ஆபிரகாம் ஒப்புக்கொண்டார்.

அவர்களின் நடவடிக்கை வாக்குத்தத்தத்தை மனித கட்டுப்பாட்டுக்குள் வைக்க முயன்றது.

இதன் விளைவாக வெறும் துரதிர்ஷ்டவசமான வழிப்பகுதி மட்டும் ஏற்படவில்லை. ஹாகர் சுரண்டல், இடப்பெயர்ச்சி மற்றும் துன்பங்களை அனுபவித்தார். இஸ்மவேல் அவர் உருவாக்காத ஒரு குடும்ப மோதலில் நுழைந்தார். சாராவின் வலி ஆழமடைந்தது, மேலும் ஆபிரகாமின் குடும்பத்தினர் நிறைவேற்றத்தை கட்டாயப்படுத்தும் முயற்சியால் விளைந்த விளைவுகளைச் சந்தித்தனர்.

ஒரு உண்மையான வாக்குத்தத்தத்தை தேவபக்தியற்ற முறையின் மூலம் பின்பற்ற முடியும் என்று கதையின் இந்தப் பகுதி நமக்கு எச்சரிக்கிறது.

தேவன் பேசிய உண்மை மற்றொரு நபரை கையாளவோ, நீதியை மீறவோ, ஞானத்தை நிராகரிக்கவோ, ஒரு கதவை கட்டாயப்படுத்தவோ நமக்கு அனுமதி அளிக்காது. தேவனுடைய நோக்கத்தையும் தேவனுடைய குணாதிசயத்தையும் பிரிக்க முடியாது. அவரது குணாதிசயத்திற்கு முரணான ஒரு முறையை நாம் விரும்பிய முடிவு அவரது விருப்பத்திற்கு சொந்தமானது என்று நம்புவதால் மட்டுமே பாதுகாக்க முடியாது.

வாக்குத்தத்தத்தைத் தழுவுவது என்பது வாக்குத்தத்தத்தைப் பெறுவதும், அதன் நிறைவேற்றத்தை நிர்வகிப்பதற்கான தேவனுடைய உரிமை இரண்டையும் பெறுவதும் ஆகும்.

இந்த செயல்முறை மீது தேவனுடைய அதிகாரத்தை நாம் மறுத்தால், கடவுளிடமிருந்து வரும் ஒரு வார்த்தையையும் நாம் உண்மையில் தழுவுவதில்லை.

தழுவாவதற்கும் உரிமைக்கும் உள்ள வறோபாடும்

ஒரு தழுவல் நன்றியுடன் பெறுகிறது. உரிமை குற்றச்சாட்டுடன் கோருகிறது.

உரிமை கூறுகிறது, "நான் நம்புவதால், நான் அடையாளம் கண்ட முடிவுக்கும், நான் விரும்பும் விதத்திற்கும், நான் நிறுவிய கால அட்டவணைக்குள் தேவன் எனக்குக் கடமைப்பட்டிருக்கிறார்".

விசுவாசம் கூறுகிறது, "தேவன் விசுவாசமுள்ளவர் என்பதால், அவர் தெளிவுபடுத்தியவற்றுக்குக் கீழ்ப்படிவதன் மூலம் நான் அவரைச் சார்ந்திருக்க முடியும்".

விசுவாசம் செயலற்றது அல்லது கேட்க பயப்படுவதாக இது அர்த்தப்படுத்துவதில்லை. விசுவாசிகள் தைரியமாகவும், விடாமுயற்சியுடனும், குறிப்பாகவும் ஜெபிக்க வேதம் அழைக்கிறது. இயேசு தம்மைப் பின்பற்றுவவர்களுக்கு கேட்கவும், தேடிக்கொள்ளவும், தட்டவும் கற்றுக் கொடுத்தார். சங்கீதங்களில் தைரியமான மனுக்கள் உள்ளன, மேலும் ஆரம்பகால தேவாலயம் தெய்வீக தலையீட்டின் திட்டவட்டமான செயல்களுக்காக ஜெபித்தது.

தைரியமான பிரார்த்தனை உரிமை அல்ல.

தேவனுடைய இறையாண்மையுடனான உறவில் வேறுபாடு காணப்படுகிறது. தைரியமான பிரார்த்தனை தேவனுடைய பிரசன்னத்தில் ஒரு குறிப்பிட்ட ஆசையைக் கொண்டுவருகிறது, மேலும் தேவன் இரக்கமுள்ளவர் மற்றும் சக்திவாய்ந்தவர் என்பதால் தொடர்ந்து கேட்கிறது. தேவனுடைய விசுவாசத்தை நிரூபிக்க தேவன் கோரிக்கையை நிறைவேற்ற வேண்டிய கடமையாக மாற்றுவதற்கான உரிமை முயற்சிகள்.

தைரியமான பிரார்த்தனை சரணடைகிறது. பதிலைக் கட்டுப்படுத்த முடியாதபோது உரிமை புண்படுகிறது.

கெத்செமானிய மொழியில் இயேசு நமக்குத் தெளிவான மாதிரியைக் கொடுக்கிறார். அந்தக் கிண்ணம் தன்னிடமிருந்து விலகிச் செல்ல வேண்டும் என்று அவர் பிரார்த்தித்தார். அவர் வேதனையை மறைக்கவோ அல்லது தனது மனுவை தெளிவற்றதாகவோ செய்யவில்லை. இருப்பினும் அவர் தொடர்ந்தார், "இருப்பினும் நான் விரும்பியபடி அல்ல, ஆனால் நீங்கள் விரும்பியபடி".

சரணடைந்தவர் கோரிக்கையை ரத்து செய்யவில்லை. அது கோரிக்கையை முழு நம்பிக்கைக்குள் வைத்தது.

ஒரு வாக்குத்தத்தத்தைத் தழுவுவது என்பது அதை திறந்த கைகளால் பிடிப்பதாகும். தேவன் சொன்னதைப் பெறுவது நமது விருப்பமான விளக்கத்திற்குள் அவரது ஞானத்தை அடைக்க முயற்சிக்காமல்.

பக்தி நிறவைநேற்றத்தைத் தழுவுதல்

ஆபிரகாம் வாக்குத்தத்தத்தைப் பெற்றார் என்றும், வாக்குத்தத்தங்களைப் பெறாமல் அவர் இறந்தார் என்றும் வேதம் கூறலாம்.

எபிரெயர் 6,15 கூறுகிறது, "பொறுமையுடன் சகித்த பிறகு, அவர் வாக்குத்தத்தத்தைப் பெற்றார்". ஆபிரகாம் ஈசாக்கைப் பெற்றார். பிறக்க முடியாதது என்று தோன்றிய மகன் அவரது கரங்களில் வைக்கப்பட்டார். தேவன் தான் உண்மையுள்ளவர் என்பதை தெளிவாகக் காட்டினார்.

ஆயினும் கூட, ஆபிரகாமும் மூதாதையர்களும் வாக்குத்தத்தங்களைப் பெறாமல் இறந்துவிட்டதாக எபிரெயர் 11:13 கூறுகிறார்.

இதில் முரண்பாடுகளில்லை. ஆபிரகாம் ஒரு உண்மையான நிறைவேற்றத்தைப் பெற்றார், ஆனால் உடன்படிக்கையில் உள்ள அனைத்தின் முழுமையையும் பெறவில்லை.

அவர் ஒரு மகனைப் பெற்றார், ஆனால் அவர் நட்சத்திரங்களைப் போல ஏராளமான சந்ததியினரைக் காணவில்லை. அவர் தேசத்தில் வாழ்ந்தார், ஆனால் ஒரு தேசமாக அதை அவர் உடைமையாக்கவில்லை. அவர் ஆசீர்வதிக்கப்பட்டார், ஆனால் இயேசு கிறிஸ்துவின் மூலம் அனைத்து தேசங்களுக்கும் ஆசீர்வாதம் விரிவடைவதைக் காண அவர் வாழவில்லை. அவர் தனது பூமிக்குரிய வாழ்க்கைக்கு அப்பால் இருந்த ஒரு நகரத்தை நாடினார்.

தேவன் செய்ததை அவரது வேலை முடிந்துவிட்டதாக பாசாங்கு செய்யாமல் எப்படிக் கொண்டாடுவது என்பதை விசுவாசம் கற்றுக்கொள்ள வேண்டும்.

சில நேரங்களில் நாம் இறுதி முடிவுகளில் கவனம் செலுத்துவதால், ஓரளவு நிறைவேற்றத்தை நாம் அங்கீகரிக்கத் தவறிவிடுகிறோம். ஒரு குடும்ப உறுப்பினர் ஆன்மீக கேள்விகளைக் கேட்கத் தொடங்குகிறார், ஆனால் அவர்கள் தேவனிடம் முழுமையாக சரணடையாததால், நாம் இயக்கத்தை புறக்கணிக்கிறோம். ஒரு காயமடைந்த உறவு ஒரு கடினமான உரையாடலுக்கு போதுமான நேர்மையை வளர்க்கிறது, ஆனால் முழு நம்பிக்கை மீட்டெடுக்கப்படாததால், முன்னேற்றத்தை மதிக்கத் தவறிவிடுகிறோம். ஒரு ஊழியத்திற்கு சேவை செய்ய ஒரு வாய்ப்பு கிடைக்கிறது, ஆனால் அது பெரிய பார்வையை ஒத்திருக்காததால், திறப்பை அற்பமானதாக கருதுகிறோம்.

நன்றியுணர்வு தொடக்கங்களை அங்கீகரிக்கிறது.

அதே நேரத்தில், நன்றியுணர்வுக்கு நாம் ஒரு தொடக்கத்தை முழுமையடையச் சொல்ல வேண்டியதில்லை. ஈசாக்கு உண்மையானவராக இருந்தார், ஆனால் தேசங்கள் இன்னும் எதிர்காலமாக இருந்தன. முதல் படி முக்கியமானது, ஆனால் அது முழு பயணமாகவும் இருக்காது.

மீதமுள்ளவற்றுக்காக தொடர்ந்து காத்திருக்கும்போது ஏற்கனவே வழங்கப்பட்ட சான்றுகளைக் கொண்டாட விசுவாசம் முடியும்.

வாக்குத்தத்தம் சலெவாக்கில் இரூக்கம்போது

மூதாதையரின் வாக்குத்தத்தம் பெரும்பாலும் எதிர்காலத்திற்கு சொந்தமானது, ஆனால் அது நிகழ்காலத்தில் அதிகாரத்தைப் பயன்படுத்தியது.

ஆபிரகாம் தேவனை நம்பியதால், அவர் தனது நாட்டை விட்டு வெளியேறினார். அவர் ஒரு சுதந்தரத்தை எதிர்பார்த்ததால், அவர் அந்த நாட்டில் ஒரு யாத்ரீகராக வாழ்ந்தார். மூதாதையர்கள் ஒரு சிறந்த நாட்டை விரும்பியதால், அவர்கள் விட்டுச் சென்ற இடத்திற்குத் திரும்பவில்லை. தேவன் ஒரு நகரத்தைத் தயார்படுத்துகிறார் என்று அவர்கள் நம்பியதால், அவர்கள் தங்கள் கூடாரங்களின் தற்காலிக தன்மையை ஏற்றுக்கொண்டனர்.

எதிர்காலம் அவர்களின் நிகழ்காலத்தை அது அவர்களின் உடைமையாக மாறுவதற்கு முன்பு மாற்றியது.

தேவன் சொன்னதை நாம் ஏற்றுக்கொண்டோம் என்பதற்கான தெளிவான அறிகுறிகளில் இதுவும் ஒன்றாகும். இந்த வாக்குத்தத்தம் நமது தற்போதைய முடிவுகளை பாதிக்கத் தொடங்குகிறது.

தேவன் நம்மில் கிறிஸ்துவைப் போன்ற குணத்தை உருவாக்குகிறார் என்று நாம் நம்பினால், அந்த குணத்திற்கு முரணான பழக்கங்களை நாம் சரணடையத் தொடங்குகிறோம். நம் குடும்பம் இயேசுவின் ஆண்டவருக்குக் கீழுள்ளது என்று நாம் நம்பினால், நம் வார்த்தைகள், பொழுதுபோக்கு, முன்னுரிமைகள் மற்றும் மோதல்களால் உருவாக்கப்பட்ட சூழலை மாற்றத் தொடங்குகிறோம். தேவன் சேவை செய்ய அழைத்துள்ளார் என்று நாம் நம்பினால், ஒரு வெளிப்படையான தளத்தைப் பெறுவதற்கு முன்பு மறைக்கப்பட்ட வாய்ப்புகளில் நாம் உண்மையாக இருக்கிறோம். நல்லிணக்கம் சாத்தியம் என்று நாம் நம்பினால், உண்மை, மன்னிப்பு, எல்லைகள் மற்றும் மனத்தாழ்மை மூலம் நம் இதயங்களைத் தயார்படுத்தத் தொடங்குகிறோம்.

அதனுடன் உடன்பாடு கொண்டு வாழத் தொடங்குவதற்கு முன்பு முழுமையான எதிர்காலத்திற்காக நாம் காத்திருக்கவில்லை.

இது தேவன் நமக்கு உண்மையில் அளித்துள்ள பொறுப்புகளின் அடிப்படையில் இருக்க வேண்டும். ஒரு நபர் தாங்கள் திருமணம் செய்து கொள்ள விரும்பும் நபரை கட்டுப்படுத்த முயற்சிப்பதன் மூலம் விரும்பிய திருமணத்திற்குத் தயாராக முடியாது. தற்போதைய பொறுப்புக்கூறலை மறுக்கும் அதேவேளை ஒருவர் தலைமைத்துவ வாக்குத்தத்தத்தைக் கோர முடியாது. தனிப்பட்ட விசுவாசத்தின் மூலம் ஒரு குழந்தையின் எதிர்காலத் தேர்வுகளுக்கு ஒரு பெற்றோர் உத்தரவாதம் அளிக்க முடியாது.

ஆனால் நமது தலைமைத்துவத்திற்குச் சொந்தமானதை மறுவடிவமைக்க வேதாகம விசுவாசம் நாம் அனுமதிக்க முடியும்.

பதிலைப் பொறுப்புடன் எடுத்துச் செல்லத் தயாராக இருக்கும் நபர்களாக நாம் மாறலாம்.

நிறவைநேற்றப்படுவதற்கு முன் அமைதி

வாக்குத்தத்தத்தைத் தழுவுவது நிறைவேறுவதற்கு முன்பு அமைதியை உருவாக்கும் அளவுக்கு தொலைவில் உள்ள ஒன்றைக் கொண்டுவருகிறது என்று பிரசங்கம் விளக்குகிறது.

இந்த அமைதி, விளைவு ஏற்கனவே நிகழ்ந்துவிட்டது என்ற மாயையை அடிப்படையாகக் கொண்டதல்ல. விளைவு தேவனுடைய கைகளில் உள்ளது என்ற நம்பிக்கையை அடிப்படையாகக் கொண்டது.

நாம் ஓய்வெடுக்கும் முன் கதை எப்படி முடிவடையும் என்பதை நாம் சரியாக தெரிந்து கொள்ள வேண்டும் என்று கவலை வலியுறுத்துகிறது. கதையை யார் வைத்திருக்கிறார்கள் என்பதை அறிவதில் நம்பிக்கை ஓய்வைக் கண்டுபிடிக்கிறது.

இது எப்போதுமே உடனடி அல்லது தடையற்ற உணர்ச்சி அனுபவம் அல்ல. ஒரு விசுவாசியானவர் ஒரு கணத்தில் அமைதியை அனுபவிக்கலாம், மறுநாள் காலையில் மீண்டும் பதட்டத்தை உணரலாம். உணர்ச்சியின் திரும்புதல் முந்தைய நம்பிக்கை பொய்யானது என்பதை நிரூபிக்காது. இதயம் மீண்டும் சரணடையும் இடத்திற்கு திரும்ப வேண்டும் என்று அர்த்தம்.

அமைதி பெரும்பாலும் அது நிலைநாட்டப்படுவதற்கு முன்பு பின்பற்றப்படுகிறது.

நாம் அக்கறையை தேவனிடம் கொண்டு வருவோம். நம்மால் கட்டுப்படுத்த முடியாததை நாம் பெயரிடுகிறோம். அவர் தன்னைப் பற்றி வெளிப்படுத்தியதை நாம் நினைவில் கொள்கிறோம். நமக்குக் கிடைக்கக்கூடிய அடுத்த விசுவாசமான நடவடிக்கையை நாம் எடுக்கிறோம். பின்னர், பயம் சமையை மீட்டெடுக்க முயற்சிக்கும்போது, அதை மீண்டும் ஒப்படைக்கிறோம்.

சரணடைவதை மீண்டும் மீண்டும் செய்வது தோல்வியாக இருக்க வேண்டிய அவசியமில்லை. அது சகிப்புத்தன்மை உருவாகும் தாளமாக மாறும்.

வாக்குத்தத்தத்தைத் தழுவுவது என்றால், இனி நாம் இறையாண்மை என்ற பொறுப்பை ஏற்க வேண்டியதில்லை. ஒவ்வொரு கட்டத்தையும் நாம் அறியவில்லை, ஆனால் தேவன் அதைச் செய்கிறார். நாம் ஒவ்வொரு நபரையும் ஒருங்கிணைக்க முடியாது, ஆனால் தேவன் நம் பார்வைக்கு அப்பாற்பட்டு வேலை செய்ய முடியும். எதிர்காலத்தின் ஒவ்வொரு சிரமத்தையும் நம்மால் தக்கவைத்துக்கொள்ள முடியாது, ஆனால் ஒவ்வொரு சிரமமும் வரும்போது கிருபை இருக்கும்.

செயல்முறை முடிந்ததால் நாம் ஓய்வெடுக்கவில்லை, ஆனால் செயல்முறை முழுமையடையாதபோது தேவன் கடவுளாக இருக்கிறார்.

தழுவலாக ஆராதனை

பதில் தெரியும் முன் தேவனுக்கு பதிலளிக்க ஆராதனை விசுவாசத்தை அனுமதிக்கிறது.

காத்திருக்கும் போது நாம் வணங்கும் போது, தேவனுடைய மதிப்பு அவரது மிக சமீபத்திய பரிசால் உருவாக்கப்படவில்லை என்று அறிவிக்கிறோம். வாக்குத்தத்தம் அளிக்கப்படுவதற்கு முன்பு அவர் தகுதியானவர், வாக்குத்தத்தம் தாமதமாகி, வாக்குத்தத்தம் நிறைவேற்றப்பட்ட பிறகு.

இதற்கு வணக்கம் என்பது ஒரு பதிலைப் பெறுவதற்காக வழங்கப்படும் பணம் என்று அர்த்தமல்ல. தேவனைச் செயல்படுத்துவதற்கு அவரைக் கையாள்வதற்காக நாம் அவரைப் பாராட்டுவதில்லை. ஆராதனை என்பது ஒரு ஆன்மீக பரிவர்த்தனை அல்ல, இதன் மூலம் போதுமான உணர்ச்சி தீவிரம் தேவனைச் செய்ய கட்டாயப்படுத்துகிறது.

ஆராதனை என்பது தேவனைத் தழுவுவதாகும்.

அதில், "நான் காத்திருக்கும்போது கூட, நீங்கள் என் கேடயம் மற்றும் மாபெரும் வெகுமதி" என்று கூறப்பட்டுள்ளது.

"நான் யாரிடம் கொண்டு வந்தேனோ அவரை விட பதிலளிக்கப்படாத கேள்வி பெரிதாக இருக்காது" என்று அது கூறுகிறது.

அதில், "விரும்பிய ஒவ்வொரு முடிவும் வரும் வரை நான் அனைத்து நன்றியையும் ஒத்திவைக்க மாட்டேன்" என்று கூறப்பட்டுள்ளது.

அதில், "எனது நம்பிக்கை உங்கள் குணத்தில் உள்ளது, என் கட்டுப்பாட்டில் அல்ல" என்று கூறப்பட்டுள்ளது.

இத்தகைய ஆராதனை கண்ணீருடன் இணைந்து வாழலாம். வேதனையான இடங்களில் இருந்து எழுதப்பட்ட புகழ் பாடல்களை வேதாகமம் கொண்டுள்ளது. சங்கீதக்காரர்கள் பெரும்பாலும் ஒரே ஜெபத்திற்குள் துக்கம், வேண்டுதல், நினைவுகூரல் மற்றும் நம்பிக்கை ஆகியவற்றுக்கு இடையில் நகர்ந்தனர்.

ஆராதனை என்பது எப்போதும் உரத்த கொண்டாட்டமாக இருக்காது. சில நேரங்களில் அது விலகிச் செல்வதற்கு அமைதியான மறுப்பாகும். சில நேரங்களில் அது சோர்வாக உள்ளம் செலுத்தும் கீழ்ப்படிதலாகும். சில நேரங்களில் அது இன்று கிடைக்கும் கிருபைக்கு நன்றி தெரிவிப்பதாகவும், நாளை நிச்சயமற்றதாகவும் இருக்கும்.

துக்கத்தில் வாடும் நபர் துக்கத்தில் தேவனை அவமதிப்பதில்லை. காத்திருக்கும் நபர் தாமதத்தால் வேதனைப்படுவதால் நம்பிக்கையின்மை ஏற்படுவதில்லை. அவரை வரையறுக்க அனுமதி அளிக்கப்படாமல் வேதனையை தேவனுடைய முன் நேர்மையாக கொண்டு வரும்போது ஆராதனை வலிமையானதாக மாறும்.

விரும்பிய மூடிவ நிச்சயமற்றதாக இருக்கம்போது தவேனைத் தழுவாதல்

சில சூழ்நிலைகள் அவற்றின் பூமிக்குரிய விளைவு குறித்து ஒரு குறிப்பிட்ட தனிப்பட்ட வாக்குத்தத்தத்துடன் வருவதில்லை.

எப்படி அல்லது எப்போது குணமாகும் என்பது பற்றிய வெளிப்பாட்டைப் பெறாமல் ஒரு விசுவாசர் குணப்படுத்துவதற்காக ஜெபிக்கலாம். ஒரு பெற்றோர் ஒரு கெட்டவருக்காக ஜெபிக்கலாம், அதே நேரத்தில் அருளுக்கு பதிலளிப்பதில் கெட்டவர் தார்மீக ரீதியாகப் பொறுப்பு என்பதை அங்கீகரிக்கலாம். ஒரு நபர் திருமணம், குழந்தைகள், ஒரு குறிப்பிட்ட ஊழியத்தை அல்லது நல்லிணக்கத்தை விரும்பலாம், அந்த ஆசை எதிர்பார்த்த வடிவத்தில் நிறைவேறும் என்பதற்கு வேதாகமம் உத்தரவாதம் அளிக்காமல்.

இந்த சூழ்நிலைகளில் எதை ஏற்றுக்கொள்ள முடியும்?

தேவன் வெளிப்படுத்தியதை நாம் சந்தேகத்திற்கு இடமின்றி தழுவிக்கொள்ளலாம்.

தூன்பத்தில் அவர் இருப்பதை நாம் தழுவிக்கொள்ளலாம். ஜெபம் செய்வதற்கான அவரது அழைப்பை நாம் தழுவிக்கொள்ளலாம். அவர் கொடுக்கும் ஞானத்தை நாம் தழுவிக்கொள்ளலாம். கிறிஸ்துவில் நமது அடையாளத்தைத் தழுவிக்கொள்ளலாம். கர்த்தருக்குள் நமது உழைப்பு வீணாகவில்லை என்ற உண்மையை நாம் தழுவிக்கொள்ளலாம். உயிர்த்தெழுதல், நித்திய வாழ்க்கை, படைப்பின் மீட்டெடுப்பு மற்றும் எபிரெயர்கள் நம் நம்பிக்கையை வழிநடத்தும் தயாராக உள்ள நகரத்தை நாம் தழுவிக்கொள்ளலாம்.

நம்பிக்கை என்பது உறுதி என்று பாசாங்கு செய்யாமல் நம்பிக்கையைத் தழுவலாம். "தேவனால் இதைச் செய்ய முடியும் என்று நான் நம்புகிறேன், நான் தொடர்ந்து கேட்பேன்" என்று நாம் கூறலாம், அதே நேரத்தில் "நான் கற்பனை செய்ததைப் போலவே தேவன் இதைச் செய்ய வேண்டும்" என்று சொல்ல மறுத்து விடுவோம்.

இந்த நிலை பலவீனமான விசுவாசம் அல்ல. தேவனை கட்டுப்படுத்த வேண்டிய அவசியத்திலிருந்து தூய்மைப்படுத்தப்பட்ட விசுவாசம் இது.

ஒரு குறிப்பிட்ட விளைவை நாம் பிடித்துக் கொள்வது ஆழமான தழுவல் அல்ல. அது தேவனுடைய மீது நாம் வைத்திருப்பது-மேலும் முக்கியமாக, அவர் நம்மைப் பிடித்துக் கொண்டிருப்பது.

தனிநபரை விட உயிரூடன் இருக்காம் விசுவாசம்

ஆபிரகாமின் வாக்குத்தத்தம் ஆபிரகாமுக்கு அப்பாலும் விரிவடைந்தது. ஈசாக்கு அதை வாரிசாகப் பெற்றார். யாக்கோபு அதை வாரிசாகப் பெற்றார். தலைமுறைகள் ஒரு வாக்குத்தத்தத்தை நிறைவேற்றின, அதன் முழுமையான அர்த்தத்தை அவர்களில் யாரும் வாழ்நாளில் பார்க்க முடியவில்லை.

இது விசுவாசத்திற்கு ஒரு தலைமுறை பரிமாணத்தை அளிக்கிறது.

நாம் அடிக்கடி தேவனுடைய வேலையை நமது உடனடி அனுபவத்தின் எல்லைகளுக்குள் மதிப்பீடு செய்கிறோம். ஒவ்வொரு விதையும் அதை அனுபவிக்க நாம் இருக்கும்போது அறுவடை செய்யப்படுவதைப் பார்க்க விரும்புகிறோம். இருப்பினும் கீழ்ப்படிதலின் சில செயல்கள் எதிர்காலத்தை மற்றொரு தலைமுறை வாழத் தயார்படுத்துகின்றன.

பெற்றோரின் பிரார்த்தனைகள் ஒரு குழந்தையை பெற்றோர் உடனடியாகப் பார்க்காத வழிகளில் வடிவமைக்கலாம். ஒரு தேவாலயம் பிரார்த்தனை, உண்மை, தாராள மனப்பான்மை மற்றும் சீடர்களின் கலாச்சாரத்தை உருவாக்கலாம், அதன் மிகப்பெரிய பழம் பல ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு தோன்றும். ஒரு ஆசிரியர் ஒரு இளைஞனில் வேதாகமத்தை நடவு செய்யலாம், அதன் முக்கியத்துவத்தை முதிர்வயது வரை புரிந்து கொள்ளவில்லை. ஒரு விசுவாசியானவர் மனந்திரும்புதல் மற்றும் குணப்படுத்துதல் ஆகியவற்றின் வடிவங்களை நிறுவலாம், இது ஒரு முழு குடும்பத்தையும் பாதிக்கும் சுழற்சிகளை குறுக்கிடுகிறது.

விதைத்த நபர் முழு அறுவடையையும் பார்க்காததால் விசுவாசம் வீணாகாது.

இன்னும் விசுவாசத்தில் இருந்தபடி இறந்துபோன மக்களை எபிரெயர்கள் க ி ி ரவிக்கின்றனர். அவர்களின் நம்பிக்கை அவர்களின் பூமிக்குரிய வாழ்க்கையை விட பெரிய நோக்கத்தில் பங்கேற்றது.

இதன் பொருள், வருங்கால சந்ததியினருக்கு தேவன் என்ன செய்வார் என்பதைப் பற்றி நாம் கவனக்குறைவாக வாக்குத்தத்தங்களை வழங்க வேண்டும் என்று அர்த்தமல்ல. அதாவது, நம் வாழ்நாளில் வெளிப்படையான விளைவுகள் மட்டுமே கீழ்ப்படிதலின் அளவீடு என்று நாம் ஒருபோதும் கருதக்கூடாது.

ஒரு நபர் பூமியை விட்டு வெளியேறிய நீண்ட காலத்திற்குப் பிறகும் தொடரும் ஒரு கதையில் ஒரு நபரின் விசுவாசமான படியை தேவன் நெசவு செய்யலாம்.

ஓர் பரெரிய வாக்குத்தத்தத்தால் தழுவப்பட்டது

வேதாகமத்தின் இறுதி வாக்குத்தத்தம் என்னவென்றால், விசுவாசிகள் பூமியிலுள்ள ஒவ்வொரு ஆசையையும் பெறுவார்கள் என்பதல்ல. தேவன் இயேசு கிறிஸ்துவின் மூலம் எல்லாவற்றையும் தன்னுடன் சமரசம் செய்து, மீட்கப்பட்ட மக்களை உருவாக்கி, பாவத்தையும் மரணத்தையும் தோற்கடித்து, தனது மக்களுடன் ஒரு நித்திய வசிப்பிடத்தைத் தயார்படுத்துகிறார்.

பூமிக்குரிய கதை தீர்க்கப்படாமல் இருக்கும்போது இந்த வாக்குத்தத்தம் நம்மைத் தாங்கும் அளவுக்கு பெரியது.

எபிரெயர் 11-ல் விடுதலை அனுபவித்தவர்களும், வெளிப்படையான மீட்பு இல்லாமல் துன்பங்களை அனுபவித்தவர்களும் அடங்குவர். இரு குழுக்களும் விசுவாசத்தின் ஒரே சாட்சியத்திற்குள் இருந்தன, ஏனெனில் இருவரும் ஒரு சிறந்த உயிர்த்தெழுதல் மற்றும் ஒரு சிறந்த நாட்டை நோக்கி நகர்ந்தனர்.

விசுவாசத்தின் இறுதி வெற்றி என்பது மரணத்திற்கு முன்பு நாம் எதை வைத்திருக்க முடியும் என்பதன் மூலம் மட்டும் அளவிடப்படுவதில்லை. அது நாம் மரணத்தால் தோற்கடிக்க முடியாதவருக்கே சொந்தமானவர்களா என்பதைப் பொறுத்து அளவிடப்படுகிறது.

கிறிஸ்து மரணத்திற்குள் நுழைந்து மீண்டும் உயிர்த்தெழுந்தார். அவர் உயிருடன் இருப்பதால், விசுவாசியின் எதிர்காலம் இறுதியாக கல்லறை, பதிலளிக்கப்படாத பிரார்த்தனை, இழந்த வாய்ப்பு அல்லது முடிக்கப்படாத பூமிக்குரிய கதையால் தீர்மானிக்கப்படவில்லை.

இயேசு ஏற்கனவே நம் சார்பாக எதிர்காலத்தில் நுழைந்திருப்பதால், நாம் தூரத்திலிருந்து வாக்குத்தத்தத்தைத் தழுவலாம்.

மையச் சத்தியம்

வாக்குத்தத்தத்தைத் தழுவுவது என்பது தேவனுடைய வார்த்தையை மிகவும் ஆழமாக வரவேற்பதாகும், அது முழுமையான நிறைவேற்றம் வருவதற்கு முன்பே நமது தற்போதைய வாழ்க்கையை வடிவமைக்கிறது, அதே நேரத்தில் முறை, நேரம் மற்றும் இறுதி முடிவை அவரது இறையாண்மை அதிகாரத்தின் கீழ் விட்டுவிடுகிறது.

இராதயப் பரிசோதனா

தவேனுக்கு மூன்பாக நரேம் எடுத்துக்கொள் நரேமயாக இரு அவர் பசேட்டும்

01

தேவன் பேசியதை நான் உண்மையாக அணைத்துக்கொண்டேனா, அல்லது அது எப்படி, எப்போது நிறைவேற வேண்டும் என்பதை என் கட்டுப்பாட்டுக்குள் கொண்டுவர முயல்கிறேனா?

02

நியாயமான ஒரு வாக்குத்தத்தத்தை பொறுமையின்மை, கையாளுதல், சமரசம் அல்லது தேவனுக்குப் பிரியமில்லாத வழியில் தொடர்ந்திருக்கிறேனா?

03

இறுதி முடிவிலேயே கவனம் செலுத்தியதால், பகுதியான நிறைவேற்றத்தையோ கிருபையின் ஆரம்பச் சான்றையோ நான் கவனிக்காமல் விட்டிருக்கிறேனா?

04

தேவன் ஆயத்தப்படுத்துகிறார் என்று நான் நம்பும் எதிர்காலம், இன்று நான் வாழும், சேவிக்கும், மன்னிக்கும், ஆயத்தமாவது மற்றும் கீழ்ப்படிவது ஆகியவற்றை எவ்வாறு மாற்ற வேண்டும்?

05

நான் விரும்பும் பூமிக்குரிய முடிவு நிச்சயமற்றிருந்தாலும், தேவனுடைய எந்த வாக்குத்தத்தங்களை எந்தத் தயக்கமுமின்றி அணைத்துக்கொள்ள முடியும்?

அறிக்கை

தேவனுடைய கையைக் கட்டுப்படுத்த முயலாமல்
அவருடைய வார்த்தையை வரவேற்பேன். அவர்
வெளிப்படுத்தியதோடு ஒத்துப்போகும் விதத்தில்
இன்று வாழ்வேன்; நிறைவேற்றத்தின் காலம், முறை,
முழுமை ஆகியவற்றை அவரிடம் ஒப்புக்கொடுப்பேன்.

பக்தி ஏழு

கூடாரம் உனக்கு நிரந்தரமான மொழியைக் கற்பிக்க விடாதே

எபிரயெர் 11:9-10; 2 கொரிந்தியர் 4:17-18

07

ஒரு பராவம் பசேத் ததொடங்கும் பபோது

மாதன்மை வதேவசனங்கள் எபிரெயர் 11:9-10; 2 கொரிந்தியர் 4:17-18

வேதவசனம்

“விசுவாசத்தினாலே அவன் வாக்குத்தத்தம்பண்ணப்பட்ட தேசத்திலே பரதேசியைப்போலச் சஞ்சரித்து, அந்த வாக்குத்தத்தத்திற்கு உடன் சுதந்தரராகிய ஈசாக்கோடும் யாக்கோபோடும் கூடாரங்களிலே குடியிருந்தான்; ஏனெனில், தேவன் தாமே கட்டி உண்டாக்கின அஸ்திபாரங்களுள்ள நகரத்துக்கு அவன் காத்திருந்தான்.”

வேதவசனம்

— எபிரெயர் 11:9-10, தமிழ் யூனியன் பதிப்பு

வேதவசனம்

“ஏனெனில், காணப்படுகிறவைகள் அநித்தியமானவைகள், காணப்படாதவைகளோ நித்தியமானவைகள்.”

வேதவசனம்

— 2 கொரிந்தியர் 4:18, தமிழ் யூனியன் பதிப்பு

ஒவ்வொரு பருவமும் ஒரு மொழியை உருவாக்குகிறது.

மகிழ்ச்சி நமக்கு நன்றியுணர்வு வார்த்தைகளை கற்றுக் கொடுக்கிறது. துக்கம் இழப்புக்கு மொழியைத் தருகிறது. மோதல் விளக்கங்கள், குற்றச்சாட்டுகள் மற்றும் பாதுகாப்புகளை உருவாக்குகிறது. காத்திருப்பது நமது உரையாடல்களை கேள்விகளால் நிரப்புகிறது. மீண்டும் மீண்டும் ஏமாற்றம் ராஜினாமா என்ற சொற்களஞ்சியத்தை உருவாக்கலாம்.

ஒரு கடினமான பருவம் நீண்ட காலம் தொடர்ந்தால், அதன் மொழி நிரந்தரமாகத் தோன்றத் தொடங்கலாம்.

"இது ஒருபோதும் மாறாது". ""

"இப்படியே எப்போதும் இருக்கும்". ""

"எனக்கு எந்த நல்ல விஷயமும் எப்போதும் நீடிக்காது".

"என் குடும்பம் எப்போதும் பிளவுபடும்". ""

"நான் ஒருபோதும் குணமடைய மாட்டேன்". ""

"யாரையும் நம்ப முடியாது". ""

"நான் ஒரு தோல்வியாளர்".

"இது என் வாழ்க்கை மட்டுமே". ""

இந்த கூற்றுக்கள் உண்மையான வலியிலிருந்து எழலாம், ஆனால் அவை வலியை விவரிப்பதைத் தாண்டி நகர்கின்றன. அவை எதிர்காலத்தை கணிக்கவும் அடையாளத்தை வரையறுக்கவும் முயற்சிக்கின்றன.

ஒரு தற்காலிக அனுபவம் நிரந்தர அதிகாரத்துடன் பேசத் தொடங்கியுள்ளது.

ஆபிரகாம் ஒரு கூடாரத்தில் வசித்து வந்தாலும், ஒரு நகரத்தைத் தேடினார். கூடாரம் தான் தற்போது வசித்து வரும் இடம் என்பதை அவர் மறுத்ததில்லை. அங்கேயே தூங்கி, தன் குடும்பத்தை வளர்த்தார், அங்கு பார்வையாளர்களைப் பெற்றுக்கொண்டார், அன்றாட வாழ்க்கையின் பொறுப்புகளைச் செய்தார்.

ஆனால் முழு எதிர்காலத்தையும் விளக்க கூடாரம் அனுமதிக்கப்படவில்லை.

ஆபிரகாம் எங்கே வசித்து வந்தார் என்பதை அந்த கூடாரத்தால் விவரிக்க முடிந்தது. தேவன் எங்கு செல்கிறார் என்பதை அதிலிருந்து அறிவிக்க முடியவில்லை.

தற்காலிக நிபந்தனைகள் மற்றும் நிரந்தர மூலிகள்

ஒரு நிபந்தனை இறுதியானதாக இல்லாமல் உண்மையானதாக இருக்கலாம்.

ஒரு நபர் வேலையில்லாதவராக இருக்கலாம். அந்த நிலை உண்மையானது, அதற்கு விடாமுயற்சியுடன் தேடுதல், பயிற்சி, உதவி, பட்ஜெட் மற்றும் மனத்தாழ்மை தேவைப்படலாம். ஆனால் "நான் பயனற்றவன்" என்பது ஒரு வேலைவாய்ப்பு உண்மை அல்ல. இது அடையாளம் பற்றிய ஒரு அறிக்கை.

ஒரு திருமணம் ஆழமாக காயப்படுத்தப்பட்டிருக்கலாம். நம்பிக்கை உடைந்து இருக்கலாம், தகவல் தொடர்பு முறிந்திருக்கலாம், பாதுகாப்புக்கு எல்லைகள் அல்லது வெளிப்புற உதவி தேவைப்படலாம். ஆனால் "மீட்பு எதுவும் மீண்டும் நடக்க முடியாது" என்பது தேவனுக்கு மட்டுமே முழுமையாகத் தெரிந்த ஒரு எதிர்காலத்தைப் பற்றிய கூற்றாகும்.

ஒரு நபர் நாளப்பட்ட நோயுடன் வாழலாம். நோயறிதல் மருத்துவ கண்ணோட்டத்தில் நிரந்தரமாக இருக்கலாம், மேலும் பொருத்தமான தீவிரத்துடன் சிகிச்சையளிக்கப்பட வேண்டும். இருப்பினும் ஒரு நீடித்த உடல் நிலை கூட ஒரு நபரின் மதிப்பு, ஆன்மீக பயன்பாடு, கடவுளுடனான உறவு அல்லது நித்திய விதியை தீர்மானிக்கும் அதிகாரம் இல்லை.

ஒரு ஊழியத்தில் வெளிப்படையான வளர்ச்சி குறைவாகவே இருக்கலாம். அந்த நிலை பிரார்த்தனையான மதிப்பீடு, மனத்தாழ்மை மற்றும் ஒருவேளை தேவையான மாற்றத்திற்கு வழிவகுக்கும். ஆனால் "தேவன் நம்மைப் பயன்படுத்த முடியாது" என்பது ஒரு இறையியல் முடிவாகும், இது புலப்படும் எண்கள் மட்டுமே நிறுவ முடியாது.

வலி பெரும்பாலும் நிலைக்கும் முடிவுக்குமான வேறுபாட்டை மங்கச் செய்கிறது.

என்ன நடக்கிறது என்பதை ஒரு நிபந்தனை நமக்குச் சொல்கிறது.

நமது அடையாளம், தேவனுடைய தன்மை மற்றும் எதிர்காலம் பற்றி இந்த நிபந்தனை என்ன அர்த்தம் என்பதை ஒரு முடிவு நமக்குச் சொல்கிறது.

நிபந்தனைக்கு பெயரிடுவதை விசுவாசம் தடுக்காது. அது முடிவின் அதிகாரத்தை சவால் செய்கிறது.

"எப்போதும்" மற்றும் "ஒருபோதும்" என்ற மொழி

நாம் வலியில் இருக்கும்போது "எப்போதும்" மற்றும் "ஒருபோதும்" போன்ற வார்த்தைகளை கவனமாக கையாள வேண்டும்.

ஒரு ஏமாற்றம் முந்தைய ஏமாற்றங்களின் நினைவுகளை எழுப்பலாம், இதனால் தற்போதைய தருணம் ஒரு உலகளாவிய வடிவமாக உணர முடியும். "இது மீண்டும் நடந்தது" என்பது "இது எப்போதும் நிகழ்கிறது". ஒரு நபரின் துரோகம் "யாரையும் நம்ப முடியாது". ஒரு தோல்வியுற்ற முயற்சி "நான் ஒருபோதும் வெற்றி பெற மாட்டேன்".

இந்த முழுமையான கூற்றுகள் உணர்ச்சி ரீதியாக உண்மையாக உணரலாம், ஏனெனில் அவை தருணத்தின் தீவிரத்தை வெளிப்படுத்துகின்றன. ஆனால் உணர்ச்சி தீவிரம் அவற்றை வரலாற்று ரீதியாகவோ, தொடர்புடையதாகவோ அல்லது ஆன்மீக ரீதியாகவோ துல்லியமாக ஆக்காது.

"எப்போதும்" மற்றும் "ஒருபோதும்" என்ற மொழி முடிவுக்கு பொருந்தாத சான்றுகளுக்கு இதயத்தை மூட முடியும். யாரும் கவலைப்படுவதில்லை என்று நாம் முடிவு செய்திருந்தால், அக்கறையின் செயல்கள் நேர்மையற்றவை என்று நிராகரிக்கப்படலாம். எதுவும் மாறாது என்று நாம் முடிவு செய்திருந்தால், படிப்படியான முன்னேற்றம் கவனிக்கப்படாமல் போகலாம். நாம் எப்போதும் தோல்வியடைவோம் என்று முடிவு செய்திருந்தால், ஒவ்வொரு வெற்றியும் தற்செயலாகக் கருதப்படலாம்.

நிரந்தரமான முடிவுக்கு பாதுகாப்பதற்கு நிரந்தர மொழி நமது கவனத்தைப் பயிற்றுவிக்கிறது.

ஒவ்வொரு முழுமையான கூற்றும் தவறானது என்று இது அர்த்தப்படுத்துவதில்லை. வேதம் நமக்கு உண்மையான உறுதிகளைத் தருகிறது. தேவன் ஒருபோதும் தனது மக்களை விட்டு விலகவோ கைவிடவோ மாட்டார். அவரது கருணை நிலைத்திருக்கும். இயேசு கிறிஸ்து நேற்று, இன்று, என்றென்றும் ஒரே மாதிரியாக இருக்கிறார். கிறிஸ்துவில் உள்ள தேவனுடைய அன்பிலிருந்து விசுவாசிகளை பிரிக்க எதுவும் முடியாது.

பொய் முழுமைகளுக்கு பதிலாக வேதாகமம் சார்ந்தவை விசுவாசத்தால் மாற்றப்படுகின்றன.

"எதுவும் மாறாது" என்று வலி சொல்ல அனுமதிப்பதற்குப் பதிலாக, விசுவாசம் பதிலளிக்கிறது, "தேவன் விசுவாசமாக இருப்பார், என்னுள் அவர் செய்த வேலை இன்னும் முடிவடையவில்லை".

"நான் எப்போதும் தனியாகவே இருப்பேன்" என்று சொல்வதற்குப் பதிலாக, விசுவாசம் பதிலளிக்கிறது, "தனிமையான பருவங்களில் கூட, நான் தேவனால் கைவிடப்படவில்லை".

"இந்த தோல்வி என்னை வரையறுக்கிறது" என்று சொல்வதற்குப் பதிலாக, விசுவாசம் பதிலளிக்கிறது, "தோல்வியை எதிர்கொள்ள வேண்டும், ஆனால் என் அடையாளம் கிறிஸ்துவில் காணப்படுகிறது, மேலும் கிருபை எனக்கு வாழ்வதற்கான ஒரு புதிய வழியைக் கற்பிக்கும்".

மிகவும் நம்பகமான நிரந்தர மொழி தேவனுடைய தன்மை மற்றும் உடன்படிக்கையிலிருந்து வருகிறது.

நேர்மையான புலம்பல் என்பது நம்பிக்கையற்ற ஒப்பந்தம் அல்ல.

நிரந்தர மொழியை நிராகரிப்பதற்கு புலம்பலை அடக்க வேண்டிய அவசியமில்லை.

வேதனையை வேதனையான குரலாக விவரிக்கிறது. சங்கீதக்காரர்கள் எவ்வளவு காலம் துன்பம் தொடரும் என்று கேட்டனர். அவர்கள் தூக்கமில்லாத இரவுகள், துரோகம், பயம், அநீதி, தேவனுடைய வெளிப்படையான மௌனம் ஆகியவற்றை விவரித்தனர். அவர்களின் வார்த்தைகள் சில நேரங்களில் தீவிரமானவை, ஏனெனில் அவர்கள் துன்பம் தீவிரமானது.

எல்லாம் நன்றாக உணர்ந்தது போல் அவர்கள் பேச வேண்டும் என்று விசுவாசம் கோரவில்லை.

சங்கீதம் 42 மீண்டும் மீண்டும் கேட்கிறது, "என் ஆத்துமாவே, ஏன் கீழே தள்ளப்படுகிறாய்? ஏன் என்னுள் அமைதியற்றிருக்கிறாய்?" சங்கீதக்காரன் உள் குழப்பத்தை ஒப்புக்கொள்கிறான். அதை உணர்ந்ததற்காக மட்டுமே அவர் தன்னைக் கடிந்துகொள்ளவில்லை.

ஆனால் அவர் தொடர்கிறார்: "தேவனை நம்புங்கள்: ஏனென்றால் நான் இன்னும் அவரைத் துதிப்பேன்".

புலம்பல் தற்போதைய நிலைக்கு பெயரிட்டு, பின்னர் இதயத்தை தேவனை நோக்கி திருப்புகிறது. நம்பிக்கையற்ற ஒப்பந்தம் தற்போதைய நிலைக்கு பெயரிட்டு எதிர்காலத்தை மூட அனுமதிக்கிறது.

புலம்பல் கூறுகிறது, "இது வேதனை அளிக்கிறது, நான் தேவனுக்கு வேதனையை ஏற்படுத்துகிறேன்".

நம்பிக்கையற்ற உடன்படிக்கை கூறுகிறது, "இது வேதனை அளிக்கிறது, எனவே தேவன் இல்லை, மீட்புக்கு எதுவும் இல்லை".

"எவ்வளவு காலம்?" என்று புலம்பல் கேட்கலாம்.

நம்பிக்கையற்ற ஒப்பந்தம் "என்றென்றும்" என்று அறிவிக்கிறது.

வித்தியாசம் உணர்ச்சி தீவிரம் அல்ல. அது திசை.

தேவனைப் புரிந்துகொள்ள முடியாதபோது கூட புலம்பல் தேவனிடம் பேசிக்கொண்டே இருக்கும். இறுதியில் மனச்சோர்வு வலியை மிக உயர்ந்த அதிகாரமாகக் கருதுகிறது, அதற்கும் அப்பால் எந்த பதிலும் கிடைக்கும் என்று எதிர்பார்ப்பதை நிறுத்துகிறது.

தேவாலயத்தில் நாம் உண்மையுள்ள புலம்பலுக்கு இடமளிக்க வேண்டும். துக்கத்திற்கு பதிலாக மகிழ்ச்சியான மொழியை உடனடியாகப் பயன்படுத்த மக்கள் மீது அழுத்தம் கொடுக்கப்படக்கூடாது. கண்ணீர் விசுவாசத்தை அழிக்காது. கேள்விகள் தானாகவே கிளர்ச்சியாக மாறாது. சில காயங்களுக்கு நேரம், பொறுமை, ஞானமான ஆலோசனை மற்றும் நீடித்த கவனிப்பு தேவை.

ஆனால், வேதனையால் ஏற்படும் ஒவ்வொரு முடிவுக்கும் அனுதாபம் பொருந்தும் வகையில் இடம் ஒதுக்கப்படக் கூடாது. நம்பிக்கை போய்விட்டது என்பதை உறுதிப்படுத்தாமல் நாம் துக்கத்தில் இருக்கும் ஒருவருடன் உட்காரலாம். காயம் அடைந்த நபரை அடையாளம் காண மறுக்கும் அதேவேளை, காயத்தின் ஆழத்தை நாம் மதிக்கலாம்.

தற்காலிகம் என்பது சூரூக்கமாக அர்த்தமல்ல.

ஒரு பருவத்தை தற்காலிகமாக அழைப்பது என்பது அது விரைவில் முடிவடையும் என்று அர்த்தமல்ல.

இந்த வேறுபாடு அவசியம், ஏனென்றால் கவனக்குறைவான ஊக்குவிப்பு வலியை ஆழப்படுத்தலாம். "இது தற்காலிகமானது மட்டுமே" என்று யாரிடமாவது கூறுவது, அந்த நபர் பல ஆண்டுகளாக துன்பப்படும்போது நிராகரிக்கப்படலாம். சில நிலைமைகள் பூமிக்குரிய வாழ்நாள் முழுவதும் இருக்கும். பவுல் ஒரு முடியை சுமந்தார், அது மீண்டும் மீண்டும் ஜெபம் செய்த போதிலும் அகற்றப்படவில்லை. பல விசுவாசமுள்ள விசுவாசிகள் ஊனமுற்றோர், நான்பட்ட நோய்கள், துன்புறுத்தல்கள், துக்கம் அல்லது தீர்க்கப்படாத சூழ்நிலைகளுடன் நீண்ட காலத்திற்கு வாழ்ந்துள்ளனர்.

தற்காலிகமான மற்றும் நித்தியமான வேதாகமத்தின் வேறுபாடு நாம் விரும்பும் கால அட்டவணையை விட பெரியது.

காணப்பட்டவை தற்காலிகமானவை என்றும், காணப்படாதவை நித்தியமானவை என்றும் பவுல் எழுதுகிறார். ஒவ்வொரு வேதனையான சூழ்நிலையும் சில நாட்களிலோ அல்லது மாதங்களிலோ மறைந்துவிடும் என்று அவர் அர்த்தப்படுத்துவதில்லை. தற்போதைய துன்பத்திற்கு நித்திய அதிகாரம் இல்லை என்று அவர் அர்த்தப்படுத்துகிறார்.

"மிகைப்படுத்தப்பட்ட, நித்தியமான மகிமையின் எடையுடன்" ஒப்பிடுகையில், துயரத்தை "ஒளி" மற்றும் "ஒரு கணம் மட்டுமே" என்று பவுல் விவரிக்க முடிந்தது. கடுமையான துன்பங்களை அவர் அறியவில்லை. அவர் அடி, சிறைவாசம், நிராகரிப்பு, ஆபத்து, இழப்பு மற்றும் உடல் பலவீனத்தை அனுபவித்தார்.

இந்த வாழ்க்கையில் அவர் துன்பத்தின் எடையைக் குறைக்கவில்லை. தேவன் தயாரிக்கும் அளவிட முடியாத எடை மற்றும் மகிமையின் காலத்துடன் அதை அவர் ஒப்பிட்டார்.

இந்த நித்திய முன்னோக்கு வேதாகமம் செய்யாத வாக்குத்தத்தங்களைச் செய்வதிலிருந்து நம்மைத் தடுக்கிறது. ஒரு குறிப்பிட்ட பூமிக்குரிய காலக்கெடுவிற்குள் தற்போதைய நிலை நிச்சயமாக மறைந்துவிடும் என்று ஒவ்வொரு பாதிக்கப்பட்ட நபருக்கும் நாம் சொல்லக்கூடாது.

பைபிளில் இன்னும் வலுவான மற்றும் பாதுகாப்பான ஒன்றை நாம் சொல்லலாம்: கிறிஸ்துவில் தாங்கிய எந்த துன்பமும் இறுதி வார்த்தையை பெறாது. உயிர்த்தெழுதல் வருகிறது. மரணம் தோற்கடிக்கப்படும். ஒவ்வொரு கண்ணீருக்கும் தேவனுடைய நித்திய ராஜ்யத்திற்குள் பதிலளிக்கப்படும்.

ஒரு பருவம் இறுதியாக இல்லாமல் நீண்டதாக இருக்கலாம்.

உயிர்வாழ்வது அடையாளமாக மாறும் போது

ஒருபோதும் நிகழக்கூடாத சூழ்நிலைகளில் இருந்து தப்பிக்க சிலர் கற்றுக்கொண்டுள்ளனர்.

துஷ்பிரயோகம், கைவிடுதல், வறுமை, குடும்பத்திற்குள் போதை, துரோகம், வன்முறை, பாகுபாடு, ஆன்மீக கையாளுதல் அல்லது நீண்டகால ஸ்திரமின்மை ஆகியவற்றிலிருந்து அவர்கள் தப்பிப்பிழைத்துள்ளனர். உயிர்வாழ்வதற்கு விழிப்புத்தன்மை, உணர்ச்சி பாதுகாப்பு, விரைவான எதிர்வினைகள் அல்லது ஆபத்தை எதிர்பார்க்கும் திறன் தேவை.

அந்த பதில்கள் ஒரு நபர் பாதுகாப்பற்ற சூழலைத் தாங்கிக்கொள்ள உதவியிருக்கலாம். ஆனால் சூழல் மாறிய பிறகு, உயிர்வாழும் முறைகள் தொடர்ந்து பேச முடியும்.

உணர்ச்சிவசப்பட்ட தூரத்தின் மூலம் உயிர் பிழைத்த ஒரு நபர் ஆரோக்கியமான அன்பைப் பெற சிரமப்படலாம். மற்றொரு நபரின் மனநிலையின் ஒவ்வொரு மாற்றத்தையும் பார்க்கக் கற்றுக்கொண்ட ஒருவர் பாதுகாப்பான உறவிலும் கூட தொடர்ந்து விழிப்புடன் இருக்கலாம். யாராவது குரல் தண்டிக்கப்பட்டால், உண்மை பேச வேண்டியிருக்கும் போது தொடர்ந்து அமைதியாக இருக்கலாம். பற்றாக்குறையுடன் வாழ்ந்த ஒருவர் தற்போது அடிப்படை தேவைகள் பூர்த்தி செய்யப்பட்டாலும் அமைதியை அனுபவிப்பது கடினமாக இருக்கலாம்.

நாம் உயிர்வாழக் கற்றுக்கொண்ட இடம், வாழ்வதற்கான வேறு வழியை கற்பனை செய்வதை நிறுத்தும் இடமாக மாறும்.

உயிர்வாழும் பதில்களை விசுவாசம் வெட்கப்படுத்தாது. அது அவர்களை இயேசுவின் குணப்படுத்தும் பிரசன்னத்திற்கு கொண்டு வருகிறது. "இது என்ன நடந்தது என்பதை சகித்துக் கொள்ள எனக்கு உதவியது, ஆனால் அது ஒவ்வொரு எதிர்கால உறவையும் நிர்வகிக்க வேண்டியதில்லை" என்று சொல்ல இது நமக்கு அனுமதிக்கிறது.

குணப்படுத்துவதற்கு ஜெபம், நம்பகமான சமூகம், மேய்ச்சல் பராமரிப்பு, தொழில்முறை ஆலோசனை, மருத்துவ ஆதரவு, எல்லைகள் மற்றும் நேரம் தேவைப்படலாம். உதவியைப் பெறுவதில் எந்த அவமரியாதையும் இல்லை. அதிர்ச்சியை புறக்கணிக்கவோ அல்லது ஆபத்துக்குத் திரும்பவோ ஒருவரை அழுத்தம் கொடுக்க ஆன்மீக மொழியைப் பயன்படுத்தக்கூடாது.

கிறிஸ்துவில் புதுமை என்ற வாக்குத்தத்தம் நமது வரலாற்றை அழிக்காது. அதாவது நமது வரலாறு நமது எதிர்காலத்தின் மீது போட்டியின்றி அதிகாரத்தைத் தக்கவைத்துக் கொள்ளவில்லை.

எங்களுக்கு என்ன நடந்தது என்பது உண்மைக்கு தகுதியானது. அது நமது அடையாளத்தின் உரிமைக்கு தகுதியற்றது.

நாம் நமக்கே கொடுக்கும் பெயர்கள்

தற்காலிக மொழி பெரும்பாலும் ஒரு பெயராக மாறுகிறது.

"நான் தோல்வியடைந்தேன்" "நான் ஒரு தோல்வியாக மாறுகிறேன்".

"நான் நிராகரிக்கப்பட்டேன்" "நான் தேவையற்றவன்" "ஆகிவிடுகிறேன்".

"நான் ஒரு முட்டாள்தனமான முடிவை எடுத்தேன்" "நான் ஒரு முட்டாள்".

"நான் சோதனையுடன் போராடுகிறேன்" "நான் ஒருபோதும் சுதந்திரமாக இருக்க முடியாது".

"நான் காயமடைந்தது" "நான் நிரந்தரமாக உடைந்துவிட்டேன்".

வேதவாக்கியம் நம்பிக்கையையும் கண்டனத்தையும் வேறுபடுத்துகிறது.

எதனை ஒப்புக்கொள்ள வேண்டும், மாற்ற வேண்டும், குணப்படுத்த வேண்டும் அல்லது வெளிச்சத்திற்கு கொண்டு வர வேண்டும் என்பதை தண்டனை அடையாளம் காட்டுகிறது. அது குறிப்பிட்டது மற்றும் மீட்பது. இது மனந்திரும்புதலையும் புதுப்பிக்கப்பட்ட கீழ்ப்படிதலையும் நோக்கி நம்மைக் அழைக்கிறது.

கண்டனம் ஒரு தோல்வியை ஒரு நிரந்தர அடையாளமாக மாற்றுகிறது. சிலுவையில் எந்த பதிலும் இல்லை, மனந்திரும்புதலுக்கு எந்த சக்தியும் இல்லை, பரிசுத்த ஆவியானவருக்கு எதிர்கால வேலை எதுவும் இல்லை என்பது போல் அது பேசுகிறது.

ரோமர் 8:1 அறிவிக்கிறது, "எனவே கிறிஸ்து இயேசுவுக்குள் உள்ளவர்களுக்கு இப்போது எந்தக் கண்டனமும் இல்லை". இதன் பொருள் செயல்களுக்கு இனி விளைவுகள் இல்லை அல்லது விசுவாசிகள் பொறுப்புக்கூறலைத் தவிர்க்க வேண்டும் என்பதல்ல. இதன் பொருள் கிறிஸ்துவுக்குச் சொந்தமானவர்களை வரையறுக்கும் உரிமை கண்டனத்திற்கு இனி இல்லை என்பதாகும்.

கிரேஸ், "எதுவும் தவறாக இல்லை" என்று சொல்லவில்லை.

கிரேஸ் கூறுகிறார், "தவறு என்ன என்பது உங்கள் எஜமானராக இருக்க வேண்டியதில்லை".

தோல்வியை நமது பெயராக மாற்றாமல் நாம் பொறுப்பை ஏற்கலாம். பலவீனத்தை நமது விதியாகக் கருதாமல் பலவீனத்தை நாம் அங்கீகரிக்கலாம். மாற்றம் சாத்தியமானது என்று தொடர்ந்து நமும் அதேவேளை, தேவையான விளைவுகளுக்கு நாம் அடிபணிய முடியும்.

நாம் யார் ஆகிறோம் என்பதை தேவனுடைய திருத்தம் குறிப்பிடுகிறது. கண்டனம் நாம் ஒருபோதும் வித்தியாசமாக இருக்க முடியாது என்று வலியுறுத்துகிறது.

மற்றவர்களைப் பற்றி நாம் பசும் மொழி

நிரந்தர மொழி மற்றவர்களை நோக்கி செலுத்தப்படும்போது ஆபத்தானது.

சோம்பேறி, கலகக்காரன், கடினமானவர் அல்லது இயலாமை என்று மீண்டும் மீண்டும் விவரிக்கப்படும் ஒரு குழந்தை ஒரு தற்காலிக நடத்தையை ஒரு நிரந்தர அடையாளமாக பெறத் தொடங்கலாம். கடந்த கால தோல்வியால் தொடர்ந்து பெயரிடப்பட்ட ஒரு வாழ்க்கைத் துணை மனந்திரும்புதலால் ஒருபோதும் புதிய எதிர்காலத்தை உருவாக்க முடியாது என்று முடிவு செய்யலாம். ஒரு முந்தைய பருவத்திற்கு மட்டுமே நினைவில் இருக்கும் ஒரு தேவாலய உறுப்பினர், மற்றவர்கள் செய்த பணியை அங்கீகரிக்க மறுக்கின்றனர் என்பதைக் காணலாம்.

திருத்தம் அவசியம். பாவம், பொறுப்பற்ற தன்மை, ஆபத்து அல்லது அழிவுகரமான நடத்தை ஆகியவற்றை நாம் புறக்கணிக்க வேண்டும் என்று அன்புக்கு தேவையில்லை. ஆனால் திருத்தம் அடையாளத்தை சபிக்காமல் நடத்தையை அடையாளம் காண வேண்டும்.

"நீங்கள் பொய் சொன்னீர்கள், இது தீர்க்கப்பட வேண்டும்" என்பது "நீங்கள் ஒரு பொய்யரைத் தவிர வேறில்லை" என்பதிலிருந்து வேறுபட்டது.

"இந்த முடிவு பொறுப்பற்றது" "நீங்கள் எல்லாவற்றையும் அழித்துவிடுகிறீர்கள் என்பதிலிருந்து வேறுபட்டது".

"நம்பிக்கை சேதமடைந்துள்ளது, அது மீண்டும் கட்டப்பட வேண்டும்" என்பது "நீங்கள் ஒருபோதும் மாற மாட்டீர்கள்" என்பதிலிருந்து வேறுபட்டது.

முதல் கூற்றுகள் யதார்த்தத்தை எதிர்கொள்கின்றன, மனந்திரும்புதலுக்கு இடமளிக்கிறது. இரண்டாவது கூற்றுகள் அந்த நபரை மோசமான விளக்கத்திற்குள் சிறையில் அடைக்க முயற்சிக்கின்றன.

குணப்படுத்தப்பட்ட குரல், என்ன கருணை மீட்டெடுக்க முடியும் என்பதை நினைவில் வைத்திருக்கும்போது என்ன மாற வேண்டும் என்பதைப் பேசுகிறது.

இது குடும்பங்களில் குறிப்பாக முக்கியமானது. ஒரு வீட்டிற்குள் மீண்டும் மீண்டும் கூறப்படும் வார்த்தைகள் அதன் உணர்ச்சிபூர்வமான கட்டமைப்பின் ஒரு பகுதியாக மாறும். குழந்தைகளும் பெரியவர்களும் அசல் தருணம் கடந்த பிறகு பல ஆண்டுகளுக்கு குடும்ப முத்திரைகளை எடுத்துச் செல்லலாம்.

தேவன் இன்னும் உருவாக்கிக் கொண்டிருக்கும் ஒருவரின் நிரந்தரப் பெயரை நாம் ஒரு தற்காலிகப் போராட்டமாக மாற்றக் கூடாது.

நமது வார்த்தைகள் இறையாண்மை கொண்டவை அல்ல.

நமது மொழியை மாற்றுவதற்கான அழைப்பை மனித வார்த்தைகள் சுயாதீனமாக யதார்த்தத்தை உருவாக்குகின்றன என்ற கூற்றாக தவறாகப் புரிந்து கொள்ளக்கூடாது.

நேர்மறையான கருத்துக்களை மீண்டும் மீண்டும் கூறுவதன் மூலம் மட்டுமே குணப்படுத்துதல், செல்வம், வெற்றி, திருமணம், நல்லிணக்கம் அல்லது எந்தவொரு குறிப்பிட்ட பூமிக்குரிய விளைவுக்கும் நாம் உத்தரவாதம் அளிக்க முடியாது. தேவன் மட்டுமே இறையாண்மை கொண்டவர்.

எனினும், நாம் நம்புவதை வார்த்தைகள் வெளிப்படுத்துகின்றன, வலுப்படுத்துகின்றன. அவை கவனம், உறவுகள், முடிவுகள் மற்றும் சூழலை பாதிக்கிறது. அவை விசுவாசமான செயலை ஊக்குவிக்கலாம் அல்லது ராஜினாமாவை வலுப்படுத்தலாம். அவை ஆசீர்வதிக்கலாம், சரிசெய்யலாம், ஆறுதல் அளிக்கலாம், குற்றம் சாட்டலாம், ஏமாற்றலாம் அல்லது நம்பிக்கையை அழிக்கலாம்.

நாக்கைப் பெரிய பகுதியைப் பாதிக்கும் திறன் கொண்ட ஒரு சிறிய நெருப்புடன் யாக்கோபு ஒப்பிடுகிறார். மரணமும் வாழ்வும் நாக்கின் அதிகாரத்தில் உள்ளன என்று நீதிமொழிகள் கற்பிக்கின்றன. வாய் மிகுதியான இதயத்திலிருந்து பேசுகிறது என்று இயேசு கூறுகிறார்.

நம் வார்த்தைகள் முக்கியமானவை, ஏனென்றால் அவை இதயத்தின் நிலையை நம்மைச் சுற்றியுள்ள உலகிற்கு எடுத்துச் செல்கின்றன.

விசுவாசம் நிறைந்த மொழி தேவனை கட்டுப்படுத்துவதாக பாசாங்கு செய்வதில்லை. அது தேவன் வெளிப்படுத்தியவற்றுடன் நமது பேச்சை ஒத்துப்போகச் செய்கிறது.

"இது கடினம், ஆனால் தேவன் விசுவாசமாக இருக்கிறார்" என்று அது கூறுகிறது.

அதில், "நான் தோல்வியடைந்துவிட்டேன், ஆனால் நான் மனந்திரும்புவேன், திருத்தத்தைப் பெறுவேன், தொடர்ந்து வளருவேன்" என்று கூறப்பட்டுள்ளது.

"இந்த உறவு காயப்படுத்தப்பட்டுள்ளது, நமக்கு உண்மை, ஞானம், எல்லைகள் மற்றும் உதவி தேவை" என்று அது கூறுகிறது.

அதில், "இந்த பிரார்த்தனைக்கு எப்படி பதில் கிடைக்கும் என்று எனக்குத் தெரியவில்லை, ஆனால் நான் அதை தொடர்ந்து தேவனிடம் கொண்டு வருவேன்" என்று கூறப்பட்டுள்ளது.

"இந்த கூடாரம் உண்மையானது, ஆனால் இது முழு வாக்குத்தத்தமும் அல்ல" என்று அது கூறுகிறது.

வாக்கியத்தை மீண்டும் எழுதுதல்

நிரந்தர மொழிக்கு பதிலாக உண்மை மற்றும் மீட்புக்கு திறந்த மொழி மாற்றப்பட வேண்டும்.

"இது ஒருபோதும் மாறாது", "மாறலாம்", "என்னால் இன்னும் மாற்றத்தைக் காண முடியவில்லை, ஆனால் தேவன் என்ன செய்ய முடியும் என்பது பற்றிய முழுமையான அறிவு எனக்கு இல்லை".

"நான் எப்போதும் தோல்வியடைகிறேன்", "நான் தோல்வியை அனுபவித்திருக்கிறேன், ஆனால் நான் கற்றுக்கொள்ளலாம், உதவியைப் பெறலாம், விசுவாசமான கீழ்ப்படிதலைப் பின்பற்றலாம்".

"என் குடும்பம் நம்பிக்கையற்றது", "என் குடும்பத்திற்கு ஆழ்ந்த குணப்படுத்துதல் தேவை, நான் தொடர்ந்து பிரார்த்தனை, உண்மை, அன்பு மற்றும் ஞானமான எல்லைகளுடன் பதிலளிப்பேன்".

"நான் நிரந்தரமாக உடைந்துவிட்டேன்", "நான் உண்மையான காயங்களை சுமக்கிறேன், ஆனால் அந்த காயங்கள் கிறிஸ்துவின் குணப்படுத்தும் மற்றும் நிலைநிறுத்தும் வேலைக்கு அப்பாற்பட்டவை அல்ல".

"தேவன் என்னை மறந்துவிட்டார்", "நான் மறந்துவிட்டதாக உணர்கிறேன், ஆனால் தேவன் தனது மக்களை கைவிடவில்லை என்று வேதம் எனக்கு உறுதியளிக்கிறது".

திருத்தப்பட்ட தண்டனை வலியை மறுப்பதில்லை. அது தனக்கு இல்லாத அறிவையும் அதிகாரத்தையும் பெறுவதிலிருந்து வலியைத் தடுக்கிறது.

விசுவாசம் நிறைந்த மொழி எப்போதும் வெற்றிபெறாது. சில நேரங்களில் அது அமைதியாகவும் நிலையாகவும் ஒலிக்கிறது: "எனக்கு புரியவில்லை, ஆனால் நான் இன்னும் இங்கே இருக்கிறேன். நான் இன்னும் பிரார்த்தனை செய்கிறேன். நான் இன்னும் கேட்கிறேன். நான் இன்னும் கீழ்ப்படிய தயாராக இருக்கிறேன்".

இதயத்தின் நிலையிலிருந்து துண்டிக்கப்பட்ட ஒரு வியத்தகு அறிவிப்பை விட அந்த மொழி உண்மையான விசுவாசத்தை கொண்டிருக்கலாம்.

கூடாரம் நகரம் அல்ல

ஆபிரகாம் கூடாரத்தை நகரமாக தவறாக எண்ணாமல் அதை கவனித்துக் கொள்ள முடியும்.

இதுவே விசுவாசத்தின் சமநிலை. தற்போதைய நிலைமைகளை நிரந்தரமான யதார்த்தங்களாக வணங்க மறுக்கும் அதேவேளை அவற்றுக்கு நாம் பொறுப்பாக இருக்க வேண்டும். நாம் சரிசெய்யக்கூடியவற்றை சரிசெய்வோம், உதவி தேவைப்படும் இடங்களில் உதவியை நாடுவோம், தீங்கு நிறுத்தப்பட வேண்டிய எல்லைகளை நிறுவுவோம், தற்போது நம்மிடம் உள்ள வாழ்க்கையில் கீழ்ப்படிதலை கடைப்பிடிப்போம்.

அதே நேரத்தில், தேவன் என்ன தயார் செய்திருக்கிறார் என்பதை நாம் தொடர்ந்து கவனித்து வருகிறோம்.

விசுவாசியைப் பொறுத்தவரை, இறுதி நகரம் என்பது மேம்பட்ட சூழ்நிலைகளுக்கு ஒரு அடையாளப் பெயர் அல்ல. அது தேவனுடைய நிரந்தர ராஜ்யம். எபிரெயர் இந்த வாழ்க்கையின் தற்காலிக விளைவுகளை விட வலுவான ஒன்றை நம்புகிறார்.

இதன் பொருள் என்னவென்றால், பூமிக்குரிய கூடாரம் கடினமாக இருக்கும்போது கூட, விசுவாசியின் எதிர்காலம் பாதுகாப்பாக இருக்கும். உடல் பலவீனமடையலாம், ஆனால் உயிர்த்தெழுதல் வாக்குத்தத்தம்ளிக்கப்படுகிறது. பூமிக்குரிய உடைமைகள் இழக்கப்படலாம், ஆனால் அழியாத பரம்பரை எஞ்சியுள்ளது. மனித உறவுகள் ஏமாற்றமடையலாம், ஆனால் கிறிஸ்துவில் உள்ள தேவனுடைய அன்பிலிருந்து எதுவும் நம்மைப் பிரிக்க முடியாது. மரணம் பூமிக்குரிய அத்தியாயத்தை முடிவுக்குக் கொண்டுவருகிறது, ஆனால் அது நித்திய வாழ்க்கையை ரத்து செய்ய முடியாது.

நமது தற்போதைய முகவரி நமது நிரந்தர இல்லம் அல்ல.

நாம் இங்கு உண்மையுடன் வாழ முடியும், ஏனென்றால் நாம் அங்கு இருக்கிறோம் என்று நமக்குத் தெரியும்.

மையச் சத்தியம்

ஒரு தற்காலிக நிபந்தனை நாம் எங்கே இருக்கிறோம் என்பதை துல்லியமாக விவரிக்கலாம், ஆனால் நாம் யார் என்பதை வரையறுக்கவோ, தேவன் என்ன செய்ய முடியும் என்பதை தீர்மானிக்கவோ அல்லது அவர் இன்னும் எழுதும் ஒரு கதையின் இறுதி முடிவை அறிவிக்கவோ அதற்கு அதிகாரம் இல்லை.

இரதயப் பரிசோதனா

தவேனுக்கு முன்பாக நேரம் எடுத்துக்கொள் நேர்மையாக இர அவர் பசேட்டும்

01

'எப்போதும்,' 'ஒருபோதும் இல்லை,' அல்லது 'ஒன்றுமில்லை' போன்ற எந்தச் சொற்களால் வேதனையான ஒரு காலத்தை நிரந்தர முடிவாக மாற்றியிருக்கிறேன்?

02

எந்தத் தற்போதைய நிலையை என் அடையாளத்தின் பெயராக மாற அனுமதித்திருக்கிறேன்?

03

தேவனுக்கு முன்பாக நேர்மையாகப் புலம்புகிறேனா, அல்லது என் வேதனையுடன் நம்பிக்கையற்ற ஒப்பந்தம் செய்துவிட்டேனா?

04

தேவன் இன்னும் உருவாக்கிக்கொண்டிருக்கும் குழந்தை, துணைவர், குடும்பத்தினர், சபை அல்லது ஒருவர்மீது நான் எந்த நிரந்தர முத்திரையை வைத்திருக்கிறேன்?

05

தற்போதையதை நேர்மையாகச் சொல்லிக்கொண்டே, தேவனுடைய சத்தியத்திற்கும் மீட்பின் செயலுக்கும் இடமளிக்கும் வகையில், மீண்டும் மீண்டும் சொல்லும் ஒரு வாக்கியத்தை நான் எவ்வாறு மாற்றி எழுதலாம்?

அறிக்கை

தற்காலிகமான ஒரு கூடாரம் எனக்கு நிரந்தரமான
பெயரை வழங்க அனுமதிக்கமாட்டேன்.
தற்போதையதைப்பற்றி நேர்மையாகப் பேசுவேன்; அதே
நேரத்தில் தேவனுடைய குணம், கிருபை, நித்திய
வாக்குத்தத்தம் ஆகியவை என் எதிர்காலத்தை
வரையறுக்க அனுமதிப்பேன்.

பக்தி எட்டு

விசுவாசத்தோடும் ஒத்துப்போகும் அறிக்கை

எபிரயெர் 11:13-16; 2 கொரிந்தியர் 4:13

08

அவர்கள் பார்த்தது அவர்கள் சொன்னதை மாற்றியது.

மாதன்மை வதேவசனங்கள் எபிரெயர் 11:13-16; 2 கொரிந்தியர் 4:13

வேதவசனம்

“இவர்களெல்லாரும், வாக்குத்தத்தம்பண்ணப்பட்டவைகளை அடையாமல், தூரத்திலே அவைகளைக் கண்டு, நம்பி அணைத்துக்கொண்டு, பூமியின்மேல் தங்களை அந்நியரும் பரதேசிகளும் என்று அறிக்கையிட்டு, விசுவாசத்தோடே மரித்தார்கள்.”

வேதவசனம்

— எபிரெயர் 11:13, தமிழ் யூனியன் பதிப்பு

வேதவசனம்

“விசுவாசித்தேன், ஆகையால் பேசினேன் என்று எழுதியிருக்கிறபடி, நாங்களும் அந்த விசுவாசத்தின் ஆவியை உடையவர்களாயிருந்து, விசுவாசிக்கிறடியால் பேசுகிறோம்.”

வேதவசனம்

— 2 கொரிந்தியர் 4:13, தமிழ் யூனியன் பதிப்பு

எபிரெயர் 11-ல் விவரிக்கப்பட்டுள்ள மக்கள் வாக்குத்தத்தங்களை முழுமையாகப் பெறவில்லை, ஆனால் வாக்குத்தத்தங்கள் ஏற்கனவே தங்கள் மொழியை மாற்றத் தொடங்கியிருந்தன.

தாங்கள் பூமியில் அந்நியர்கள் மற்றும் யாத்ரீகர்கள் என்று அவர்கள் ஒப்புக்கொண்டனர். அவர்கள் செய்த வாக்குமூலம் பயணம் முடிந்தது என்று அறிவிக்கவில்லை. அவர்கள் யார் என்பதை அவர்களின் தற்போதைய சுற்றுப்புறத்தால் முழுமையாக விளக்க முடியவில்லை என்று அது அறிவித்தது.

அவர்கள் பூமியில் வாழ்ந்தார்கள், ஆனால் அவர்கள் எதிர்கால தேவனுக்கு சொந்தமானவர்கள். அவர்கள் கூடாரங்களில் வாழ்ந்தனர், ஆனால் அவர்கள் ஒரு நகரத்தைத் தேடினர். அவர்கள் பூமிக்குரிய பொறுப்புகளை ஏற்றுக்கொண்டனர், ஆனால் அவர்களின் ஆழ்ந்த விசுவாசம் ஒரு பரலோக நாட்டில் தங்கியிருந்தது.

அவர்கள் தொலைவில் பார்த்தது அவர்கள் அருகில் சொன்னதை மாற்றியது.

இந்தக் வாக்குமூலம் கற்பனையான ஒன்று உண்மை என்று தங்களைத் தாங்களே சமாதானப்படுத்தும் முயற்சி அல்ல. தேவனுடைய வெளிப்பாட்டின் மூலம் அவர்கள் வாக்குத்தத்தத்தைக் கண்ட பிறகு, அவருடைய விசுவாசத்தை நம்பவைத்து, அவர் பேசியதைத் தழுவின பிறகு இது உருவானது.

வாக்குமூலம் கொடுப்பதற்கு முன்பே விசுவாசம் வந்தது. அவர்களுடைய வார்த்தைகள் அவர்களுக்குள் ஏற்கனவே உருவாகியிருந்த நம்பிக்கையை வெளிப்படுத்தின.

நமது குழந்தைகள் நாம் எங்கே இருக்கிறோம் என்பதை மக்களுக்குச் சொல்கின்றன, ஆனால் நமது ஒப்புதல் வாக்குமூலம் நாம் நம்புவதை அவர்களுக்குச் சொல்கிறது என்று கூறி இந்த உறவைப் பற்றி சொற்பொழிவு விவரிக்கிறது.

போராட்டத்தின் இருப்பிடத்தை சூழ்நிலைகள் அடையாளம் காணக்கூடும். நாம் அங்கு இருக்கும்போது எந்த உண்மை நம்மைக் கட்டுப்படுத்தும் என்பதை ஒப்புதல் வாக்குமூலம் வெளிப்படுத்துகிறது.

ஒப்புதல் வாக்குமூலம் என்பது ஒரு ஒப்பந்தம்

வேதாகம ஒப்புதல் வாக்குமூலம் என்பது உண்மையை வெளிப்படையாக ஒப்புக்கொள்வது அல்லது ஒப்புக்கொள்வதை உள்ளடக்கியது.

இயேசு கிறிஸ்துவை நாம் ஆண்டவராக ஒப்புக்கொள்கிறோம். பாவத்தை மறைப்பதற்கோ மன்னிப்பதற்கோ பதிலாக அதை ஒப்புக்கொள்கிறோம். தேவன் வெளிப்படுத்தியதை நாம் நம்புவதாக ஒப்புக்கொள்கிறோம். ஒவ்வொரு சந்தர்ப்பத்திலும், ஒப்புதல் வாக்குமூலம் இதயத்திற்குள் உள்ளதை சத்தியத்துடன் வெளிப்படுத்திய உடன்பாட்டிற்கு கொண்டு வருகிறது.

இதன் பொருள், நேர்மறையான அறிக்கைகளை மீண்டும் மீண்டும் கூறுவதை விட வேதாகம ஒப்புதல் வாக்குமூலம் மிகப் பெரியது.

தேவனுக்கு அடிபணியாமல் ஒரு நபர் நம்பிக்கையுடன் பேச முடியும். மற்றொரு நபர் பாவத்தை மறைக்கும் போது, ஞானத்தை புறக்கணிக்கும் போது அல்லது பொறுப்பை மறுக்கும் போது வலுவான மத மொழியைப் பயன்படுத்தலாம். வாக்குமூலத்தின் ஆன்மீக மதிப்பு வார்த்தைகளின் ஒலியிலிருந்து மட்டுமல்ல. அது தேவனுடைய சத்தியத்துடனும் அவற்றைப் பேசும் சரணடைந்த இதயத்துடனும் அவர்கள் உடன்படுவதிலிருந்து வருகிறது.

வாக்குமூலம் என்பது தேவனை நம்முடன் உடன்படுத்துவதற்கான ஒரு நுட்பம் அல்ல.

இது நமது இதயங்களையும் வாய்களையும் அவருடன் உடன்படச் செய்யும் நடைமுறையாகும்.

சில நேரங்களில் அந்த ஒப்பந்தம் வெற்றி பெற்றதாகத் தெரிகிறது: "கர்த்தர் விசுவாசமுள்ளவர்".

சில நேரங்களில் இது மனந்திரும்புவதாகத் தெரிகிறது: "நான் பாவம் செய்தேன்".

சில நேரங்களில் இது சார்பு என்று தோன்றுகிறது: "உங்கள் கருணை இல்லாமல் என்னால் இதைச் செய்ய முடியாது".

சில நேரங்களில் அது காயம் அடைந்ததாகத் தெரிகிறது, ஆனால் உறுதியாக உள்ளது: "நான் நம்புகிறேன்; என் நம்பிக்கையின்மைக்கு உதவுங்கள்".

சில நேரங்களில் இது சரணடைந்ததாகத் தெரிகிறது: "என் விருப்பமல்ல, ஆனால் உங்கள் விருப்பம், செய்யப்பட வேண்டும்".

இவை அனைத்தும் விசுவாசத்தின் வெளிப்பாடுகளாக இருக்கலாம், ஏனென்றால் அவை அனைத்தும் தேவனுக்கு முன்னால் உண்மையைச் சொல்கின்றன.

ஆளும் கதையை வாய் வெளிப்படுத்துகிறது

வாய் மிகுதியான இதயத்திலிருந்து பேசுகிறது என்று இயேசு கற்பிக்கிறார். எந்தக் கதை நமக்குள் அதிக கவனத்தைப் பெற்று வருகிறது என்பதை நம் வார்த்தைகள் வெளிப்படுத்துகின்றன.

பயம் இதயத்தை ஆட்சி செய்திருந்தால், பயம் இறுதியில் மொழியைக் கண்டுபிடிக்கும். குற்றம் தொடர்ந்து ஒத்திகை செய்யப்பட்டிருந்தால், குற்றம் நம் பேச்சில் தோன்றும். அவமானம் நம்மைத் தனிப்பட்ட முறையில் வரையறுத்திருந்தால், தோல்விக்கு நிரந்தர அதிகாரம் இருப்பதைப் போல மீண்டும் மீண்டும் பேசுவோம். தேவனுடைய விசுவாசம் நம் பார்வையை நிரப்பிவிட்டால், அந்த நம்பிக்கையும் நம் வார்த்தைகளில் நுழையத் தொடங்கும்.

ஒவ்வொரு கவனக்குறைவான வாக்கியமும் ஒரு முழுமையான நம்பிக்கையை வெளிப்படுத்துகிறது என்று அர்த்தமல்ல. மக்கள் சோர்வு, துக்கம், குழப்பம் அல்லது தற்காலிக விரக்தியிலிருந்து பேசுகிறார்கள். ஒவ்வொரு வார்த்தையையும் நாம் கவலையுடன் கண்டிக்கக்கூடாது.

ஆனால் மொழியின் தொடர்ச்சியான வடிவங்கள் கவனத்திற்கு தகுதியானவை.

அழுத்தம் அதிகரிக்கும்போது நாம் தொடர்ந்து என்ன சொல்கிறோம்? நமது பதில்களை வடிகட்டுவதை நிறுத்தும் அளவுக்கு நாம் சோர்வாக இருக்கும்போது என்ன கதை தோன்றுகிறது? நம் குடும்பம், எதிர்காலம், உடல், ஊழியத்தைப் பற்றி அல்லது கடவுளுடனான உறவைப் பற்றி நாம் மீண்டும் மீண்டும் என்ன பேசுகிறோம்?

நாம் உணர்வுபூர்வமாக ஆராயாத ஒப்பந்தங்களை நமது மொழி வெளிப்படுத்தலாம்.

"இது நடக்கும் என்று எனக்குத் தெரியும்". ""

"எதுவும் ஒருபோதும் வேலை செய்யாது".

"மக்களை நம்ப முடியாது". ""

"என் குழந்தை ஒருபோதும் மாறாது".

"நான் எப்போதும் இப்படியே இருப்பேன்". ""

"என்னைத் தவிர மற்ற அனைவருக்கும் தேவன் உதவுவார்".

இந்த வாக்கியங்கள் உணர்ச்சிகளை வெளியிடுவதை விட அதிகமாக செயல்படுகின்றன. மீண்டும் மீண்டும் கூறும்போது, அவை யதார்த்தத்தின் விளக்கத்தை வலுப்படுத்துகின்றன. அவை எதை எதிர்பார்க்க வேண்டும் என்பதை இதயத்திற்குக் கற்பிக்கின்றன, மற்றவர்களை நாம் எவ்வாறு நடத்துகிறோம் என்பதைப் பாதிக்கிறது, மேலும் நம்பிக்கையைத் தக்கவைத்துக்கொள்வது பெருகிய முறையில் கடினமாக மாறும் ஒரு சூழ்நிலையை உருவாக்குகிறது.

வாய் எதிர்காலத்தில் இறையாண்மையைக் கொண்டிருக்கவில்லை, ஆனால் அது பேசும் நபர் மற்றும் கேட்கும் மக்கள் மீது குறிப்பிடத்தக்க தாக்கத்தை ஏற்படுத்துகிறது.

வார்த்தைகள் மாயை அல்ல

ஒப்புதல் வாக்குமூலம் பற்றிய எந்தவொரு வேதாகமப் போதனையும் மனித வார்த்தைகள் வரம்பற்ற படைப்பு சக்தியைக் கொண்டுள்ளன என்ற கருத்தை தெளிவாகக் நிராகரிக்க வேண்டும்.

தேவன் தம்முடைய வார்த்தையின் மூலம் படைத்தார், ஏனெனில் அவர் கடவுளே. நாம் படைக்கப்பட்ட உயிரினங்கள், இறையாண்மை படைப்பாளிகள் அல்ல. ஒரு குறிப்பிட்ட எதிர்காலம் வலுக்கட்டாயமாக அல்லது மீண்டும் மீண்டும் பேசுவதன் மூலம் மட்டுமே தோன்ற வேண்டும் என்று நாம் கோர முடியாது.

செல்வம், குணப்படுத்துதல், திருமணம், குழந்தைகள், வணிக வெற்றி அல்லது வேறு எந்த விருப்பமான முடிவையும் வழங்க தேவனை வாக்குமூலம் கட்டாயப்படுத்தாது. வார்த்தைகளால் மற்றொரு நபரின் சுதந்திரத்தை அகற்றவோ அல்லது மனந்திரும்புதல், சமரசம், திருமணம், திரும்புதல் அல்லது நம் எதிர்பார்ப்புக்கு ஏற்ப நடந்து கொள்ள அந்த நபரை கட்டாயப்படுத்தவோ முடியாது.

ஒரு பிரகடனம் தானாகவே தீர்க்கதரிசனம் அல்ல.

இந்த வேறுபாடு தேவையற்ற அவமானத்திலிருந்து மக்களைப் பாதுகாக்கிறது. ஒரு ஜெபத்திற்கு எதிர்பார்ப்புக்கு ஏற்ப பதிலளிக்கப்படாதபோது, பாதிக்கப்பட்ட நபர் தவறாகப் பேசியதாகவோ அல்லது போதுமான நம்பிக்கையைக் கொண்டதாகவோ குற்றம் சாட்டப்படக்கூடாது. வேதனை, தாமதம், இழப்பு அல்லது அவர்கள் விரும்பியதை விட வித்தியாசமான பதிலைத் தொடர்ந்து ஜெபித்த உண்மையுள்ள மக்கள் வேதாகமத்தில் உள்ளனர்.

பவுல் தனது முடியை அகற்றும்படி பலமுறை கேட்டுக்கொண்டார், மேலும் அவர் நிலைத்திருக்கும் கிருபையைப் பெற்றார். இயேசு அந்தக் கோப்பையைப் பற்றி ஜெபித்தார், பின்னர் தந்தையின் விருப்பத்திற்கு சரணடைந்தார். எபிரெயர் 11-ன் விசுவாசிகள் விசுவாசத்தை ஒப்புக்கொண்டனர், சிலர் வெளிப்படையான விடுதலை இல்லாமல் இருந்தனர்.

விசுவாசமான வாக்குமூலம் சூழ்நிலைகளைக் கட்டுப்படுத்துவதற்கு உத்தரவாதம் அளிக்காது.

சூழ்நிலைகள் தேவனைப் பற்றிய நமது புரிதலைக் கட்டுப்படுத்தாது என்று அது அறிவிக்கிறது.

யாத்ரீகரின் வாக்குமூலம்

மூதாதையர்கள் தாங்கள் அந்நியர்கள் மற்றும் யாத்ரீகர்கள் என்று ஒப்புக்கொண்டனர்.

இந்த ஒப்புதல் வாக்குமூலம் அடையாளம், விசுவாசம் மற்றும் வழிகாட்டுதலை வெளிப்படுத்தியது.

சுற்றியுள்ள கலாச்சாரம் அவற்றை முழுமையாக வரையறுக்கவில்லை என்பதை ஒரு அந்நியன் உணர்கிறார். ஒரு யாத்ரீகர் ஒரு இலக்கை நோக்கி நகர்கிறார். யாத்ரீகர் நீண்ட நேரம் ஒரே இடத்தில் இருக்கலாம், ஆனால் இதயம் அதற்கு அப்பால் எதையாவது நோக்கமாகக் கொண்டுள்ளது.

எனவே அவர்கள் வாக்குமூலம் அளித்தபோது, "இந்த உலகம் அதன் தற்போதைய நிலையில் நமது நிரந்தர இல்லம் அல்ல. தேவன் தயார் செய்ததை நாங்கள் தேடுகிறோம்" என்று அறிவித்தார்.

இது அவர்களுக்கு வித்தியாசமாக வாழ் சுதந்திரத்தை அளித்தது.

ஒரு சிறந்த நாட்டை விரும்பியதால் அவர்கள் விட்டுச் சென்ற நாட்டிற்குத் திரும்ப மறுத்துவிடலாம். அடித்தளங்கள் கொண்ட ஒரு நகரத்தில் அவர்கள் நம்பிக்கை வைத்திருந்ததால் அவர்கள் தற்காலிகமான குடியிருப்புகளில் வாழலாம். தேவன் தயாரித்த எதிர்காலத்தை மரணத்தால் ரத்து செய்ய முடியாது என்பதால் முழுமையான நிறைவேற்றத்தைக் காணாமல் அவர்கள் இறக்கலாம்.

கிறிஸ்தவ ஒப்புதல் வாக்குமூலம் இந்த யாத்ரீக அடையாளத்தில் வேரூன்றியுள்ளது.

பூமிக்குரிய வல்லமைகள் மேலாதிக்கம் செலுத்துவதாகத் தோன்றினாலும் இயேசுவே ஆண்டவர் என்று நாம் ஒப்புக்கொள்கிறோம். பூமிக்குரிய சமூகங்களுக்குள் பொறுப்புடன் வாழ்ந்துகொண்டே நமது குடியுரிமை சொர்க்கத்தில் இருப்பதாக நாம் ஒப்புக்கொள்கிறோம். கல்லறைகளில் துக்கம்கொண்டு உயிர்த்தெழுதலை ஒப்புக்கொள்கிறோம். பாவத்தை தீவிரமாக எடுத்துக் கொண்டு மன்னிப்பை ஒப்புக்கொள்கிறோம். உடைந்த உலகத்திற்குள் உண்மையுடன் செயல்படும்போது தேவனுடைய ராஜ்யம் வருகிறது என்று நாங்கள் ஒப்புக்கொள்கிறோம்.

நமது வாக்குமூலம் தற்போதைய பொறுப்பில் இருந்து நம்மைத் தவிர்க்காது. அது தற்போதைய பொறுப்பை நித்திய விசுவாசத்தின் கீழ் வைக்கிறது.

தோல்விக்கு உடன்படாத நிகழ்காலத்தைப் பற்றி பசேவது

சில விசுவாசிகள், வலிக்கு பெயரிடுவது வேதனையை ஆன்மீக சக்தியைத் தரும் என்று அஞ்சுவதால் நேர்மையாகப் பேசத் தயங்குகிறார்கள். அவர்கள் சோர்வாக, பயந்து, ஏமாற்றமடைந்து, நோய்வாய்ப்பட்டுள்ளனர் அல்லது நிச்சயமற்றவர்கள் என்று சொல்வதைத் தவிர்க்கிறார்கள்.

வேதாகமத்திற்கு இந்த வகையான மறுப்பு தேவையில்லை.

பயம், துரோகம், சோர்வு, துக்கம் ஆகியவற்றை தாவித் தவிவிடாதார். துக்கம், குழப்பம், துன்புறுத்தல், தாக்கப்பட்டல் பற்றி பவுல் வெளிப்படையாக எழுதினார். இயேசு தம்முடைய ஆத்துமா மிகவும் துக்கமாக இருப்பதாக தம்முடைய சீடர்களிடம் கூறினார்.

நேர்மையான மொழி அவர்களின் நம்பிக்கையை ரத்து செய்யவில்லை.

2 கொரிந்தியர் 4-ல், பவுல் துன்பத்தையும் விசுவாசத்தையும் அதே சாட்சியத்தில் வைக்கிறார்:

வேதவசனம்

"நாங்கள் எப்பக்கத்திலும் நெருக்கப்பட்டும் ஒடுங்கிப்போகிறதில்லை; கலக்கமடைந்தும் மனமுறிவடைகிறதில்லை; துன்பப்படுத்தப்பட்டும் கைவிடப்படுகிறதில்லை; கீழே தள்ளப்பட்டும் மடிந்து போகிறதில்லை."

வேதவசனம்

— 2 கொரிந்தியர் 4:8-9, தமிழ் யூனியன் பதிப்பு

பால் நிபந்தனையை பெயரிட்டு, பின்னர் நிபந்தனையின் இறுதி முடிவை மறுக்கிறார்.

சிக்கல்-ஆனால் இறுதியாக நசுக்கப்படவில்லை.

குழப்பமடைந்த-ஆனால் விரக்திக்கு சரணடையவில்லை.

துன்புறுத்தப்பட்டது-ஆனால் கைவிடப்படவில்லை.

கீழே எறியுங்கள்-ஆனால் அழிக்கப்படுவதில்லை.

இது முதிர்ந்த வாக்குமூலத்திற்கான ஒரு வடிவமாகும். விசுவாசம் வாக்கியத்தின் முதல் பாதியை அழிக்காது. முதல் பாதியை முழு வாக்கியமாக மாற்ற இது மறுக்கிறது.

"நான் துக்கப்படுகிறேன், ஆனால் எனக்கு நம்பிக்கை இல்லை" என்று நாம் கூறலாம்.

"எனக்கு புரியவில்லை, ஆனால் நான் தேவனுடைய கைகளில் இருக்கிறேன்".

"இந்த உறவு ஆழமாக காயப்படுத்தப்பட்டுள்ளது, ஆனால் கசப்பு என்னை ஆள அனுமதிக்காமல் உண்மை, குணப்படுத்துதல் மற்றும் ஞானத்தைத் தொடருவேன்".

"என் உடல் துன்புறுத்துகிறது, ஆனால் துன்பம் கிறிஸ்துவின் அன்பிலிருந்து என்னை பிரிக்காது".

"நான் தோல்வியடைந்துவிட்டேன், ஆனால் நான் ஒப்புக்கொள்வேன், பொறுப்பை ஏற்றுக்கொள்வேன், கருணைக்கு தொடர்ந்து பதிலளிப்பேன்".

"ஆனால்" என்ற சொல் மறுப்பு அல்ல. அது நிபந்தனையை விட பெரிய உண்மைக்கு இடமளிக்கிறது.

"நான் நம்பினேன், எனவோ நான் பசினேன்"

2 கொரிந்தியர் 4:13-ல், பவுல் சங்கீதம் 116-ஐ மேற்கோள் காட்டுகிறார்: "நான் விசுவாசித்தேன், ஆகையால் நான் பேசினேன்".

சங்கீதம் 116 ஆபத்தால் பாதிக்கப்படாத ஒருவரின் சாட்சியம் அல்ல. மரணத்தின் துக்கங்கள் தன்னைச் சூழ்ந்துள்ளன என்றும், அவர் கஷ்டத்தையும் துக்கத்தையும் கண்டதாகவும் சங்கீதக்காரன் கூறுகிறார். அவர் தாழ்ந்ததால் மீட்புக்காக ஆண்டவரிடம் மன்றாடினார்.

துயரத்திலிருந்து வாக்குமூலம் உருவானது.

பலவீனம், துன்புறுத்தல், இயேசுவின் மரணத்தை தொடர்ந்து சுமப்பது ஆகியவற்றால் குறிக்கப்பட்ட ஊழியத்தை விவரிக்கும் போது பவுல் இந்த மொழியைப் பயன்படுத்துகிறார். அவருடைய பேச்சு வசதியான சூழ்நிலைகளின் விளைவு அல்ல. இயேசுவை எழுப்பிய கடவுளும் தம்முடைய மக்களை எழுப்புவார் என்று அவர் நம்பியதால் கிறிஸ்துவைப் பிரகடனப்படுத்தினார்.

உயிர்த்தெழுதல் மரணத்தின் முன் பவுலுக்கு மொழியைக் கொடுத்தது.

இதனால்தான் கிறிஸ்தவ வாக்குமூலம் நேர்மையற்றதாக மாறாமல் வலுவாக இருக்க முடியும். அதன் இறுதி நம்பிக்கை பூமிக்குரிய ஒவ்வொரு இழப்பையும் தவிர்ப்பதைச் சார்ந்தது அல்ல. அது இறந்தவர்களை எழுப்புகிற கடவுளில் தங்கியுள்ளது.

சிலுவையும் அழிக்கவில்லை, கல்லறை காலியாக உள்ளது, கருணை இன்னும் வேலை செய்கிறது, உயிர்த்தெழுதல் முன்னால் உள்ளது என்று நாங்கள் நம்புவதால் நாங்கள் பேசுகிறோம்.

ஒரு பூமிக்குரிய அத்தியாயம் நாம் எதிர்பார்த்ததை விட வித்தியாசமாக முடிவடைந்தாலும், விசுவாசியின் கதை கிறிஸ்துவின் வெற்றிக்கு வெளியே முடிவடையாது.

வாக்குமூலம் மற்றும் நற்பயெர்

விசுவாசிகள் தங்கள் வாயைத் திறந்து, அவர்கள் நம்புவதைப் பேசுவதை ஆபத்தில் ஆழ்த்த வேண்டும் என்று இந்த பிரசங்கம் சவால் விடுகிறது.

சிலர் அமைதியாக இருப்பார்கள், ஏனெனில் வாக்குமூலம் பாதிக்கப்படக்கூடியதாக உணர்கிறது. அவர்கள் நம்பிக்கையைப் பேசினால், பதில் விரைவாக வராவிட்டால், அவர்கள் சங்கடப்படுவார்கள் என்று அஞ்சுகிறார்கள். தேவன் தங்களைக் கூப்பிடுகிறார் என்று அவர்கள் நம்புவதை யாரிடமாவது சொன்னால், அவர்கள் தவறாகப் புரிந்து கொள்ளப்படலாம். அவர்கள் மீட்டெடுப்புக்காக பிரார்த்திக்கிறார்கள் என்று ஒப்புக்கொண்டால், மற்றவர்கள் அவர்களை நம்பத்தகாதவர்கள் என்று கருதலாம்.

மௌனம் என்பது தற்காப்பின் ஒரு வடிவமாக மாறலாம்.

பொருத்தமான பார்வையாளர்களைத் தேர்ந்தெடுப்பதில் ஞானம் உள்ளது. ஒவ்வொரு தனிப்பட்ட எண்ணத்தையும் பகிரங்கமாக அறிவிக்கக்கூடாது. சில விஷயங்கள் பிரார்த்தனை மற்றும் முதிர்ந்த ஆலோசனையின் மூலம் அமைதியாக சோதிக்கப்பட வேண்டும். மிக விரைவாகப் பேசுவது தேவையற்ற கவனத்திற்கு வளரும் நம்பிக்கையை அம்பலப்படுத்தலாம் அல்லது நமக்கு இன்னும் புரியாத ஒன்றைப் பாதுகாக்க அழுத்தத்தை உருவாக்கலாம்.

ஆனால் ஞானம் எல்லா ஒப்புதலுக்கும் பயப்படக்கூடாது.

விசுவாசம் கேட்கப்பட வேண்டிய தருணங்கள் உள்ளன. கிறிஸ்துவை நாம் வெளிப்படையாக ஒப்புக்கொள்கிறோம். விசுவாசமுள்ள விசுவாசிகள் எதைப் பற்றி ஜெபிக்கிறார்களோ அதை அவர்கள் எங்களுடன் உடன்படுவதற்காக நாங்கள் கூறுகிறோம். எங்கள் வீடுகளின் மீது நம்பிக்கையைப் பேசுகிறோம். தேவன் செய்ததை நாங்கள் சாட்சியமளிக்கிறோம். அதை புரிந்துகொள்ளவும் அதற்குத் தயாராகவும் எங்களுக்கு உதவ தயாராக உள்ளவர்களுக்கு ஒரு அழைப்பைத் தெரிவிக்கிறோம்.

ஆரோக்கியமான வாக்குமூலம் சோதிக்கப்படுவதற்கு போதுமான தாழ்மையானது. "தேவன் என்னிடம் சொன்னதால் யாரும் என்னிடம் கேள்வி கேட்க முடியாது" என்று அது கூறவில்லை. "இதைத்தான் தேவன் என் இதயத்தில் வைக்கிறார் என்று நான் நம்புகிறேன்; அதைச் சோதிக்க, அதற்காக ஜெபிக்க, உண்மையுடன் நடக்க எனக்கு உதவுங்கள்" என்று அது கூறுகிறது.

விசுவாசத்திற்கு உறுதியான செயல்திறன் தேவையில்லை. அதற்கு சத்தியத்திற்கு நேர்மையான விசுவாசம் தேவை.

சபை பற்றி பசுகையில்

ஒரு குடும்பம், திருமணம், தேவாலயம் அல்லது ஊழியத்தின் சூழலை வடிவமைக்க வார்த்தைகள் உதவுகின்றன.

தொடர்ந்து விமர்சனங்களால் நிறைந்திருக்கும் ஒரு வீடு தற்காப்பு திறனைக் கற்றுக் கொள்ளும். நிரந்தர முத்திரைகள் நிறைந்த ஒரு வீடு மாற்றத்தை கற்பனை செய்து பார்க்க சிரமப்படும். ஒவ்வொரு பிரச்சினையும் பேரழிவு என்று விளக்கப்பட்டிருக்கும் ஒரு வீடு சிரமத்திற்கு பயப்படும். யாரும் தவறை ஒப்புக்கொள்ளாத ஒரு வீடு நேர்மைக்குத் தேவையான பாதுகாப்பை இழக்கும்.

விசுவாசம் நிறைந்த வாக்குமூலம் மற்றொரு சூழ்நிலையை உருவாக்க உதவும்.

பெற்றோர்கள் தங்கள் அடையாளத்தைப் பேசலாம், தங்கள் குழந்தைகளை அழைக்கலாம், அதே நேரத்தில் நடத்தையை சரிசெய்யலாம். உறவுக்கு எதிர்காலம் இல்லை என்று மீண்டும் மீண்டும் அறிவிக்காமல் வாழ்க்கைத் துணைகள் வலியை ஒப்புக் கொள்ளலாம். தோல்வியை எதிர்பார்க்க சபையை கற்பிக்காமல் தலைவர்கள் சவால்களை பெயரிடலாம். விசுவாசிகள் கிருபையால் தங்களை அடைய முடியாதவர்கள் என்று கருதாமல் பாவத்தை ஒப்புக்கொள்ளலாம்.

ஒரு வீட்டின் மீது விசுவாசம் வைப்பது என்பது கடினமான உரையாடல்களைத் தவிர்ப்பது மட்டுமல்ல. உண்மையும் கருணையும் சிறந்த ஒன்றைத் தர முடியும் என்று நாம் நம்புவதால், தவறு என்ன என்பதைத் தீர்க்க விசுவாசம் நமக்கு தெரியத்தைத் தருகிறது.

ஒரு குடும்ப பிரகடனம் ஒருபோதும் காயப்படுத்தும் நபரை அமைதிப்படுத்த பயன்படுத்தப்படக்கூடாது. ஒற்றுமை பற்றிய அறிக்கைகள் துஷ்பிரயோகம், ஆபத்து அல்லது தீர்க்கப்படாத அநீதியை மறைக்கக்கூடாது. அவர்களின் வலியை அங்கீகரிக்க வேண்டியவர்களுக்கு எதிராக நம்பிக்கையை ஆயுதமாக்கக்கூடாது.

ஒரு ஆரோக்கியமான வீடு உண்மைக்கு இடமளிக்கிறது, பின்னர் உடைந்துபோனது அதன் நிரந்தர அடையாளமாக மாற அனுமதிக்க மறுக்கிறது.

மற்றவர்களுக்கு நம்பிக்கையை ஒப்புக்கொள்வது

இந்த பிரசங்கம், கெட்டவர்கள், குடும்பங்கள், குணப்படுத்துதல், ஊழியித்தல் மற்றும் எதிர்கால வாய்ப்புகளைப் பற்றி நம்பிக்கையுடன் பேச விசுவாசிகளை அழைக்கிறது.

இது தேவனுக்கு அடிப்படையிலும்போது விசுவாசத்தின் ஒரு அழகான செயலாக இருக்கலாம்.

"என் குழந்தை தேவனிடம் திரும்ப வேண்டும் என்று நான் பிரார்த்திக்கிறேன், அவர்களின் தற்போதைய கிளர்ச்சியை கிருபை அவர்களை அடைய முடியாது என்பதற்கான சான்றாக நான் கருத மாட்டேன்" என்று நாம் கூறலாம்.

"மீட்டெடுப்பு சாத்தியம் என்று நான் நம்புகிறேன், சத்தியத்துடனும் அன்புடனும் பதிலளிக்க என் இதயத்தை நான் தயார் செய்வேன்" என்று நாம் கூறலாம்.

"நான் தேவனிடம் குணமடைய வேண்டுகிறேன், என் உடலுடன் அவரை நம்பியிருக்கும்போது நான் தொடர்ந்து தகுந்த கவனிப்பைப் பெறுவேன்" என்று நாம் கூறலாம்.

"தேவன் எனக்கு ஒரு நோக்கத்தைக் கொண்டிருக்கிறார் என்று நான் நம்புகிறேன், எனக்கு முன்னால் உள்ள பொறுப்புகளில் நான் உண்மையுள்ளவனாக இருப்பேன்" என்று நாம் கூறலாம்.

இந்த வாக்குமூலங்கள் மற்றொரு நபரை கட்டுப்படுத்தவோ அல்லது தெய்வீக நேரத்தை கட்டளையிடவோ முயற்சிக்காமல் நம்பிக்கையை வெளிப்படுத்துகின்றன.

தேவன் தெளிவாகக் கொடுக்காத முழுமையான தனிப்பட்ட தீர்க்கதரிசனங்களை நாம் செய்வதைத் தவிர்க்க வேண்டும். ஒரு வாழ்க்கைத் துணை திரும்பி வர வேண்டும், ஒரு குழந்தை ஒரு குறிப்பிட்ட முடிவை எடுக்க வேண்டும், அல்லது ஒரு குறிப்பிட்ட தேதிக்குள் ஒரு நோய் மறைந்துவிட வேண்டும் என்று யாரிடமாவது கூறுவது ஆன்மீக குழப்பத்தையும் வேதனையையும் ஏற்படுத்தும்.

தேவனால் வழங்கப்படாத அறிவைக் கோராமல், அவருடைய திறமை மற்றும் இரக்கத்தை நாம் தைரியமாகப் பேச முடியும்.

மனத்தாழ்மை விசுவாசத்தை அமைதிப்படுத்தாது. அது விசுவாசத்தை உண்மையாக வைத்திருக்கிறது.

விசுவாசமான வாக்காமலிதத்திற்கான ஒரு மாறை

ஒரு முதிர்ந்த ஒப்புதல் வாக்குமூலம் நான்கு அசைவுகளைக் கொண்டிருக்கலாம்.

முதலாவதாக, அது தற்போதைய யதார்த்தத்தை நேர்மையாக பெயரிட்டுள்ளது. "இந்த நிலைமை வேதனையானது, முழுமையடையாதது, என் கட்டுப்பாட்டிற்கு அப்பாற்பட்டது".

இரண்டாவதாக, தேவன் தெளிவாகக் வெளிப்படுத்தியதை அது அறிவிக்கிறது. "தேவன் உண்மையுள்ளவராகவும், தற்போதையவராகவும், ஞானமுள்ளவராகவும், திறமையானவராகவும் இருக்கிறார். அவருடைய கிருபை போதும், அவருடைய வார்த்தை தோல்வியடையாது".

மூன்றாவதாக, அது விசுவாசமான பொறுப்பை அடையாளம் காட்டுகிறது. "நான் ஜெபம் செய்வேன், ஞானத்தைத் தேடுவேன், உண்மையைச் சொல்வேன், உதவியைப் பெறுவேன், தயார் செய்வேன், மன்னிக்கிறேன், தேவையான எல்லைகளை நிறுவுவேன், அடுத்த தெளிவான அறிவுறுத்தலுக்குக் கீழ்ப்படிவேன்".

இறுதியாக, அது விளைவை வெளியிடுகிறது. "நேரம், முறை மற்றும் விளைவு குறித்து நான் தேவனை நம்புவேன்".

இந்த முறை மறுப்பு மற்றும் அனுமானம் ஆகிய இரண்டிலிருந்தும் ஒப்புதல் வாக்குமூலத்தைப் பாதுகாக்கிறது.

அது வேதனையை இறுதி வார்த்தையாகத் தராது. அது தனிப்பட்ட ஆசைகளுக்கு தெய்வீக அதிகாரத்தைத் தராது. அது முழு சூழ்நிலையையும் இயேசுவின் ஆண்டவனுக்குக் கீழ் வைக்கிறது.

தாமதத்ததைத் தாங்கிக்கொள்ளக்கூடிய வாக்காமலம்

உடனடி முடிவுகளின் அடிப்படையில் மட்டுமே உருவாக்கப்பட்ட ஒரு ஒப்புதல் வாக்குமூலம் தாமதம் தொடரும் போது சரிந்துவிடும்.

நிலையான ஒப்புதல் வாக்குமூலம் செயல்முறையின் ஒவ்வொரு கட்டத்திலும் உண்மையாக இருக்கும் உண்மைகளில் தங்கியிருக்க வேண்டும்.

பதிலுக்கு முன் தேவன் விசுவாசமாக இருக்கிறார்.

காத்திருப்பின் போது தேவன் இருக்கிறார்.

செயல்முறை நமது எதிர்பார்ப்பை விட வேறுபடும் போது தேவன் ஞானமுள்ளவர்.

நாம் புரிந்து கொள்ளாதபோது தேவன் நல்லவர்.

சூழ்நிலைகள் நிலையற்றதாக உணரும்போது தேவன் இறையாண்மை கொண்டவர்.

ஒரு பூமிக்குரிய கதை முழுமையடையாமல் இருக்கும்போது கூட கிறிஸ்து உயிர்த்தெழுந்தார்.

இந்த உண்மைகள் மாறிவரும் உணர்ச்சிகளையும் சூழ்நிலைகளையும் தப்பிக்க ஒப்புதலை அனுமதிக்கின்றன. நாம் அவற்றை மீண்டும் மீண்டும் பேச வேண்டியிருக்கலாம், மீண்டும் மீண்டும் தேவனை கையாளுவதால் அல்ல, ஆனால் நமது கவனம் தொடர்ந்து அவரிடம் திரும்பப்பட வேண்டும் என்பதால்.

மூதாதையர்கள் தங்கள் அடையாளத்தை இறக்கும் வரை ஒப்புக்கொண்டனர். அவர்கள் இறந்ததால் அவர்கள் வாக்குமூலம் மறுக்கப்படவில்லை. தேவன் தயாரித்த சிறந்த நாட்டால் அது நிரூபிக்கப்பட்டது.

அவர்களின் வார்த்தைகள் அவர்களின் பூமிக்குரிய வாழ்க்கையின் எல்லைகளைத் தாண்டிச் சென்றன.

மையச் சத்தியம்

வேதாகம வாக்குமூலம் யதார்த்தத்தை உருவாக்கவோ தேவனை கட்டுப்படுத்தவோ இல்லை. அது நமது மொழியை அவரது சத்தியத்துடன் ஒத்துப்போகச் செய்கிறது, தற்போதைய நிலைமைகளுக்கு அவற்றைச் சரணடையாமல் பெயரிட்டு, நமது அடையாளமும் எதிர்காலமும் இயேசுவின் ஆண்டவருக்குக் கீழே இருப்பதாக அறிவிக்கிறது.

இரதயப் பரிசோதனத

தவேனுக்கு மூன்பாக நரேம் எடூத்துக்கொள் நரேமயாக இரூ அவர் பசேட்டும்

01

பயம், அவமானம் அல்லது ஏமாற்றம் என் உள்ளார்ந்த கதையை ஆளுகிறது என்பதை எந்தத் தொடர்ச்சியான சொல் வெளிப்படுத்துகிறது?

02

விசுவாசம் நிறைந்த அறிக்கையை, வேதனையை மறுப்பதோ, உண்மைகளைப் புறக்கணிப்பதோ, முடிவைக் கட்டுப்படுத்த முயல்வதோடு நான் குழப்பிவிட்டேனா?

03

தோல்வி என்னை ஏற்கச் சொல்கிற நிரந்தர முடிவை மறுத்துக்கொண்டே, என் தற்போதைய நிலையைப்பற்றி என்ன நேர்மையாகச் சொல்ல முடியும்?

04

என் குடும்பம், திருமணம், ஊழியம் அல்லது தனிப்பட்ட வாழ்க்கையில் எந்தச் சத்தியம் இன்னும் தொடர்ச்சியாகப் பேசப்பட வேண்டும்?

05

என் அறிக்கை தேவனை வழிநடத்த முயலாமல் அவர்மீது நம்பிக்கையை வெளிப்படுத்த, எந்த முடிவை நான் விடுவிக்க வேண்டும்?

அறிக்கை

நான் எதிர்கொள்வதைப்பற்றி நேர்மையாகவும், தேவன் வெளிப்படுத்தியதைப்பற்றி நம்பிக்கையுடனும், நான் செய்ய வேண்டியதைப்பற்றி விசுவாசமாகவும், அவருடைய கைகளில் இருக்கும் ஒவ்வொரு முடிவைப்பற்றி தாழ்மையாகவும் பேசுவேன்.

பக்தி ஒன்பது

நிறைவறோவதற்கு மூன்பே மகிமை செலுத்தல்

ரோமர் 4:19-21

09

நடுவில் ஆராதனை

மாதன்மை வேதவசனம்

ரோமர் 4:19-21

வேதவசனம்

“தேவனுடைய வாக்குத்தத்தத்தைக் குறித்து அவன் அவிசுவாசமாய் சந்தேகப்படாமல், தேவன் வாக்குத்தத்தம்பண்ணினதை நிறைவேற்ற வல்லவராயிருக்கிறாரென்று முழு நிச்சயமாய் நம்பி, தேவனை மகிமைப்படுத்தி, விசுவாசத்தில் வல்லவனானான்.”

வேதவசனம்

— ரோமர் 4:20-21, தமிழ் யூனியன் பதிப்பு

வாக்குத்தத்தத்தை முழுமையாக நிறைவேற்றுவதற்கு முன்பு ஆபிரகாம் தேவனை மகிமைப்படுத்தினார்.

வாக்குத்தத்தம்பண்ணப்பட்ட மகன் இன்னும் தனது கைகளில் வைக்கப்படவில்லை. சாராவின் உடல் இன்னும் அதே இயற்கையான சாத்தியமற்ற தன்மையை முன்வைத்தது. நாட்காட்டி தன்னை மாற்றியமைக்கவில்லை, மேலும் வாக்குத்தத்தத்தை எவ்வாறு நிறைவேற்ற முடியும் என்பதை எந்த புலப்படும் ஆதாரமும் விளக்க முடியாது.

ஆயினும் ஆபிரகாம் தேவனை மகிமைப்படுத்தினார்.

இது எடுத்த சரியான வெளிப்புற வடிவத்தை ரோமானியர்கள் விவரிக்கவில்லை. ஆபிரகாம் பாடியதா, கைகளை உயர்த்தினாரா, அந்த குறிப்பிட்ட தருணத்தில் ஒரு பலிபீடத்தைக் கட்டினாரா, அல்லது ஒரு பொது அறிவிப்பைப் பேசினாரா என்பதை உரை நமக்குச் சொல்லவில்லை. தேவனை மகிமைப்படுத்துவது என்பது ஒரு உடல் வெளிப்பாட்டை விட பெரியது. தேவனை அங்கீகரிப்பது, மதிப்பது, அவர் யார் என்பதன் எடைக்கு ஏற்ப பதிலளிப்பது என்று அர்த்தம்.

ஆபிரகாம் தேவனை நம்பகமானவராகக் கருதி அவரை மகிமைப்படுத்தினார்.

நம்பிக்கையின்மை என்பது தாமதத்தை தேவனுடைய குணத்திற்கு எதிரான சான்றாக விளக்கியிருக்கும். நம்பிக்கை என்பது நிறைவேற்றம் வெளிப்படுவதற்கு முன்பே தேவனுக்கு நம்பப்பட்ட பெருமை அளித்தது.

எனவே வணக்கம் என்பது வாக்குத்தத்தத்தின் தழுவலாக மாறியது. ஆபிரகாமால் ஈசாக்கை இன்னும் பிடிக்க முடியவில்லை, ஆனால் ஈசாக்கிற்கு வாக்குத்தத்தம்பண்ணின தேவனை அவரால் க ிரவிக்க முடிந்தது. அவரால் செயல்முறையை விளக்க முடியவில்லை, ஆனால் தேவனை தடையின் அளவிற்கு குறைக்க அவரால் மறுக்க முடிந்தது.

இது நடுவில் செய்யப்படும் ஆராதனை-தேவன் பேசிய பிறகு ஆனால் பதில் வருவதற்கு முன்பே செய்யப்படும் ஆராதனை.

ஆராதனை நிபந்தனையாக மாறும்போது

நாம் கேட்டதைப் பெற்ற பிறகு தேவனை வணங்குவது எளிது.

பதிலளிக்கப்பட்ட ஜெபம் நமக்கு மொழியைத் தருகிறது. குணப்படுத்துதல் சாட்சியத்தை அளிக்கிறது. ஏற்பாடு நன்றியை வெளியிடுகிறது. மீட்டெடுப்பு கொண்டாட்டத்தை இயல்பானதாக உணர்கிறது. தேவனுடைய மக்கள் அவர் செய்தவற்றிற்காக அவரை நினைவுகூரும்படி மற்றும் பாராட்டும்படி வேதம் மீண்டும் மீண்டும் அழைக்கிறது.

ஆனால் ஆராதனை நிபந்தனைக்குட்பட்டதாக மாறிவிட்டதா என்பதை காத்திருப்பது வெளிப்படுத்துகிறது.

நிபந்தனைக்குட்பட்ட ஆராதனை கூறுகிறது, "முடிவு என்னை திருப்திப்படுத்தும் போது நான் தேவனை விசுவாசமானவர் என்று அழைப்பேன்".

"அறிக்கை மாறும்போது நான் பாராட்டுகிறேன்" என்று அது கூறுகிறது.

"கதை எப்படி முடிவடைகிறது என்பதை என்னால் விளக்க முடிந்தால் நான் சாட்சியமளிப்பேன்" என்று அது கூறுகிறது.

அது தேவனை உணர்வுபூர்வமாக நிராகரிக்காமல் இருக்கலாம், ஆனால் தேவன் நமது எதிர்பார்ப்பை நிறைவேற்றும் வரை அது மரியாதையை ஒத்திவைக்கிறது.

பதில் வரும்போது தேவனுடைய மதிப்பு அதிகரிக்காது என்பதை விசுவாசம் அங்கீகரிக்கிறது. நாம் காத்திருக்கும்போது அவர் குறைவான பரிசுத்தமானவரோ, குறைவான சக்திவாய்ந்தவரோ, அல்லது குறைவான தகுதியுள்ளவரோ அல்ல. அவருடைய தன்மை நம் சூழ்நிலைகளுக்கு ஏற்ப மாறாது.

ஒவ்வொரு பருவத்திலும் நாம் ஒரே மாதிரியான மகிழ்ச்சியை உணர்கிறோம் என்று இது அர்த்தப்படுத்துவதில்லை. மனித உணர்ச்சிகள் துக்கம், சோர்வு, ஏமாற்றம், அதிர்ச்சிகள், நிச்சயமற்ற தன்மை ஆகியவற்றுக்கு பதிலளிக்கின்றன. உற்சாகத்தை உருவாக்க வேதம் நமக்கு கட்டளையிடவில்லை.

நிறைவேற்றத்திற்கு முன் வழிபடுவது நிறைவேற்றத்திற்குப் பிறகு வழிபாட்டிலிருந்து வேறுபட்டதாகத் தோன்றலாம்.

நிறைவேற்றத்திற்குப் பிறகு, ஆராதனை கொண்டாட்டத்தில் நிரம்பி வழியும்.

நிறைவேற்றப்படுவதற்கு முன்பு, ஆராதனை கண்ணீர் மூலம் பேசப்படும் ஒரு அமைதியான வாக்கியம் போல் ஒலிக்கலாம்: "நான் இன்னும் உன்னை நம்புகிறேன்".

இரண்டுமே தேவனை மகிமைப்படுத்தலாம்.

மகிமை கொட்ப்பது என்பது அற்புதத்திற்கு பணம் செலுத்துவது அல்ல

வணக்கம் ஒருபோதும் ஒரு பதிலை வாங்கும் நோக்கத்துடன் செலுத்தப்பட்ட பணமாக கருதப்படக்கூடாது.

குணப்படுத்தவோ, வழங்கவோ, மீட்டெடுக்கவோ, கதவைத் திறக்கவோ அவர் கடமைப்பட்டிருப்பதை நாம் உணரும் வகையில் தேவனைப் பாராட்டுவதில்லை. போதுமான அளவு, உணர்ச்சி, மீண்டும் அல்லது தியாகம் ஆகியவை நமது விருப்பமான விளைவுகளுக்கு ஏற்ப பதிலளிக்க தேவனை கட்டாயப்படுத்தும் ஒரு ஆன்மீக பரிவர்த்தனையை நாம் உருவாக்கவில்லை.

வணக்கத்தின் மூலம் தேவனை கையாள முடியாது.

வணக்கத்தின் மதிப்பு தேவனை கட்டுப்படுத்தும் திறனில் இருந்து வருவதில்லை. அதன் மதிப்பு தேவனுடைய எல்லையற்ற மதிப்பிலிருந்து வருகிறது.

பரிவர்த்தனை ஆராதனை விரும்பிய முடிவை மையமாக வைத்திருக்கிறது. தேவன் தான் விளைவைப் பெறுவதற்கான வழி. பதில் விரைவாக வராவிட்டால், ஆராதனை தோல்வியடைந்ததாக உணர்கிறது.

உண்மையான ஆராதனை தேவனை மையமாக வைக்கிறது. வேண்டுதல் உண்மையானதாகவே இருக்கிறது, நாம் அதை தைரியமாக கொண்டு வருகிறோம், ஆனால் பரிசை கொடுப்பவரை விட முக்கியமானதாக மாற்ற மறுக்கிறோம்.

துன்பத்தில் இருக்கும் மக்களுக்கு கற்பிக்கும் போது இது மிகவும் முக்கியமானது. அவர்கள் போதுமான அளவு பாராட்டாததால் ஒரு அதிசயம் நடக்கவில்லை என்று அவர்களிடம் சொல்லக்கூடாது. இத்தகைய கூற்றுக்கள் வேதவாக்கியம் அங்கீகரிக்காத வகையில் காயமடைந்தவர்களுக்கு சமையை ஏற்படுத்துகின்றன.

ஆபிரகாம் வணக்கத்தின் மூலம் தேவனுடைய விசுவாசத்தை உருவாக்கவில்லை. தேவனுக்கு ஏற்கனவே இருந்த விசுவாசத்திற்கு அவர் பதிலளித்தார்.

தவேனுடைய திறமையை அபிப்பாடியாகக் கொண்ட ஆராதனை

ஆபிரகாமின் ஆராதனை வாக்குத்தத்தத்தின் வெளிப்படையான செயல்திறனை விட தேவனுடைய திறனை அடிப்படையாகக் கொண்டது என்று பிரசங்கம் கூறுகிறது.

தேவன் எதுவும் செய்யவில்லை என்று இது அர்த்தப்படுத்துவதில்லை. தேவன் ஏற்கனவே ஆபிரகாமை அழைத்தார், பாதுகாத்தார், வழங்கினார், உடன்படிக்கையைப் பேசினார். ஆபிரகாமின் வாழ்க்கையில் தெய்வீக விசுவாசத்தின் கணிசமான சான்றுகள் இருந்தன.

ஆனால் பரிசீலனையில் உள்ள குறிப்பிட்ட நிறைவேற்றம் எதிர்காலத்தில் இருந்தது.

ஆபிரகாம் தான் வாக்குத்தத்தம்பண்ணினதை நிறைவேற்ற முடியும் என்று தேவன் நம்பியதால் அவர் மகிமைப்பட்டார்.

நாம் அவருடைய வழிமுறைகளைப் புரிந்துகொள்கிறோம் என்று பாசாங்கு செய்யாமல் தேவனுடைய திறனை ஆராதனை பெரிதாக்குகிறது. தேவன் தற்போது நாம் காணக்கூடிய விருப்பங்களுக்கு மட்டுப்படுத்தப்படவில்லை என்று அது அறிவிக்கிறது. சாதாரணமான, படிப்படியான, மறைக்கப்பட்ட, உறவு, மறைமுகமான அல்லது தெளிவற்ற அற்புதமான வழிகளில் அவர் செயல்பட முடியும்.

அவருடைய பதில் எடுக்க வேண்டிய வடிவத்தை நாம் பரிந்துரைக்கக் கூடாது. அவருடைய ஞானத்திற்கு அடிப்படையாகப் போது அவருடைய திறமையை நாம் மதிக்கிறோம்.

தேவன் சூழ்நிலையை மாற்றுவதன் மூலம் பதிலளிக்கலாம். அவர் சூழ்நிலைக்குள் நம்மைத் திருப்புவதன் மூலம் பதிலளிக்கலாம். அவர் நாம் கேட்ட கதவைத் திறந்து, மற்றொரு கதவை நோக்கி நம்மைத் திருப்பி, அல்லது ஒரு கதவு மூடப்பட்டிருக்கும் வரை விசுவாசமாக இருக்கக் கற்றுக் கொடுக்கலாம். அவர் உடனடி குணப்படுத்துதலைக் கொண்டு வரலாம், சிகிச்சையின் மூலம் படிப்படியாக குணமடையலாம், நோய்க்குள்ளேயே கிருபையைத் தக்கவைக்கலாம், அல்லது உயிர்த்தெழுதலில் இறுதி குணப்படுத்தலாம்.

இந்த விளைவுகள் அனைத்தும் ஒரே மாதிரியாக உணர்கின்றன என்று விசுவாசம் கூறுவதில்லை. அவற்றில் எதுவும் தேவனுடைய இறையாண்மைக்கு வெளியேயும் அக்கறைக்கு வெளியேயும் நம்மைத் தள்ளி வைக்கவில்லை என்று அது அறிவிக்கிறது.

ஆபக்கூக்கின் நம்பிக்கை

ஆபக்கூக் வேதத்தின் வலுவான வழிபாட்டு படங்களில் ஒன்றை காணக்கூடிய நிறைவேற்றத்திற்கு முன்பு கொடுக்கிறார்.

அந்தத் தீர்க்கதரிசி வன்முறை, அநீதி, தீர்ப்பு, தேவனுடைய தலையீட்டின் வெளிப்படையான தாமதம் ஆகியவற்றுடன் மல்லுக்கட்டிக்கொண்டார். புத்தகத்தின் முடிவில், வெளிப்புற நிலைமை எளிதாக இருக்கவில்லை. விவசாய மற்றும் பொருளாதார சரிவின் சாத்தியத்தை ஆபக்கூக் விவரித்தார்:

வேதவசனம்

“அத்திமரம் துளிர்விடாமற்போனாலும், திராட்சச்செடிகளில் பழம் உண்டாகாமற்போனாலும், ஒலிவமரத்தின்பலன் அற்றுப்போனாலும், வயல்கள் தானியத்தை விளைவியாமற்போனாலும், கிடையில் ஆட்டுமந்தைகள் முதலற்றுப்போனாலும், தொழுவத்திலே மாடு இல்லாமற்போனாலும்,”

வேதவசனம்

— ஆபக்கூக் 3:17, தமிழ் யூனியன் பதிப்பு

என்ன நடக்கலாம் என்ற தீவிரத்தை அவர் மறுக்கவில்லை. ஒரு தோல்வியுற்ற அறுவடை உணவு, ஸ்திரத்தன்மை, வாழ்வாதாரம் மற்றும் உயிர்வாழ்வை அச்சுறுத்தியது.

இருப்பினும் அவர் தொடர்ந்தார்:

வேதவசனம்

“நான் கர்த்தருக்குள் மகிழ்ச்சியாயிருப்பேன், என் இரட்சிப்பின் தேவனுக்குள் களிகூருவேன்.”

வேதவசனம்

— ஆபக்கூக் 3:18, தமிழ் யூனியன் பதிப்பு

"இன்னும்" என்ற சொல் விசுவாசத்தின் இயக்கத்தைக் கொண்டுள்ளது.

வயல்கள் தோல்வியடையலாம்-இருப்பினும் தேவன் இரட்சிப்பின் கடவுளாக இருக்கிறார்.

ஏற்பாட்டின் புலப்படும் ஆதாரங்கள் மறைந்துவிடலாம்-இருப்பினும் உடன்படிக்கை உறவு உள்ளது.

தீர்க்கதரிசியின் மகிழ்ச்சி விவசாய வெற்றியில் வேரூன்றியிருக்கவில்லை. அது "கர்த்தரில்" வேரூன்றியுள்ளது.

ஆபக்கூக் தோல்வியுற்ற அறுவடையை நல்ல விளைச்சல் என்று அழைக்கவில்லை. இழப்பை அவர் சொந்த நலனுக்காக கொண்டாடுவதில்லை. இழப்பு தேவனை தன்னிடமிருந்து பறிக்க முடியாது என்று அவர் அறிவிக்கிறார்.

இது புலப்படும் சான்றுகள் மாறாதபோது உயிர்வாழக்கூடிய வழிபாடே.

வணக்கமும் புலம்பலும் ஒன்றே

தேவனுக்கு மகிமை அளிப்பதற்கு புலம்பலை அகற்ற வேண்டிய அவசியமில்லை.

பைபிளின் வழிபாட்டில் கொண்டாட்டப் பாடல்களும் துக்கப் பாடல்களும் அடங்கும். தேவனைத் துதிக்கும் அதே சங்கீதத் தொகுப்பு, தேவன் ஏன் தூரமாகத் தோன்றுகிறார், எவ்வளவு காலம் துன்பம் தொடரும், எதிரிகள் ஏன் செழிக்கிறார்கள் என்று கேட்கிறது.

புலம்பல் தேவனுடைய முன் துன்பத்தை எழுப்புகிறது. ஆராதனை துன்பம் நமது கடவுளாக மாறாது என்று அறிவிக்கிறது.

ஒரு நபர் அழலாம், வணங்கலாம். ஒரு நபர் கேள்விகளைக் கேட்கலாம், விசுவாசமாக இருக்கலாம். ஒரு நபர் தேவனைத் தகுதியற்றவர் என்று குற்றம் சாட்டாமல் ஆழ்ந்த ஏமாற்றத்தை அனுபவிக்கலாம். துக்கத்தில் இருக்கும் இதயம் தேவனைத் தவிர அவரைத் திரும்பிப் பார்ப்பதன் மூலம் மட்டுமே மகிமைப்படுத்தலாம்.

இயேசு இந்த ஒற்றுமையை முழுமையாக வெளிப்படுத்துகிறார். கெத்செமானியில் அவர் வெளிப்படையாக வேதனையை வெளிப்படுத்தினார். அவர் கோப்பையை இனிமையானதாக அழைக்கவில்லை அல்லது அவரது ஆன்மா தொந்தரவு செய்யவில்லை என்று பாசாங்கு செய்யவில்லை. இருப்பினும் அவரது புலம்பி சரணடைவதை நோக்கி நகர்ந்தது: "இருப்பினும், நான் விரும்பியபடி அல்ல, ஆனால் நீங்கள் விரும்பியபடி".

சிலுவையில், இயேசு சங்கீதம் 22-ன் மொழியைப் பயன்படுத்தினார்: "என் கடவுளே, என் கடவுளே, ஏன் என்னைக் கைவிட்டீர்?" என்ற கூச்சல் அவரது துன்பத்தின் பயங்கர ஆழத்தை வெளிப்படுத்துகிறது, இருப்பினும் அது இன்னும் "என் கடவுளே" என்று அழைக்கப்படுகிறது.

வேதனை தொடர்ந்து தேவனிடம் பேசும்போது புலம்புவதும் வணக்கமும் சந்திக்கின்றன.

வணக்கத்திற்கு நேர்மாறாக இருப்பது சோகம் அல்ல. வணக்கத்திற்கு நேர்மாறாக இருப்பது தேவனைத் தவிர வேறு எதற்கும் இறுதி மதிப்பையும் அதிகாரமையும் வழங்குவதாகும்.

மூன்கல்டிய மலிடலை மறூக்கம் பாராட்ட

சில நேரங்களில் விசுவாசிகள் தேவன் ஆழப்படுத்த விரும்பும் ஒரு உரையாடலை முடிக்க புகழைப் பயன்படுத்துகிறார்கள்.

ஒரு நபர் துக்கத்தை வெளிப்படுத்துகிறார், யாரோ ஒருவர் விரைவாக, "தேவனைப் போற்றுவது மட்டுமே" என்று பதிலளிக்கிறார். ஒரு குடும்பம் ஒரு தீவிரமான பிரச்சினையை வெளிப்படுத்துகிறது, மேலும் பொறுப்பேற்காமல் இருக்க வழிபாட்டு மொழி பயன்படுத்தப்படுகிறது. துஷ்பிரயோகம் அல்லது ஆபத்தை எதிர்கொள்ளும் ஒரு நபர் பாதுகாப்பையும் பொறுப்பான உதவியையும் நாடுவதை விட நேர்மறையாக இருக்கச் சொல்லப்படுகிறார்.

ரோமர் 4 விவரிக்கும் ஆராதனை இதுவல்ல.

தேவனுக்கு மகிமை அளிப்பது என்பது இருளை வெளிப்படுத்துவதிலிருந்து பாதுகாப்பது அல்ல. உண்மை, நீதி, பாதிக்கப்படக்கூடியவர்களின் பாதுகாப்பு, மனந்திரும்புதல், ஞானம் மற்றும் நீதி ஆகியவற்றால் தேவன் மகிமைப்படுத்தப்படுகிறார். வணக்கம் நமக்கு கீழ்ப்படிய தைரியத்தைத் தர வேண்டும், யதார்த்தத்தைத் தவிர்ப்பதற்கான காரணமல்ல.

முன்கூட்டிய கொண்டாட்டம் மறுப்பின் மற்றொரு வடிவமாக மாறலாம். இது ஒப்புதல் வாக்குமூலம், துக்கம், சிகிச்சை, மீட்பு, எல்லைகள் அல்லது மாற்றம் ஆகியவற்றைக் கடந்து செல்லாமல் நேரடியாக வெற்றிக்கு செல்ல முயற்சிக்கிறது.

வேதாகம விசுவாசம் குணப்படுத்துவதற்குத் தேவையான வேலையைத் தாண்டி மக்களைத் துரிதப்படுத்தாது.

ஆலோசனை கேட்கும்போது நாம் வணங்கலாம். மருத்துவ சிகிச்சையைப் பெறும்போது நாம் பாராட்டலாம். துஷ்பிரயோகத்தைப் புகாரளிப்பதிலும், பாதுகாப்பை நிறுவுவதிலும், பாவத்தை எதிர்கொள்வதிலும் அல்லது நம்பிக்கையை மெதுவாக மீண்டும் கட்டியெழுப்புவதிலும் நாம் தேவனை நம்பலாம். ஒரு சூழ்நிலைக்கு தொழில்முறை, மேய்ச்சல் அல்லது சட்ட உதவி தேவை என்பதை ஒப்புக்கொள்வதன் மூலம் நாம் மகிமைப்படுத்தலாம்.

வணக்கம் என்பது விசுவாசமுள்ள செயலிலிருந்து தப்பிக்கும் செயல் அல்ல. அது விசுவாசமுள்ள செயலுக்கு அதன் சரியான மையத்தை அளிக்கிறது.

பதிலுக்கு முன் நன்றி

நன்றி செலுத்துதல் என்பது காத்திருக்கும் போது வழிபாட்டின் ஒரு நடைமுறை வெளிப்பாடாகும்.

பிலிப்பியர் 4 விசுவாசிகளுக்கு தேவனிடம் "ஜெபம் மற்றும் வேண்டிதல் மூலம் நன்றி செலுத்துவதன் மூலம்" கோரிக்கைகளைக் கொண்டு வர அறிவுறுத்துகிறது. கோரிக்கைக்கு பதிலளித்த பிறகு மட்டுமல்லாமல், கோரிக்கையுடன் நன்றி தெரிவிக்கும் முறையும் வருகிறது.

தீயவை நல்லவை போல தீயவற்றிற்காக நாம் தேவனுக்கு நன்றி செலுத்துகிறோம் என்று அர்த்தமல்ல. துஷ்பிரயோகம், நோய், துரோகம், அநீதி அல்லது மரணம் ஆகியவற்றை நீதி என்று அழைக்க வேதம் ஒருபோதும் நாம் கோரவில்லை. துன்பங்களுக்குள் இருந்த தேவனுக்கு நன்றி தெரிவிக்காமல், அதற்குக் காரணமான ஒழுக்கத் தீமைக்கு நன்றி தெரிவிக்காமல், அவருக்கு நன்றி சொல்லலாம்.

அவரது இருப்பு, அவரது கருணை, அவரது சிம்மாசனத்தின் அணுகல், அவரது வார்த்தையின் உண்மை, எங்களுடன் நிற்கும் மக்கள், இன்று கிடைக்கும் கிருபை மற்றும் கிறிஸ்துவில் பாதுகாக்கப்பட்ட மீட்பு ஆகியவற்றிற்காக நாங்கள் அவருக்கு நன்றி கூறுகிறோம்.

நன்றி செலுத்துவது நமது பார்வையை விரிவுபடுத்துகிறது. பதிலளிக்கப்படாத கோரிக்கை முக்கியமானதாக இருக்கலாம், ஆனால் அது இனி நம் முன் ஒரே பொருள் அல்ல. தீர்க்கப்படாத சுமையைக் கொண்ட அதே வாழ்க்கையில் கிருபையின் சான்றுகளும் உள்ளன என்பதை நாம் நினைவில் கொள்கிறோம்.

ஒரு பதிலுக்காகக் காத்திருக்கும் ஒரு நபர், வேதனையைப் பார்ப்பது கடினமாக இருந்த நூறு பரிசுகளால் சூழப்பட்டிருக்கலாம்.

நன்றியுணர்வு என்பது பதிலளிக்கப்படாத ஜெபத்தை குறைப்பதில்லை. பதிலளிக்கப்படாத ஜெபம் தேவனுடைய நற்குணத்தின் ஒவ்வொரு வெளிப்பாட்டையும் அழிக்காமல் தடுக்கிறது.

துக்கத்தில் இருக்கும்போது வழிபடும்போது

நாம் துக்கப்பட்டு உயிர்த்தெழுதலைப் பற்றி இன்னும் பேச முடியுமா என்று இந்த சொற்பொழிவு கேட்கிறது.

கிறிஸ்தவ நம்பிக்கை துக்கம் சுருக்கமாகவோ எளிமையாகவோ இருக்க வேண்டும் என்று கோரவில்லை. இயேசு லாசருவின் கல்லறையில் அழுதார், உயிர்த்தெழுதல் இன்னும் சில நிமிடங்கள் தொலைவில் இருப்பதை அறிந்திருந்தாலும். அவர் என்ன செய்யப் போகிறார் என்பதைப் பற்றிய அறிவு மரணத்தின் வலியை கண்ணீருக்கு தகுதியற்றதாக மாற்றவில்லை.

உயிர்த்தெழுதல் நம்பிக்கை மரணத்தை பாதிப்பில்லாததாக ஆக்காது. அது மரணம் தோற்கடிக்கப்பட்டதாக அறிவிக்கிறது.

கல்லறைக் கரையில், பிரிந்து செல்வது ஏற்றுக்கொள்ளத்தக்கது என்று விசுவாசிகள் பாசாங்கு செய்யத் தேவையில்லை. காதல் உண்மையானது என்பதால் நாம் ஆழ்ந்த துக்கம் அனுஷ்டிக்கலாம். இருப்பினும், கல்லறைக்கு அப்பால் அடிவானம் பரவியுள்ள மக்களாக நாம் துக்கப்படுகிறோம்.

உயிர்த்தெழுதல் பற்றிய வாக்குத்தத்தம் ஒரு பெரிய கதைக்குள் துக்கத்தை வைக்கிறது.

இதே கொள்கை மற்ற இழப்புகளுக்கும் பொருந்தும். குணமாகாத ஒரு உறவையும், வெளிப்படுத்தப்படாத ஒரு கனவையும், மீட்டெடுக்க முடியாத ஒரு பருவத்தையும், கடந்துவிட்ட ஒரு வாய்ப்பையும் நாம் துக்கப்படுத்தலாம். வணக்கத்திற்கு இழப்பை அற்பமானதாக அழைக்க வேண்டிய அவசியமில்லை.

"இந்த இழப்பு முக்கியமானது, ஆனால் அது தேவனுடைய நற்குணத்தின் அளவீடோ அல்லது அவரது எதிர்காலப் பணியின் எல்லையாகவோ மாறாது" என்று சொல்ல இது நம்மைத் அனுமதிக்கிறது.

சில பதில்கள் மறுசீரமைப்பின் மூலம் வருகின்றன. மற்றவை உயிர்த்தெழுதலின் மூலம் வருகின்றன.

இரண்டும் இயேசுவின் அதிகாரத்தின் கீழ் உள்ளன.

காணமடவைதற்காகக் காத்திரூக்கம் போது ஆராதனை செய்யுங்கள்

உடல் நலனுக்காக ஜெபிக்க தைரியமும் மேய்ச்சல் மனத்தாழ்மையும் தேவை.

இயேசு நோய்வாய்ப்பட்டவர்களைக் குணப்படுத்தினார், மேலும் பாதிக்கப்பட்டவர்களுக்காக ஜெபிக்க தேவாலயத்திற்கு அறிவுறுத்தப்படுகிறார். முழுமையாக குணமடைய தேவனிடம் கேட்பதில் நாம் வெட்கப்படவோ அல்லது குணமடையும் போது மகிழ்ச்சியடைய பயப்படவோ கூடாது.

அதே நேரத்தில், தவறான உறுதியை உருவாக்கவோ அல்லது உடல்கள் பாதிக்கப்பட்டவர்களை அவமானப்படுத்தவோ வழிபாட்டைப் பயன்படுத்தக்கூடாது.

ஒரு நபர் உண்மையான விசுவாசத்தைக் கொண்டிருக்கலாம், அறிகுறிகளை தொடர்ந்து அனுபவிக்கலாம். ஒரு நபர் மருந்துகளை உட்கொள்ளும் போது, சிகிச்சையைப் பெறும்போது, நகர்வுக்கான உதவியைப் பயன்படுத்தும்போது, சிகிச்சையில் கலந்து கொள்ளும்போது அல்லது நாள்பட்ட நிலையில் வாழும் போது தேவனுக்கு மகிமை அளிக்க முடியும். மருத்துவ கவனிப்பு என்பது தெய்வீக சக்தியை மறுப்பது அல்ல.

அறிகுறிகள் இருக்கும்போது அவை போய்விட்டன என்று நாம் அறிவிக்க விசுவாசம் தேவையில்லை. "நான் தேவனிடம் குணமடைய வேண்டுகிறேன், ஞானமான கவனிப்பைப் பின்பற்றுகிறேன், என் உடலும் எதிர்காலமும் அவரது கைகளில் இருக்கும் என்று நம்புகிறேன்" என்று நாம் கூறலாம்.

இந்த வாக்குமூலம் அற்புதம், சிகிச்சை, நிலைத்திருக்கும் கிருபை மற்றும் உயிர்த்தெழுதல் ஆகியவற்றிற்கு இடமளிக்கிறது, தேவனை ஏற்றுக்கொள்ளக்கூடிய ஒரே ஒரு பதிலுக்கு மட்டுமே குறைக்காமல்.

உடலின் இறுதி நம்பிக்கை உயிர்த்தெழுதல். இப்போது பெறப்படும் ஒவ்வொரு குணப்படுத்துதலும் ராஜ்யத்தின் அறிகுறியாகும், ஆனால் கிறிஸ்து முதலில் திரும்பி வராவிட்டால் ஒரு நாள் குணமடைந்த உடலும் கூட இறப்பை எதிர்கொள்ளும். உயிர்த்தெழுதல் தான் பலவீனம், நோய், சிதைவு மற்றும் மரணம் இறுதியாக தோற்கடிக்கப்படும் முழுமையான பதில்.

மீட்கப்பட்ட உடலின் இறுதி எதிர்காலம் பாதுகாப்பாக இருப்பதால் இப்போது நாம் பெருமைப்படுத்தலாம்.

ஆராதனை சரியான விகிதத்தை மீட்டெடுக்கிறது

பயம், முழுத் தொலைநோக்குப் பார்வையையும் நிரப்பும் வரை, பிரச்சினையை பெரிதாக்குகிறது. வணக்கம் தேவனை மகிமைப்படுத்துகிறது.

தேவனை மகிமைப்படுத்துவது என்பது அவர் உண்மையில் இருப்பதை விட அவரைப் பெரியவராக ஆக்குவது என்று அர்த்தமல்ல. அவர் பெரியவராக முடியாது. அதாவது அவரது உண்மையான மகத்துவம் நமது விழிப்புணர்வுக்குள் பெரியதாக மாற அனுமதிப்பது.

தடையாக ஒரே அளவு இருக்கலாம், ஆனால் அது இனி முழு படத்தையும் ஆக்கிரமிக்காது.

ஆபிரகாம் தன் உடலையும் சாராளின் வயிற்றையும் மட்டுமே கருத்தில் கொண்டபோது, வாக்குத்தத்தம் சாத்தியமற்றது என்று தோன்றியது. இறந்தவர்களுக்கு உயிர் கொடுக்கும் தேவனை அவர் கருத்தில் கொண்டபோது, வரம்பு உண்மையானதாக இருந்தது, ஆனால் இனி இறையாண்மை இல்லை.

ஆராதனை விகிதத்தை மீட்டெடுக்கிறது.

நோயறிதல் தீவிரமானது, ஆனால் தேவன் இன்னும் தேவன்தான்.

குடும்ப மோதல்கள் வேதனையானவை, ஆனால் கருணை அதன் சக்தியை இழக்கவில்லை.

வளங்கள் மட்டுப்படுத்தப்பட்டுள்ளன, ஆனால் தேவனுடைய ஞானம் மட்டுப்படுத்தப்படவில்லை.

காத்திருப்பு நீண்டது, ஆனால் தேவன் வயதாகிவிடவில்லை, பலவீனமடையவில்லை அல்லது மறந்துவிடவில்லை.

கதவு மூடப்பட்டுள்ளது, ஆனால் நமது அடையாளமும் நித்திய எதிர்காலமும் அந்த கதவுக்குப் பின்னால் சிக்கவில்லை.

ஆராதனை பிரச்சினையை சிறியதாக ஆக்காது. அது தேவனை நமது புரிதலில் சிறியதாக மாற்றுவதைத் தடுக்கிறது.

கீழ்ப்படிதலின் மூலம் மகிமை கொடுங்கள்

வணக்கம் என்பது இசையிலோ அல்லது பேசப்படும் புகழும் மட்டுமல்ல. ரோமர் 12 நம் உடல்களை ஒரு உயிருள்ள பலியாக வழங்குவதை நியாயமான சேவை அல்லது வழிபாட்டாக விவரிக்கிறது.

கீழ்ப்படிதல் தேவனுக்கு மகிமையை அளிக்கிறது, ஏனெனில் அது அவரது விருப்பத்தை நம்பிக்கைக்கு தகுதியானதாக கருதுகிறது.

கிறிஸ்து நம்மைக் மன்னித்ததால் நாம் மன்னிக்கும்போது, நாம் தேவனை மகிமைப்படுத்துகிறோம். ஏமாற்றுவது எளிதானது என்றாலும் உண்மையைச் சொல்லும்போது, நாம் தேவனை மகிமைப்படுத்துகிறோம். நாம் அங்கீகாரம் இல்லாமல் தொடர்ந்து சேவை செய்யும்போது, நாம் தேவனை மகிமைப்படுத்துகிறோம். மறைவதற்குப் பதிலாக உதவியை நாடும்போது, நம்மைப் பாதுகாத்துக் கொள்வதற்குப் பதிலாக திருத்தத்தை ஏற்றுக்கொள்ளுங்கள், அல்லது பொய்யான அமைதியைப் பாதுகாப்பதற்குப் பதிலாக ஒரு நீதியான எல்லையை நிறுவுங்கள், நாம் தேவனை மகிமைப்படுத்துகிறோம்.

காத்திருப்பது சுறுசுறுப்பான வழிபாடாக மாறலாம்.

பதில் எப்போது வரும் என்பதை நாம் கட்டுப்படுத்தாமல் இருக்கலாம், ஆனால் நாம் காத்திருக்கும்போது நாம் எந்த வகையான நபராக மாறுகிறோம் என்பதை நாம் தேர்வு செய்யலாம்.

காத்திருப்பு பொறுமை, இரக்கம், ஜெபம், மனத்தாழ்மை, ஞானம், சகிப்புத்தன்மை மற்றும் தேவனை ஆழமாக சார்ந்திருப்பதை உருவாக்கலாம். அல்லது அது கசப்பு, கையாளுதல், சந்தேகம், தனிமைப்படுத்தல் மற்றும் மனக்கசப்பை உருவாக்கலாம்.

தாமதம் தானாகவே நம்மைப் முதிர்ச்சியடையச் செய்யாது. அதற்குள் நிகழும் தோற்றத்தை நாம் சரணடைய வேண்டும்.

நிறைவேறுவதற்கு முன்பு மகிமைப்படுத்துவது என்பது, சூழ்நிலை மாறுவதற்கு முன்பே நமது நடத்தை தேவனை க ி ல ி க் க த் தொடங்குகிறது என்பதாகும்.

விளவை மாற்றங்களுக்கப் பிறகு ஆராதனை

விசுவாசம் நிறைவேறுவதற்கு முன்பு ஆராதனை தேவை, ஆனால் அது பின்னர் நினைவுகூரப்பட வேண்டும்.

மனிதர்கள் நெருக்கடியின் போது தீவிரமாக ஜெபிக்கலாம், விடுதலை பெற்ற பிறகு விரைவாக மறந்துவிடலாம். பதில் வந்தவுடன், கவனம் அடுத்த தேவைக்கு நகர்கிறது. ஒரு காலத்தில் சாத்தியமற்றது என்று தோன்றியது சாதாரணமாகி, நன்றியுணர்வு மங்குகிறது.

இஸ்ரவேல் இந்த மாதிரியை பலமுறை அனுபவித்தது. தேவன் அதை வழங்கினார், வழங்கினார், பாதுகாத்தார், எனினும் புதிய அழுத்தம் எழுந்தபோது மக்கள் அவருடைய செயல்களை மறந்துவிட்டனர்.

பதிலளிக்கப்பட்ட பிரார்த்தனை நினைவுகூரப்பட்ட சாட்சியாக மாற வேண்டும்.

சாட்சியம் நமது விசுவாசத்தின் பலத்தை மகிமைப்படுத்துவதில்லை. அது தேவனுடைய விசுவாசத்தை மகிமைப்படுத்துகிறது. இதற்கு அர்த்தம், நமது ஜெப முறை வேறுபட்ட ஒருவரின் பதிலை விட உயர்ந்தது என்று அல்ல. இதன் பொருள், கிருபை நமக்கு மனத்தாழ்மையுடன் பெறப்பட வேண்டிய ஒன்றைக் கொடுத்துள்ளது, தேவனுடைய மரியாதைக்காக பகிர்ந்து கொள்ள வேண்டும்.

குணமடைந்த நபர், நோய்வாய்ப்பட்டிருக்கும் நபரை கண்டிக்காமல் சாட்சியமளிக்க வேண்டும். குணமடைந்த குடும்பத்தினர், தீர்க்கப்படாத ஒவ்வொரு உறவும் யாராவது ஒருவர் நம்பிக்கை இல்லாததால் தோல்வியடைந்தது என்று கூறாமல் மகிழ்ச்சியடைய வேண்டும். வளர்ந்து வரும் ஊழியமானது, வெளிப்படையான வளர்ச்சியை அதிக ஆன்மீக மதிப்புக்கான சான்றாக கருதாமல் நன்றி தெரிவிக்க வேண்டும்.

நிறைவேற்றம் மனத்தாழ்மையை உருவாக்க வேண்டும், ஏனெனில் சக்தி கடவுளிடமிருந்து வந்தது.

அதே தேவன் பதிலுக்கு முன்னும் பின்னும், பின்னும் மகிமை பெற தகுதியானவர்.

நிபந்தனையற்ற வழிபாட்டு சுதந்திரம்

வழிபாட்டை இனி பிணைக் கைதிகளாக வைத்திருக்காதபோது, விசுவாசியானவர் ஆன்மீக ரீதியாக சுதந்திரமாகிறார்.

பதிலில் தாமதம் செய்வதன் மூலம் மட்டுமே எதிரி இனி புகழை மவுனமாக வைக்க முடியாது. சூழ்நிலைகள் உணர்ச்சியை பாதிக்கலாம், ஆனால் அவை தேவனுடைய மதிப்பை தீர்மானிக்க முடியாது. புலப்படும் மாற்றம் இல்லாதது புலம்பலை ஆழப்படுத்தலாம், ஆனால் அது சிலுவையை அழிக்கவோ, கல்லறையை காலி செய்யவோ, உயிர்த்தெழுதலின் வாக்குத்தத்தத்தை அகற்றவோ முடியாது.

இது ஆபக்கக்கின் "இன்னும்" இல் காணப்படும் சுதந்திரம்.

யோபு தனக்கு புரியாதவற்றுக்கு மத்தியில் தேவனை தொடர்ந்து நம்புவார் என்று அறிவிக்கும் சுதந்திரம் இது.

பூகம்பம் கதவுகளைத் திறப்பதற்கு முன்பு சிறையில் பிரார்த்தனை செய்வதும் பாடுவதும் பவுலுக்கும் சீலாவுக்கும் கிடைத்த சுதந்திரம்.

வெகுஜனங்களுக்கு விநியோகிக்கப்படுவதற்கு முன்பு போதுமான அளவு ரொட்டி இல்லாததற்கு நன்றி தெரிவிக்கும் இயேசுவின் சுதந்திரம் இது.

ஆராதனை எப்போதும் நிலைமையை உடனடியாக மாற்றாது.

எந்த யதார்த்தம் இதயத்தின் சிம்மாசனத்தை ஆக்கிரமித்துள்ளது என்பதை அது மாற்றுகிறது.

மையச் சத்தியம்

நிறைவேற்றத்திற்கு முன் மகிமைப்படுத்துவது என்றால் தேவன் யார் என்பதை க ி ி ி ி ி ரவிப்பது, பதில் கண்ணுக்குத் தெரியாத நிலையில் உள்ளது. ஆராதனை வாக்குத்தத்தத்தை வாங்குவதில்லை, துன்பத்தை மறுக்காது, விளைவைக் கட்டுப்படுத்தாது; தேவனுடைய மதிப்பு, திறன் மற்றும் விசுவாசம் ஆகியவை தற்போதைய நிலையை விட பெரியவை என்று அது அறிவிக்கிறது.

இராதயப் பரிசோதனை

தேவனுக்கு முன்பாக நேரம் எடுத்துக்கொள் நேர்மையாக இரு அவர் பசேட்டும்

01

தேவன் நான் விரும்பும் முடிவை அளிக்கும் வரை நன்றியையோ ஆராதனையையோ ஒத்திவைத்திருக்கிறேனா?

02

நான் தேவனையே ஆராதிக்கிறேனா, அல்லது ஒரு பதிலைப் பெறுவதற்கான பரிமாற்றமாக ஆராதனையைப் பயன்படுத்துகிறேனா?

03

பதில் கிடைக்காத ஜெபம், என் வாழ்க்கையில் ஏற்கெனவே உள்ள எந்தக் கிருபையைப் பார்ப்பதை கடினமாக்கியுள்ளது?

04

நான் தொடர்ந்து காத்திருக்கும்போது, எந்தக் கீழ்ப்படிதல் செயல் ஆராதனையாக மாற முடியும்?

05

மாறாத தேவனைப்பற்றிய ஒரு சத்தியத்தை அறிவிக்கும்போதும், என் வேதனையை நேர்மையாகப் பெயரிட முடியுமா?

அறிக்கை

நிறைவேற்றத்திற்கு முன்பும், அதின்போதும், அதற்குப் பின்பும் தேவனுக்கு மகிமை செலுத்துவேன்.
அவருடைய கையைக் கட்டுப்படுத்துவதற்காக அல்ல;
அவருடைய குணம் நம்பத்தக்கது, அவருடைய கிருபை இப்போதே இருக்கிறது, அவருடைய மதிப்பு ஒருபோதும் மாறாது என்பதற்காக.

பக்தி பத்து

இதுவரை காணாததற்காக விசுவாசம் ஆயத்தம்பண்ணுகிறது

எபிரயெர் 11:7-8; யாக்கோபு 2:17-18

10

நம்பிக்கை உருவாகும்போது

மாதன்மை வேதவசனங்கள் - எபிரெயர் 11:7-8; யாக்கோபு 2:17-18

வேதவசனம்

“விசுவாசத்தினாலே நோவா தற்காலத்திலே காணாதவைகளைக்குறித்து தேவ எச்சரிப்புப்பெற்று, பயபக்தியுள்ளவனாகி, தன் குடும்பத்தை இரட்சிப்பதற்குப் பேழையை உண்டுபண்ணினான்; அதினாலே அவன் உலகம் ஆக்கினைக்குள்ளானதென்று தீர்த்து, விசுவாசத்தினாலுண்டாகும் நீதிக்குச் சுதந்தரவாளியானான்.”

வேதவசனம்

— எபிரெயர் 11:7, தமிழ் யூனியன் பதிப்பு

வேதவசனம்

“விசுவாசத்தினாலே ஆபிரகாம் தான் சுதந்தரமாகப் பெறப்போகிற இடத்திற்குப் போகும்படி அழைக்கப்பட்டபோது, கீழ்ப்படிந்து, தான் போகும் இடம் இன்னதென்று அறியாமல் புறப்பட்டுப்போனான்.”

வேதவசனம்

— எபிரெயர் 11:8, தமிழ் யூனியன் பதிப்பு

நம்பிக்கை இறுதியில் புலப்படும் வடிவத்தை எடுக்கிறது.

நோவா தேவனை நம்பி, ஒரு பேழையைத் தயாரித்தார். ஆபிரகாம் தேவனை நம்பி, தனது நாட்டை விட்டு வெளியேறினார். மூதாதையர்கள் தேவனை நம்பி, யாத்ரீகர்களாக தொடர்ந்து வாழ்ந்தனர். அவர்களின் செயல்கள் வாக்குத்தத்தத்தை உருவாக்கவில்லை, ஆனால் அவர்களின் செயல்கள் வாக்குத்தத்தத்தை அதிகாரபூர்வமாக செய்தன என்பதை நிரூபித்தன.

எபிரெயர் விசுவாசத்தை வாழ்க்கையிலிருந்து துண்டிக்கப்பட்ட ஒரு தனிப்பட்ட கருத்து என்று விவரிக்கவில்லை. விசுவாசம் திசை, முன்னுரிமைகள், ஆயத்தம் மற்றும் நடத்தையை மாற்றுகிறது.

இதனால்தான் இந்த சொற்பொழிவு ஒரு முக்கியமான கேள்வியைக் கேட்கிறது: உங்கள் விசுவாசம் இப்போது என்ன தயார் செய்கிறது?

தேவன் நம்மைக் கையாடவது நோக்கி அழைக்கிறார் என்று நாம் நம்பினாலும், நம் வாழ்க்கையில் எதுவும் அந்த நம்பிக்கையுடன் ஒத்துப்போகத் தொடங்கவில்லை என்றால், அந்த வாக்குத்தத்தம் உண்மையிலேயே செல்வாக்கு செலுத்தியதா என்பதை நாம் ஆராய வேண்டும்.

மழை வரப்போகிறது என்று நம்பும் ஒருவர் மழைக்கு தயாராகிக் கொள்ளலாம். ஒரு முக்கியமான வாய்ப்பு நெருங்கி வருகிறது என்று நம்பும் ஒருவர் அதைச் சுமக்கத் தேவையான குணத்தையும் திறமையையும் வளர்த்துக் கொள்ளலாம். தேவன் தனது ஆன்மீக வாழ்க்கையை மீட்டெடுக்கிறார் என்று நம்பும் ஒரு குடும்பம் வீட்டிற்குள் பிரார்த்தனை, உண்மை, மனந்திரும்புதல் மற்றும் வழிபாட்டின் வடிவங்களை உருவாக்கத் தொடங்கலாம்.

விசுவாசம் என்பது செயல்களால் மட்டும் நிரூபிக்கப்படுவதில்லை. தவறான திசையில் நகரும் போது மக்கள் தொடர்ந்து சுறுசுறுப்பாக இருக்க முடியும். ஆனால் தேவன் வெளிப்படுத்தியவற்றுக்கு பதிலளிக்கும் வகையில் வேதாகம விசுவாசம் பொருத்தமான செயலை உருவாக்குகிறது.

இன்னும் பார்க்கப்படாத விஷயங்களைப் பற்றி நோவாவாக்கு எச்சரிக்கை விடப்பட்டது

நோவாவின் ஆயத்தப் பணிகள் "இன்னும் காணப்படாத விஷயங்களைப்" பற்றி கடவுளிடமிருந்து ஒரு எச்சரிக்கையுடன் தொடங்கின.

வரவிருக்கும் தீர்ப்பு தெளிவாகத் தெரியவில்லை. அன்றாட வாழ்க்கை தொடர்ந்தது. மக்கள் சாப்பிட்டு, குடித்து, திருமணம் செய்து கொண்டு, வேலை செய்து, சாதாரணப் பொறுப்புகளைச் செய்து வந்தனர். நோவா மேற்கொண்டிருந்த மகத்தான வேலையை பழக்கமான சூழலில் எதுவும் நியாயப்படுத்தவில்லை.

ஆனால், தேவன் அதைச் செய்தார்.

வரவிருக்கும் வெள்ளத்தைக் கவனிப்பதற்கான நோவாவின் திறனில் நோவாவின் நம்பிக்கை ஓயவில்லை. அது தெய்வீக வெளிப்பாட்டின் நம்பகத்தன்மையில் தங்கியிருந்தது.

நோவா "பயத்தால் அசைக்கப்பட்டார்" என்று எபிரெயர்கள் கூறுகிறார்கள். இது பேரழிவுக்கு முன்பு ஏற்பட்ட பீதி மட்டுமல்ல. அது மரியாதையுடன் பதிலளிக்கும் உணர்வைத் தருகிறது. நோவா தேவனுடைய எச்சரிக்கையை பொருத்தமான தீவிரத்துடன் நடத்தினார்.

அவர் வெளிப்பாட்டை ஒரு சுவாரஸ்யமான யோசனையாக குறைக்கவில்லை. அது அவரது சாதாரண வாழ்க்கையை குறுக்கிட அனுமதித்தார்.

தேவனுடைய வார்த்தைக்கு நாம் கொடுக்கும் எடையால் மரியாதை வெளிப்படுகிறது. தேவனுடைய போதனை சிரமமாக இருக்கும் போதெல்லாம் புறக்கணிக்க முடிந்தால், மற்றொரு அதிகாரம் அதிக எடையைக் கொண்டுள்ளது என்பதை நமது நடத்தை வெளிப்படுத்துகிறது.

தேவன் விவரித்த சம்பவம் வெளிப்படுவதற்கு முன்பு நோவாவின் விசுவாசத்திற்கு பல ஆண்டுகள் உழைப்பு தேவைப்பட்டது. ஒவ்வொரு நாளும் ஆயத்தம் எச்சரிக்கை மற்றும் நிறைவேற்றத்திற்கு இடையிலான இடைவெளியில் நடந்தது.

பேழை கண்ணுக்குத் தெரியாத எதிர்காலத்தில் நம்பிக்கையின் வெளிப்படையான வெளிப்பாடாக மாறியது.

ஆயத்தப்பட்டுத்தாதல் வாக்குத்தத்தத்ததை நிறவைநேற்றாதா

நோவாவின் உழைப்பு வெள்ளத்தை ஏற்படுத்தவில்லை. ஆபிரகாமின் பயணம் நிலத்தை உருவாக்கவில்லை. தேவன் ஏற்கனவே தீர்மானித்து வெளிப்படுத்தியவற்றுக்கு ஆயத்தமான பதில் அளித்தது.

இந்த வேறுபாடு முக்கியமானது.

நாம் விரும்பும் எதிர்காலத்தை நமக்கு வழங்க தேவனுக்கு அழுத்தம் கொடுப்பதற்காக நாங்கள் தயாராக இல்லை. ஆயத்தம் என்பது பேரம் பேசும் ஒரு முறை அல்ல: "கடவுளே, நான் இதற்கு இடமளித்துள்ளேன், எனவே இப்போது நீங்கள் அதை வழங்க வேண்டும்".

விசுவாசமான ஆயத்தம் சரணடைகிறது.

தேவன் தங்களுக்கு ஒரு குறிப்பிட்ட பட்டத்தை வழங்க வேண்டும் என்று ஒரு நபர் கருதாமல் ஊழியத்திற்கு பயிற்சி பெறலாம். ஒரு குறிப்பிட்ட நபர் தங்கள் துணையாக வேண்டும் என்று கூறாமல் யாராவது திருமணத்திற்கு பொறுப்புடன் தயாராகலாம். கருத்தரித்தல் மற்றும் குடும்ப சூழ்நிலைகள் முழுமையான மனித கட்டுப்பாட்டிற்கு அப்பாற்பட்டவை என்பதை அங்கீகரிக்கும் அதேவேளை ஒரு தம்பதியினர் குழந்தைகளுக்காகத் தயாராகிக் கொள்ளலாம். வருகையாளர்களின் எண்ணிக்கையை ஆன்மீக மதிப்புக்கான சான்றாக கருதாமல் ஒரு ஊழியத்தில் வளர்ச்சிக்குத் தயாராகிக் கொள்ளலாம்.

ஆயத்தம் கூறுகிறது, "நான் உண்மையுள்ளவனாகவும் தயாராகவும் இருக்க விரும்புகிறேன்".

அனுமானம் கூறுகிறது, "நான் தயாரித்திருப்பதால், தேவன் எனக்கு விருப்பமான முடிவை நிறைவேற்ற வேண்டும்".

முடிவுகளை தேவனிடம் விட்டுச் செல்லும்போது, விசுவாசம் ஆயத்தத்திற்கான பொறுப்பை ஏற்றுக்கொள்கிறது.

ஆயத்தம் மற்றும் கையாள்தல் இடையே உள்ள வறோபாடா

நமது தலைமைப் பொறுப்பை ஏற்பது நமது வளர்ச்சியை உருவாக்குகிறது. கடவுளுக்கோ அல்லது மற்றொரு நபருக்கோ சொந்தமானதை கட்டுப்படுத்த கையாள்தல் முயற்சிக்கிறது.

கற்பிக்க தேவன் நம்மைக் கூப்பிடுகிறார் என்று நாம் நம்பினால், ஆயத்தத்தில் வேதாகமத்தைப் படிப்பது, தெளிவாகக் கூறக் கற்றுக்கொள்வது, ஆன்மீகத் தலைமைக்கு அடிபணிவது, வாய்ப்புக் கொடுக்கப்பட்ட இடங்களில் சேவை செய்வது ஆகியவை அடங்கும். கையாள்தல் என்பது வெளிப்படைத் தன்மையை கட்டாயப்படுத்துவதையும், மற்றவர்களை குறைமதிப்பிற்கு உட்படுத்துவதையும், நமது அழைப்பை மிகைப்படுத்துவதையும், மறைக்கப்பட்ட சேவையை நமக்குக் கீழே இருப்பதைப் போலக் கருதுவதையும் உள்ளடக்கும்.

குடும்ப நல்லிணக்கத்திற்காக நாம் பிரார்த்தனை செய்கிறோமானால், மோதலுக்கு நமது பங்களிப்பை ஆராய்வது, ஆலோசனை கேட்பது, மன்னிப்பைப் பின்பற்றுவது, உண்மையுடன் தொடர்புகொள்வது மற்றும் ஆரோக்கியமான எல்லைகளை நிறுவுவது ஆகியவை தயாரிப்பில் அடங்கும். கையாள்தல் என்பது குற்ற உணர்வு, அழுத்தம், ஆன்மீக உரிமைகோரல்கள் அல்லது நாம் விரும்பும் பதிலை கட்டாயப்படுத்த மற்றவர்களைப் பயன்படுத்துவதை உள்ளடக்கும்.

தேவன் அதிக தாராள மனப்பான்மையை நோக்கி நம்மைத் வழிநடத்துகிறார் என்று நாம் நம்பினால், ஆயத்தத்தில் வரவு செலவுத் திட்டம், தேவையற்ற செலவுகளைக் குறைத்தல், கடனை நிவர்த்தி செய்தல், ஒழுக்கமான தலைமைத்துவத்தை வளர்ப்பது ஆகியவை அடங்கும். தேவன் அவர் கட்டளையிடாத தேர்வுகளிலிருந்து நம்மைக் காப்பாற்றுவார் என்று எதிர்பார்ப்பது போல் பொறுப்பற்ற முறையில் கொடுப்பது அனுமானத்தில் அடங்கும்.

விசுவாசமான ஆயத்தங்கள் எப்போதும் தேவனுடைய குணத்துடன் ஒத்துப்போகும்.

தேவனுக்கு தனது நோக்கத்தை நிறைவேற்ற பெருமை, ஏமாற்றுதல், நிதிக் கோளாறு, உணர்ச்சி அழுத்தம் அல்லது உறவு கட்டுப்பாடு தேவையில்லை.

யாக்கோபும் விசுவாசத்தின் சான்றும்

செயல்கள் இல்லாத விசுவாசம் இறந்துவிடும் என்று ஜேம்ஸ் எழுதுகிறார்.

மனிதர்களின் செயல்கள் இரட்சிப்பை வாங்குகின்றன அல்லது நீதியைப் பெறுகின்றன என்று அவர் கற்பிக்கவில்லை. வாழும் நம்பிக்கை புலப்படும் சான்றுகளை உருவாக்குகிறது என்று அவர் கற்பிக்கிறார். செயலை ஒருபோதும் பாதிக்காத ஒரு நம்பிக்கை வெற்று.

ஆபிரகாம் ஈசாக்கைச் செலுத்துவதை யாக்கோபு சுட்டிக்காட்டுகிறார். ஆபிரகாமின் செயல் உடன்படிக்கையை உருவாக்கவில்லை. தேவன் ஏற்கனவே அவரை அழைத்து, அவரது விசுவாசத்தை நீதியாக எண்ணினார். ஆனால் பின்னர் கீழ்ப்படிதல் தேவனுடைய மீதான அவரது நம்பிக்கை தீவிரமாக இருந்தது என்பதை வெளிப்படுத்தியது.

பவுலும் ஜேம்சும் வெவ்வேறு பிழைகளை நிவர்த்தி செய்கிறார்கள்.

ஒரு நபர் படைப்புகளின் மூலம் கடவுளுடன் சரியான நிலைப்பாட்டைப் பெற முடியும் என்ற நம்பிக்கையை பவுல் எதிர்கொள்கிறார். ஒரு நபர் மாறாமல் கீழ்ப்படியாமலும் இருக்கும்போது உண்மையான விசுவாசத்தை உரிமை கோர முடியும் என்ற நம்பிக்கையை யாக்கோபு எதிர்கொள்கிறார்.

நாம் கிருபையால் இரட்சிக்கப்படுகிறோம், செயல்களால் அல்ல. எனினும் கிருபை பெறப்படும் நம்பிக்கை தனியாக இல்லை. அது கீழ்ப்படிதல், அன்பு, சகிப்புத்தன்மை, தாராள மனப்பான்மை, உண்மைத்தன்மை மற்றும் செயலை உருவாக்கத் தொடங்குகிறது.

ஆயத்தப்படுத்துதல் என்பது உயிருள்ள விசுவாசம் எடுக்கக்கூடிய ஒரு வடிவமாகும்.

தேவன் புனிதர் என்று நாம் நம்பினால், மனந்திரும்புதலின் மூலம் நம் வாழ்க்கையை ஆயத்தப்படுத்திக் கொள்கிறோம். அவருடைய வார்த்தை உண்மை என்று நாம் நம்பினால், அதற்குக் கீழே நமது முடிவுகளை ஒழுங்கமைக்கிறோம். மக்களுக்கு நற்செய்தி தேவை என்று நாம் நம்பினால், பேசவும் சேவை செய்யவும் தயாராக இருக்கிறோம். நமது குடும்பம் தேவனுக்கு சொந்தமானது என்று நாம் நம்பினால், வீட்டில் சீடர்களுக்கு இடம் அளிக்கிறோம்.

படைப்புகள் தேவனுடைய வார்த்தையை உண்மையாக்குவதில்லை. நாம் அதை தீவிரமாக எடுத்துக்கொள்கிறோம் என்பதை அவை வெளிப்படுத்துகின்றன.

மழைக்கு முன் கட்டவும்

மழை வருவதற்கு முன்பே நோவா பேழையை தயார் செய்தார்.

ஒரு தீர்க்கமான தருணம் வரை ஒத்திவைக்கப்பட்டால் சாத்தியமற்ற ஒரு வகையான ஆயத்தம் உள்ளது. வாய்ப்பு கிடைக்கும்போது எப்போதும் குணாதிசயத்தை உடனடியாக உருவாக்க முடியாது. ஒருவருக்கு பதில் தேவைப்படுவதற்கு சில நிமிடங்களில் வேதாகமத்தைப் பற்றிய ஆழமான அறிவைப் பெற முடியாது. ஒரு நெருக்கடி அதன் உச்சத்தை அடையும் போது மட்டுமே நிதி ஒழுக்கத்தைத் தொடங்க முடியாது. பல வருட அலட்சியம் அதை பலவீனப்படுத்தியிருக்கும் போது ஒரு குடும்பத்திற்குள் நம்பிக்கையைக் கோர முடியாது.

தேவைப்படுவதற்கு முன்பே சில ஆயத்தங்கள் செய்யப்பட வேண்டும்.

கோலியாதுடன் பகிரங்கமாக மோதுவதற்கு முன்பு, சிங்கத்துடனும் கரடியுடனும் டேவிட் தனிப்பட்ட அனுபவத்தை அனுபவித்தார். பொதி:பரின் வீட்டிலும் சிறைச்சாலையிலும் ஜோசப்பின் நிர்வாக விசுவாசம் எகிப்து மீதான அவரது பொறுப்புக்கு முன்பே இருந்தது. அரண்மனையில் எஸ்தரின் தைரியம் நெருக்கடி வெளிப்படுவதற்கு முன்பு தேவன் ஏற்பாடு செய்த வரலாற்றிலேயே இருந்தது. இயேசுவுடன் இருந்த சீடர்களின் ஆண்டுகள் அவர்களை இன்னும் முழுமையாகப் புரிந்து கொள்ள முடியாத ஒரு பணிக்கு தயாரித்தன.

மறைக்கப்பட்ட ஆயத்தம் நேரத்தை வீணடிப்பதில்லை.

மேடை தெரியும் என்பதால் தயாரிப்பை விட மேடைக்கு நாம் அதிக மதிப்பு கொடுக்கிறோம். பார்வையாளர்கள் இல்லாதபோது என்ன உருவாகிறது என்பதற்கு தேவன் அடிக்கடி அதிக முக்கியத்துவம் கொடுக்கிறார்.

பொது வாய்ப்பு தனியார் அமைப்பை வெளிப்படுத்துகிறது.

இன்று வாய்ப்பு கிடைத்தால், நமது இயல்பு அதைச் செய்யத் தயாராக இருக்குமோ? நமது உறவுகள் அதைத் தக்கவைத்துக்கொள்வதா? நமது பழக்கவழக்கங்கள் அதை ஆதரிப்பதா? மற்றவர்களைப் பொறுப்புடன் வழிநடத்தும் அளவுக்கு நமது புரிதல் ஆழமாக இருக்குமோ? வெற்றி நம்மைக் தேவனிடம் நெருங்கச் செய்வதா அல்லது சரணடைய மறுத்த பகுதிகளை அம்பலப்படுத்துவதா?

விசுவாசம் என்பது வாய்ப்பை விரிவுபடுத்துமாறு தேவனிடம் கேட்பது மட்டுமல்ல. அதை உண்மையுடன் எடுத்துச் செல்லும் நமது திறனை விரிவுபடுத்துமாறு அது அவரிடம் கேட்கிறது.

உள் வாழ்க்கையைத் தயார் செய்வதல்

மிக முக்கியமான ஆயத்தம் வெளிப்புறமாக இருக்காது.

குணத்தை புறக்கணிக்கும் அதேவேளை நாம் திறன்களை வளர்த்துக் கொள்ளலாம். இதயத்தை பாதுகாப்பற்ற நிலையில் விட்டுவிட்டு ஒரு தளத்தை உருவாக்க முடியும். திருத்தத்தை மறுத்து, பாதுகாப்பின்மையை மறைத்து, அல்லது பொது உறுதிப்பாட்டைப் பொறுத்து, ஒரு ஈர்க்கக்கூடிய ஊழியத்தை நாம் ஏற்பாடு செய்யலாம்.

வெளிப்புறத் ஆயத்தம் ஒரு பணியை நம்மால் செய்ய முடியுமா என்பதை தீர்மானிக்கிறது. உள் ஆயத்தம் அந்த பணி நமக்கு என்ன செய்யும் என்பதை தீர்மானிக்க உதவுகிறது.

ஒரு நபர் உயிர்வாழத் தயாராக இல்லாத ஒரு அறைக்குள் நுழைய போதுமான திறமை கொண்டிருக்க முடியும்.

நோக்கங்களை வெளிப்படுத்தவும், காயங்களைக் குணப்படுத்தவும், மனத்தாழ்மையை ஆழப்படுத்தவும், ஒழுக்கத்தை வலுப்படுத்தவும், சார்புறத்தை கற்பிக்கவும் தேவன் காத்திருப்பு பருவங்களைப் பயன்படுத்தலாம். செயலற்ற தன்மை என்று நாம் விளக்கும் தாமதம் அத்தியாவசியமான உருவாக்கத்தைக் கொண்டிருக்கலாம்.

ஒவ்வொரு தாமதமும் தேவனால் நேரடியாக வடிவமைக்கப்பட்டுள்ளது அல்லது நடைமுறை தடைகளை ஆராய்வதைத் தவிர்க்க வேண்டும் என்று இது அர்த்தப்படுத்துவதில்லை. சில தாமதங்கள் மனிதர்களின் தேர்வுகள்; அநீதி, ஆயத்தம் இல்லாமை அல்லது வீழ்ச்சியடைந்த உலகிற்குள் உள்ள சூழ்நிலைகள் ஆகியவற்றின் விளைவாகும்.

ஆனால் எந்த தாமதமும் ஆன்மீக ரீதியாக வெற்றிடமாக இருக்க வேண்டியதில்லை.

அதன் காரணத்தை நாம் புரிந்து கொள்ளாவிட்டாலும், அதற்குள் என்ன விசுவாசம் உள்ளது என்று நாம் கேட்கலாம்.

பொறுமை இங்கு வளர முடியுமா? நாம் இன்னும் உண்மையாளர்களாக மாற முடியுமா? நமக்குத் தெரியாததை நாம் கற்றுக்கொள்ள முடியுமா? புறக்கணிக்கப்பட்ட உறவுகளை நாம் சரிசெய்ய முடியுமா? ஆரோக்கியமான பழக்கங்களை நாம் ஏற்படுத்த முடியுமா? அங்கீகாரம் இல்லாமல் நாம் சேவை செய்ய முடியுமா? அதிக பொறுப்பைக் கேட்பதற்கு முன்பு நாம் நம்பகமானவர்களாக இருக்க முடியுமா?

ஆயத்தப்படுத்துவது என்பது எதையாவது பெறத் தயாராக இருப்பது மட்டுமல்ல. அது தேவனை வரவேற்றால் அவரை மதிக்க முடியும்.

வீட்டதைத் தயார்படூத்தூதல்

நோவா "தன் வீட்டைக் காப்பாற்றுவதற்காக" ஒரு பேழையைத் தயாரித்தார்.

அவரது நம்பிக்கை ஒரு வீட்டு பரிமாணத்தைக் கொண்டிருந்தது. தேவனுக்கு பதிலளிக்கும் வகையில் அவர் கட்டியது அவரது குடும்பத்திற்கு ஒரு பாதுகாப்பான இடத்தை உருவாக்கியது.

நோவாவின் கதையை ஒரு நபரின் நம்பிக்கை தானாகவே மற்ற குடும்ப உறுப்பினர்கள் எடுக்கும் ஒவ்வொரு ஆன்மீக முடிவையும் தீர்மானிக்கிறது என்பதற்கு உத்தரவாதமாக மாற்றாமல் நாம் எச்சரிக்கையாக இருக்க வேண்டும். ஒவ்வொரு நபரும் தேவனுக்கு முன் பொறுப்பாகவே இருப்பார்கள்.

ஆயினும் கூட, நமது விசுவாசம் மற்றவர்கள் வசிக்கும் சூழலை பாதிக்கிறது.

பெற்றோர் பிரார்த்தனை, வேதம், மனந்திரும்புதல், நேர்மை, குடும்ப வாழ்க்கையின் சாதாரண பகுதிகளை வணங்கும்போது வீட்டைத் தயார்படுத்துகிறார்கள். மனைவிகள் அவமதிப்பை மறுக்கும் போது வீட்டைத் தயார்படுத்துகிறார்கள், மோதல்களை பொறுப்புடன் தீர்க்கிறார்கள், சத்தியத்திற்கு இடமளிக்கிறார்கள். நெருக்கடி இல்லாததை அம்பலப்படுத்துவதற்கு முன்பு தலைவர்கள் பொறுப்பை நிலைநாட்டும்போது வீட்டைத் தயார்படுத்துகிறார்கள்.

ஆன்மீகப் பழக்கங்களை வளர்ப்பதற்கு முன்பு ஒரு குடும்பம் ஆன்மீகப் பேரழிவுக்காகக் காத்திருக்கக் கூடாது.

குடும்பங்கள் அடிக்கடி புயல்கள், தீ, நிதி மற்றும் மருத்துவத் தேவைகளுக்கான அவசரத் திட்டங்களை உருவாக்குகின்றன. ஆன்மீகத் ஆயத்தம் இதேபோன்ற வேண்டுமென்றே தகுதியானது. வீட்டுக்குள் மோதல் நுழையும்போது என்ன நடக்கும்? ஒரு குழந்தை ஒரு கடினமான கேள்வியைக் கேட்கும்போது நாம் எப்படி பதிலளிப்பது? ஒருவர் சிரமப்படும்போது நாம் எங்கே உதவியை நாடுவது? கலாச்சாரமும் வேதவசனமும் வெவ்வேறு திசைகளில் சுட்டிக்காட்டும்போது முடிவுகளை வழிநடத்த என்ன மதிப்புகள்?

ஆன்மீக ரீதியாகத் தயாராக வைக்கப்பட்ட வீடு என்பது ஒரு சரியான வீடு அல்ல. பலவீனம், பாவம், துக்கம் அல்லது நெருக்கடி வெளிப்படும்போது எங்கு திரும்புவது என்று தெரிந்த வீடு அது.

இல்லத்தின் வலிமை, தொந்தரவு இல்லாதது அல்ல. இது இயேசுவின் ஆண்டவனுக்குக் கீழ் தொந்தரவைக் கொண்டுவருவதற்கான நடைமுறையில் உள்ள பழக்கம்.

மறூசீரமபைப்புக்கான ஆயத்தங்கள்

நாம் மீட்டெடுக்க பிரார்த்தனை செய்கிறோமா என்றால், அதை ஏற்க நாம் தயாராக இருக்கிறோமா என்று கேட்க வேண்டும்.

ஒரு பெற்றோர் ஒரு கெட்டவன் திரும்பி வர வேண்டும் என்று பிரார்த்திக்கலாம், ஆனால் தேவையான உண்மையை புறக்கணிக்காமல் எப்படி வரவேற்க வேண்டும் என்பதை வீடு கற்றுக்கொண்டதா? கடந்த காலத்தை தொடர்ந்து ஆயுதமாக்காமல் மனந்திரும்புதலை அங்கீகரிக்க முடியுமா? ஆரோக்கியமான எல்லைகளும் கருணையும் ஒன்றாக இருக்க முடியுமா?

ஒரு வாழ்க்கைத் துணை ஒரு திருமணம் குணமடைய பிரார்த்தனை செய்யலாம், ஆனால் ஒவ்வொரு நபரும் தொடர்ந்து மாற்றத்தின் மூலம் கேட்கவும், ஒப்புக்கொள்ளவும், ஆலோசனையைப் பெறவும், நம்பிக்கையை மீண்டும் கட்டியெழுப்பவும் தயாராக இருக்கிறார்களா? மீட்டெடுப்பது என்பது நெருக்கம் திரும்புவதை விட அதிகம். இதற்கு நெருக்கத்தை பாதுகாப்பற்றதாகவோ அல்லது நிலைக்க முடியாததாகவோ மாற்றியது சரிசெய்யப்பட வேண்டும்.

ஒரு தேவாலயம் புத்துயிர் பெற பிரார்த்தனை செய்யலாம், ஆனால் புதிய விசுவாசிகளை சீடர்களாக மாற்றவும், காயமடைந்தவர்களைக் கவனித்துக் கொள்ளவும், நல்ல கோட்பாட்டைக் கற்பிக்கவும், இன்னும் பளபளப்பாகத் தோன்றாத உயிர்களுக்கு இடமளிக்கவும் அது தயாராக உள்ளதா? மக்கள் நிறைந்த பலிபீடம் புத்துயிர் பெறுவதற்கான முடிவு அல்ல. அது கற்பித்தல், சமூகம், பொறுப்புக்கூறல் மற்றும் பொறுமை உருவாக்கம் ஆகியவற்றிற்கான பொறுப்புகளை உருவாக்குகிறது.

ஒரு அமைச்சகம் அதிக செல்வாக்கைக் கேட்கலாம், ஆனால் அந்த செல்வாக்கை நெறிமுறை ரீதியாகவும் பொறுப்பாகவும் பயன்படுத்தும் திறன் கொண்ட கட்டமைப்புகளை அது கொண்டிருக்கிறதா?

சில நேரங்களில் நாம் தற்போது அங்கீகரிப்பதை விட அதிக முதிர்ச்சி, திறன் மற்றும் பொறுப்பு தேவைப்படும் பதிலுக்காக பிரார்த்திக்கிறோம்.

விசுவாசம் பதிலைக் கொண்டாட மட்டுமல்லாமல், அதை வழிநடத்தவும் தயாராகிறது.

அடூத்த விசுவாசமான பபி

எதிர்காலத்தின் அளவு தயாரிப்பை மிகப்பெரியதாக உணர வைக்கும்.

நோவாவின் பணி அசாதாரண அளவிலான பேழையை உள்ளடக்கியது. ஆபிரகாமின் வாக்குத்தத்தம் நாடுகளையும் தலைமுறைகளையும் உள்ளடக்கியது. அவர்கள் ஒரே கணத்தில் முழு எதிர்காலத்தையும் சுமக்க முயற்சித்திருந்தால், எடை முடங்கிப்போயிருக்கும்.

தயாரானது பொதுவாக அடுத்த விசுவாசமான படியின் மூலம் நிகழ்கிறது.

அடுத்த கட்டமாக ஒரு தொலைபேசி அழைப்பு, ஒரு வகுப்பைத் தொடங்குதல், ஒரு எல்லையை நிறுவுதல், ஒரு வரவுசெலவுத் திட்டத்தை உருவாக்குதல், ஒருவரிடம் மன்னிப்பு கேட்பது, ஒரு சந்திப்பைத் திட்டமிடுதல், ஒரு பத்தியைப் படிப்பது அல்லது கவனிக்கப்படாத இடத்தில் பணியாற்றுவது ஆகியவை இருக்கலாம்.

சிறிய கீழ்ப்படிதல் முழு வாக்குத்தத்தத்தை ஒத்திருக்கவில்லை என்பதால் அதை வெறுக்கக்கூடாது.

ஒரு பேழை பல தனிப்பட்ட உழைப்பு செயல்களால் கட்டப்படுகிறது. தொடர்ச்சியான உரையாடல்கள் மற்றும் நடைமுறைகள் மூலம் ஒரு குடும்ப கலாச்சாரம் உருவாகிறது. ஆன்மீக முதிர்ச்சி தினசரி சரணடைதல் மூலம் வளர்கிறது. சாதாரண பணிகளில் நிலையான விசுவாசத்தின் மூலம் ஊழியத் திறன் வளர்கிறது.

சில நேரங்களில் கீழ்ப்படிதலை தாமதப்படுத்துகிறோம், ஏனெனில் கிடைக்கக்கூடிய படி மிகவும் சிறியதாகத் தெரிகிறது. பார்வையின் அளவிற்கு சமமான ஒரு வியத்தகு நடவடிக்கைக்காக நாங்கள் காத்திருக்கிறோம்.

ஆனால் தேவன் பெரும்பாலும் பெரிய நோக்கங்களுடன் சாதாரண விசுவாசத்துடன் இணைகிறார்.

கேள்வி என்னவென்றால், "நான் இன்று முழு வாக்குத்தத்தத்தையும் நிறைவேற்ற முடியுமா?"

கேள்வி என்னவென்றால், "கீழ்ப்படிதல் இன்று என்ன செயலுக்கு சொந்தமானது?"

ஆயத்தத்திற்கு ஆலோசனை தவே

தனிப்பட்ட நம்பிக்கை ஞானத்தை எதிர்க்கும் வகையில் நம்மைத் தூண்டக்கூடாது.

வேதத்தில் பதிவுசெய்யப்பட்ட கடவுளிடமிருந்து நோவா ஒரு நேரடி கட்டளையைப் பெற்றிருந்தார். நமது தனிப்பட்ட உணர்வுகள் அதே சந்தேகத்திற்கு இடமில்லாத அதிகாரத்தைக் கொண்டிருக்கவில்லை. ஆசை, அவசரம், பயம் அல்லது லட்சியம் ஆகியவற்றை தெய்வீக வழிகாட்டுதலாக நாம் தவறாகப் புரிந்து கொள்ளலாம்.

ஒரு முடிவின் விளைவுகள் எவ்வளவு அதிகமாக இருக்கிறதோ, அதைச் சோதிக்க நாம் அவ்வளவு தயாராக இருக்க வேண்டும்.

என்ன ஆயத்தம் பொறுப்பு, என்ன நேரம் யதார்த்தமானது, என்ன அபாயங்களுக்கு கவனம் தேவை, என்ன நோக்கங்கள் மறைக்கப்பட்டுள்ளன என்பதை அடையாளம் காண ஞானமான ஆலோசனை நமக்கு உதவ முடியும். ஆலோசனை திசையை உறுதிப்படுத்தலாம், முறையை செம்மைப்படுத்தலாம், ஒரு மனச்சோர்வடைந்த முடிவை மெதுவாக்கலாம் அல்லது தேவனுடைய பெயரை அவர் உண்மையில் தேவையில்லாத ஒன்றுடன் இணைத்துள்ளோம் என்பதை வெளிப்படுத்தலாம்.

ஒவ்வொரு கேள்வியையும் மறுக்கும் நபர் விசுவாசத்தைப் பாதுகாக்காமல் இருக்கலாம். அவர்கள் கட்டுப்பாட்டைப் பாதுகாப்பவராக இருக்கலாம்.

உண்மையான விசுவாசம் சோதனைக்கு அஞ்சுவதில்லை. கடவுளிடமிருந்து வழிநடத்தப்பட்டிருந்தால், வேதாகமம், ஞானம், குணாதிசயங்கள், பொறுப்பான ஆலோசனை ஆகியவை அதை அழிக்காது. அவை நமது விளக்கத்தை தூய்மைப்படுத்தி, நமது முறைகளைச் சரிசெய்யலாம்.

ஆயத்தப் பணிகள், நாம் குறைவாக இல்லாமல், அதிக அளவில் கற்பிக்கக்கூடியவர்களாக இருக்க வேண்டும்.

எதிர்காலத்தில் வாழாமல் தயாராகுங்கள்

தயாரிப்பில் கவனம் செலுத்துவதால், நாம் நிகழ்காலத்தில் வாழ்வதை நிறுத்தும் அபாயமும் உள்ளது.

தற்போதைய உறவுகளை எதிர்கால அழைப்புக்கான இடையூறுகளாக நாம் கருதலாம். இன்றைய பொறுப்புகளை நாம் புறக்கணிக்கலாம், ஏனெனில் நாம் இன்னும் குறிப்பிடத்தக்க பணிக்காக காத்திருக்கிறோம். ஒவ்வொரு உரையாடலையும் அது பார்வைக்கு எவ்வாறு உதவுகிறது என்பதைப் பற்றிய கணக்கீடாக மாற்றலாம்.

ஆனால் தேவன் தயாராகிக் கொண்டிருக்கும் எதிர்காலத்தின் துரோகம் இப்போது மன்னிக்கப்படுவதில்லை.

ஆபிரகாமின் அழைப்பு அவரது குடும்பத்தை முக்கியமற்றதாக மாற்றவில்லை. நோவாவின் பேழைக்கு தினசரி உழைப்பும் ஒத்துழைப்பும் தேவைப்பட்டது. ஜோசப்பின் எதிர்கால அதிகாரம் அவரை சிறையில் இருந்த நேர்மையிலிருந்து விடுவிக்கவில்லை.

நிகழ்காலத்தை நாம் நடத்தும் விதம் எதிர்காலத்திற்கான நமது தயாரிப்பின் ஒரு பகுதியாகும்.

ஒரு தலைப்பு இல்லாமல் நாம் மக்களுக்கு சேவை செய்ய முடியாவிட்டால், ஒரு தலைப்பு ஒரு ஊழியரின் இதயத்தை உருவாக்காது. ஒரு சிறிய தொகையை நாம் பொறுப்புடன் நிர்வகிக்க முடியாவிட்டால், அதிக வளங்கள் குழப்பத்தை பெரிதாக்கலாம். காணப்படாதபோது நாம் தாழ்மையுடன் இருக்க முடியாவிட்டால், பார்வை பெருமையை ஆழப்படுத்தலாம்.

முன்னெச்சரிக்கை நடவடிக்கைகள் மூலம் மக்கள் மற்றும் ஏற்கனவே நம்மிடம் ஒப்படைக்கப்பட்டுள்ள பொறுப்புகள் குறித்து நாம் மேலும் தெரிந்துகொள்ள வேண்டும்.

தேவனுடைய எதிர்காலம் நாம் தப்பிக்கும் வேறு எங்கும் இல்லை. அது இங்கே விசுவாசத்தின் மூலம் அணுகப்படுகிறது.

நாம் பார்க்க முடியாததைத் தேவன் ஏற்கனவே ஏற்பாடு செய்து கொண்டிருக்கலாம்.

ஒரு அனாதை இல்லம் நீண்டகாலமாக தாமதமான பார்வை பற்றிய சாட்சியத்தை இந்த சொற்பொழிவு உள்ளடக்கியது. போதகரின் பதிவின் படி, அந்த வேலையின் சுமை பல தசாப்தங்களாக இருந்தது. அதே ஆண்டுகளில், மற்றவர்கள் நிலத்தை கையகப்படுத்தி, பிரார்த்தனை மற்றும் நோன்பு செய்யும் இடமாக பயன்படுத்தினர், இது இறுதியில் ஒரு அனாதை இல்லத்திற்கு சேவை செய்யும் என்று நம்பினர்.

இந்தக் கண்ணோட்டத்தை வைத்திருக்கும் மக்களுக்குத் தங்கள் தனித்தனி கீழ்ப்படிதல் நடவடிக்கைகள் எவ்வாறு இணைக்கப்படும் என்பது ஆரம்பத்தில் தெரியாது. பல ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு, உறவுகள், நிலம், பிரார்த்தனை, வளங்கள் மற்றும் அழைப்பு ஆகியவை ஒன்றிணைந்தன.

இந்த சாட்சி தாமதமான ஒவ்வொரு சூழ்நிலையையும் பற்றி ஒரு வாக்குத்தத்தத்தை நிறுவுவதை விட ஒரு மேய்ச்சல் நம்பிக்கையை விளக்குகிறது: தேவன் தற்போது நாம் பார்க்க முடியாத மக்கள் மற்றும் செயல்முறைகள் மூலம் செயல்படுகிறார்.

ஒவ்வொரு தாமதமும் ஒரே மாதிரியான ஏற்பாட்டை மறைக்கிறது அல்லது ஒவ்வொரு தனிப்பட்ட பார்வையும் இந்த வழியில் வெளிப்படும் என்று நாம் கூறக்கூடாது. சாட்சியங்கள் விசுவாசத்தை ஊக்குவிக்கின்றன, ஆனால் அவை உலகளாவிய சூத்திரங்களாக மாறாது.

ஆயினும்கூட, தேவன் தனது மக்களின் அறிவுக்கு அப்பாற்பட்ட நிகழ்வுகளை ஒருங்கிணைக்கிறார் என்று வேதம் மீண்டும் மீண்டும் காட்டுகிறது. சாதாரண விசுவாசம் தன்னை டேவிட் வம்சாவளிக்குள் எவ்வாறு வைக்கும் என்பதை ரூத்தால் பார்க்க முடியவில்லை. எஸ்தர் ஏன் முழு மக்களுக்கும் தனது நிலைப்பாட்டைப் பற்றி கவலைப்படுவார் என்பதை ஆரம்பத்தில் பார்க்க முடியவில்லை. எகிப்துக்குள் தேவன் தனது துன்பங்களையும், பரிசுகளையும், உறவுகளையும் எவ்வாறு பயன்படுத்துவார் என்பதை ஜோசப் சிறையில் இருந்து பார்க்க முடியவில்லை.

புரொவிடென்ஸ் பெரும்பாலும் பின்னோக்கி பார்க்கும்போது தெளிவாகிறது.

இது நிலையான சான்றுகள் தேவையில்லாமல் விசுவாசமாக இருக்க நமக்கு காரணத்தைத் தருகிறது. தேவன் தயாராகிக் கொண்டிருக்கும் ஒவ்வொரு நபரும், கதவைத் திறக்கும் ஒவ்வொரு உரையாடலும், அல்லது இறுதியில் நம்முடன் இணைக்கக்கூடிய ஒவ்வொரு கண்ணுக்குத் தெரியாத கீழ்ப்படிதல் செயலும் நமக்குத் தெரியாது.

முழு மேசைக்கட்டையும் ஒருங்கிணைப்பது எங்கள் பொறுப்பு அல்ல.

நம் கையில் வைக்கப்பட்ட நூலை நம்பகத்தன்மையுடன் வைத்திருப்பது நமது பொறுப்பு.

ஆயத்தம் தோல்வியுற்றதாகத் தோன்றும் போது

நோவாவின் ஆயத்தங்கள் அவரது குடும்பத்தைப் பாதுகாக்க வழிவகுத்தன. ஆனால் ஆயத்தத்தின் ஒவ்வொரு செயலும் நாம் எதிர்பார்த்த பூமிக்குரிய முடிவை உருவாக்கவில்லை.

ஒரு நபர் உண்மையுடன் பயிற்சி பெறலாம், அந்த பதவியைப் பெற முடியாது. ஒரு குடும்பம் ஆலோசனையைப் பெறலாம், இன்னும் ஒரு பிரிவினையை அனுபவிக்கலாம், ஏனெனில் ஒரு நபர் மறுசீரமைப்புக்குத் தேவையான வேலையை மறுக்கிறார். ஒரு ஊழியத்தால் எதிர்பார்க்கப்பட்ட வடிவத்தில் ஒருபோதும் வளராத ஒரு வாய்ப்புக்கு பொறுப்புடன் தயாராக முடியும்.

ஆயத்தப் பணிகள் வீணாகிவிட்டதா?

அவசியம் இல்லை.

திறன்கள் மற்றொரு பணிக்கு உதவ முடியும். எதிர்பார்க்கப்பட்ட கதவு மூடப்பட்டிருந்தாலும் காத்திருப்பதில் உருவாகும் தன்மை மதிப்புமிக்கதாக இருக்கும். ஒரு செயல்முறையின் மூலம் உருவாக்கப்பட்ட ஞானம் மற்றவர்களைப் பாதுகாக்கவும் வழிநடத்தவும் முடியும். நமது எதிர்பார்ப்பை விட வெளிப்படையான முடிவு வேறுபட்டாலும் கூட தேவனுக்குக் கீழ்ப்படிவதற்கு மதிப்பு உள்ளது.

ஆயத்தத்தின் நோக்கம் ஒரு முடிவைப் பெறுவது மட்டுமல்ல. அது விசுவாசமாக இருப்பதும் ஆகும்.

ஆயத்தமான செயல்முறையால் நாம் இன்னும் ஒழுக்கமாகவும், தாழ்மையாகவும், உண்மையாகவும், இரக்கமாகவும், திறமையானவர்களாகவும், தேவனைச் சார்ந்திருப்பதாகவும் இருந்திருந்தால், முக்கியமான ஒன்று ஏற்கனவே உருவாகியுள்ளது.

ஆயத்தமானவர்களைத் தங்கள் ஆயத்தத்தை வீணாக்காமல் தேவன் திருப்பிவிடலாம்.

மையச் சத்தியம்

உயிருள்ள விசுவாசம் என்பது தொலைதூர வாக்குத்தத்தத்தை மட்டுமே போற்றுவதாக இல்லை. தேவன் வெளிப்படுத்தியவற்றை தற்போதைய கீழ்ப்படிதல், பொறுப்பான ஆயத்தம், ஆழமான தன்மை மற்றும் விசுவாசமான தலைமைத்துவத்தை உருவாக்க அனுமதிக்கிறது, இதன் விளைவாக அவரது கைகளில் உள்ளது.

இரதயப் பரிசோதனதை

தவேனுக்கு மூன்பாக நரேம் எடூத்துக்கொள் நரேமயாக இரூ அவர் பசேட்டும்

01

நான் எதை விசுவாசிப்பதாகச் சொல்கிறேன், அந்த விசுவாசம் என் வாழ்க்கையில் செல்வாக்கு செலுத்தத் தொடங்கியதை எந்தக் காணக்கூடிய ஆயத்தம் காட்டுகிறது?

02

என் பொறுப்புக்குச் சொந்தமானதை நான் ஆயத்தப்படுத்துகிறேனா, அல்லது தேவனுக்கோ மற்றொருவருக்கோ சொந்தமானதை கையாள முயல்கிறேனா?

03

நான் ஜெபிக்கும் வாய்ப்பைத் தாங்குவதற்கு முன், எந்தக் குணம், அறிவு, உறவு அல்லது நடைமுறைத் திறன் பலப்பட வேண்டும்?

04

பெரிய தரிசனத்துடன் ஒப்பிடும்போது சிறியதாகத் தோன்றினாலும், இப்போது எனக்குக் கிடைக்கும் அடுத்த விசுவாசமான படி எது?

05

முடிவு நான் எதிர்பார்த்ததிலிருந்து மாறுபட்டாலும், இப்போதைய ஆயத்தக் காலம் என்னை எவ்வாறு தேவனுக்கு இன்னும் விசுவாசமுள்ளவனாக்க முடியும்?

அறிக்கை

தேவன் என் பொறுப்புக்குள் வைத்திருப்பதை ஆயத்தப்படுத்துவேன்; அடுத்த விசுவாசமான படியை எடுப்பேன்; நான் கட்டுப்படுத்த முடியாத ஒவ்வொரு முடிவையும் முழு எதிர்காலத்தையும் காண்கிறவருடைய கைகளில் விட்டுவிடுவேன்.

மாபிவரணை

மனேமயான தசேம்

எபிரயெர் 11:13-16

௯

வாக்காமலில் திசையை வெளிப்படுத்துகிறது

மாதன்மை வதேவசனம்

எபிரெயர் 11:13-16

வேதவசனம்

“இப்படி அறிக்கையிடுகிறவர்கள் சுயதேசத்தை நாடிப்போகிறோம் என்று தெரியப்படுத்துகிறார்கள். தாங்கள் விட்டுவந்த தேசத்தை நினைத்தார்களானால், அதற்குத் திரும்பிப்போவதற்கு அவர்களுக்குச் சமயங்கிடைத்திருக்குமே. அதையல்ல, அதிலும் மேன்மையான பரமதேசத்தையே விரும்பினார்கள்; ஆகையால் தேவன் அவர்களுடைய தேவனென்னப்பட வெட்கப்படுகிறதில்லை; அவர்களுக்கு ஒரு நகரத்தை ஆயத்தம்பண்ணினாரே.”

வேதவசனம்

— எபிரெயர் 11:14-16, தமிழ் யூனியன் பதிப்பு

ஆணாதிபதிகள் வாக்குத்தத்தங்களைப் பார்த்த, நம்பிய, தழுவி, ஒப்புக் கொண்ட மக்கள் என்று விவரித்த பிறகு, எபிரெயர்கள் தங்கள் வாக்குமூலம் வெளிப்படுத்தியதை விளக்குகிறார்கள்: “அவர்கள் ஒரு நாட்டைத் தேடுகிறார்கள்”.

அவர்களின் வார்த்தைகள் அவர்களின் திசையை தெளிவுபடுத்தியது.

அவர்கள் நோக்கமின்றி அலைந்து திரிவதில்லை. அவர்களின் கூடாரங்கள் தங்களுக்கு இலக்கு இல்லை என்று அர்த்தமல்ல. அந்நியர்கள் மற்றும் யாத்ரீகர்கள் என்ற அவர்களின் அந்தஸ்து அவர்கள் ஆன்மீக ரீதியாக வீடற்றவர்கள் என்று அர்த்தமல்ல.

தேவன் தயார் செய்ததை அவர்கள் தேடினர்.

ஒரு யாத்ரீகர் இன்னும் இலக்கை அடையாமல் இருக்கலாம், ஆனால் இலக்கு ஏற்கனவே பயணத்தை பாதிக்கிறது. எந்த சாலைகள் பயணிக்க தகுதியானவை, எந்த சுமைகளை சுமக்க வேண்டும், எந்த அழைப்புகளை நிராகரிக்க வேண்டும், எந்த கஷ்டங்களை தாங்க முடியும் என்பதை இது தீர்மானிக்கிறது.

கிறிஸ்தவ சீடர்களைப் பற்றியும் இதே நிலைதான். நாம் விசுவாசத்தை ஒப்புக்கொள்வது என்பது கடந்த காலத்தில் நடந்த ஒன்றைப் பற்றிய ஒரு அறிக்கை மட்டுமல்ல. நமது வாழ்க்கை எந்த திசையில் நகர்கிறது என்பதை இது வெளிப்படுத்துகிறது.

இயேசுவே ஆண்டவர் என்று நாம் ஒப்புக்கொள்கிறோம், எனவே நமது முடிவுகள் அவரது அதிகாரத்திற்குக் கீழ் செல்ல வேண்டும். அவரது ராஜ்யம் வருகிறது என்பதை நாம் ஒப்புக்கொள்கிறோம், எனவே தற்போதைய யுகத்தின் மதிப்புகள் நிரந்தரமானவை போல நாம் வாழ முடியாது. உயிர்த்தெழுதலை நாம் ஒப்புக்கொள்கிறோம், எனவே மரணம் நம் வாழ்க்கையின் இறுதி மொழிபெயர்ப்பாளராக முடியாது. தேவன் ஒரு நகரத்தைத் தயாரித்துள்ளார் என்பதை நாங்கள் ஒப்புக்கொள்கிறோம், எனவே தற்காலிக சூழ்நிலைகள் நம் நிரந்தர இல்லமாக மாற முடியாது.

விசுவாசம் நமக்குச் செல்ல ஒரு இடத்தைக் கொடுக்கிறது.

அவர்கள் விட்டுச் சென்ற நாடா

மூதாதையர்கள் வேறொரு நாட்டிலிருந்து வந்தவர்கள் என்பதை எபிரெயர்கள் ஒப்புக்கொள்கிறார்கள்.

தேவனுடைய அழைப்புக்கு பதிலளிக்கும் விதமாக ஆபிரகாம் ஊர் மற்றும் பின்னர் ஹாரானை விட்டு வெளியேறினார். அவர் பழக்கமான நிலத்தை விட்டு வெளியேறினார், உறவுகளை நிறுவினார், பாரம்பரிய கலாச்சாரம் மற்றும் தனக்கு ஏற்கனவே தெரிந்தவற்றின் பாதுகாப்பு ஆகியவற்றை விட்டுச் சென்றார். விசுவாசத்தின் பயணம் வெற்று இடத்தில் தொடங்கவில்லை. அதற்கு அவர் எதையாவது விட்டுச் செல்ல வேண்டியிருந்தது.

தேவனை நோக்கிய ஒவ்வொரு அழைப்பும் ஒரு புறப்பாட்டை உள்ளடக்கியது.

மனந்திரும்புதலுக்கு நாம் பாவத்தின் ஆட்சியை விட்டுவிட வேண்டும். ஆன்மீக வளர்ச்சிக்கு நாம் முதிர்ச்சியடையாத வடிவங்களை விட்டுச் செல்ல வேண்டும். குணப்படுத்துவதற்கு நாம் உயிர்வாழும் பதில்களை விட்டுச் செல்ல வேண்டியிருக்கலாம், அது ஒரு காலத்தில் நம்மைப் பாதுகாத்தது, ஆனால் இப்போது ஆரோக்கியமான தொடர்பைத் தடுக்கிறது. ஞானத்திற்கு இன்னும் எல்லைகளும் பொறுப்புக்கூறலும் தேவைப்படும்போது கூட, கடன் வசூலிக்கும் உரிமையை மன்னிப்பு வெளியிட வேண்டும்.

கிறிஸ்துவைப் பின்பற்றுவது அவர் உருவாக்கும் வாழ்க்கையில் நம்முடன் வர முடியாத அடையாளங்கள், விசுவாசங்கள் மற்றும் பழக்கவழக்கங்களுக்கு அப்பாற்பட்டது.

பழைய நாடு எப்போதும் வேதனையானதாக நினைவுகூரப்படுவதில்லை. அதில் உண்மையான பாசம், பழக்கவழக்கங்கள், வெற்றி, ஆறுதல் மற்றும் அர்த்தமுள்ள உறவுகள் இருக்கலாம். ஆபிரகாமின் பிரிந்ததற்கு அவர் தனது முந்தைய வாழ்க்கையின் ஒவ்வொரு பகுதியையும் தீயது என்று அறிவிக்க வேண்டிய அவசியமில்லை.

நினைவாற்றல் இருந்ததால் ஆபத்து ஏற்படவில்லை. தேவன் வெளிப்படுத்திய எதிர்காலத்தை விட முந்தைய நாடு மிகவும் விரும்பத்தக்கதாக மாறுவதற்கு ஆபத்து இருந்தது.

மூன்னாள் நாட்டைப் பற்றி கவனமாக இருங்கள்

மூதாதையர்கள் தாங்கள் விட்டுச் சென்ற நாட்டைப் பற்றி கவனமாக இருந்திருந்தால், அவர்கள் திரும்பிச் செல்வதற்கான வாய்ப்பைக் கண்டிருக்கலாம் என்று எபிரெயர் கூறுகிறார்.

"மனசாட்சி" என்ற சொல், அப்பாவி நினைவில் கொள்ளும் திறனை விட அதிகமாக விவரிக்கிறது. இது நீடித்த கவனத்தையும் தொடர்ச்சியான அக்கறையையும் சுட்டிக்காட்டுகிறது. அவர்களின் மனங்கள் முந்தைய நாட்டுடன் ஆக்கிரமித்திருந்தால், திரும்புவதற்கான வாய்ப்பு உணர்ச்சி ரீதியாக சக்திவாய்ந்ததாக இருக்கும்.

மனதை தொடர்ந்து ஆக்கிரமித்திருப்பது இறுதியில் திசையில் செல்வாக்கு செலுத்தத் தொடங்குகிறது.

இஸ்ரவேல் இதை வனாந்தரத்தில் அனுபவித்தது. பயணம் கடினமாகிவிட்டபோது, மக்கள் எகிப்தை தேர்ந்தெடுத்து நினைவுகூர்ந்தனர். அடிமைத்தனத்தை மறந்துவிட்டு உணவை நினைவில் வைத்தனர். தேவன் அவர்களை விடுவித்த ஒடுக்குமுறையைக் குறைக்கும் போது தெரிந்ததை அவர்கள் நினைவில் வைத்தனர்.

சிரமம் அவர்களின் நினைவாற்றலை மாற்றியமைத்தது.

இதே நிலைதான் நமக்கும் ஏற்படலாம். கீழ்ப்படிதல் சங்கடமாக இருக்கும்போது, முந்தைய வாழ்க்கை முன்பு இருந்ததை விட எளிமையாகத் தோன்றத் தொடங்குகிறது. சமரசத்தின் தற்காலிக இன்பத்தை நாம் நினைவில் கொள்கிறோம், ஆனால் அதனுடன் இணைக்கப்பட்ட பிணைப்பை மறந்துவிடுகிறோம். ஆரோக்கியமற்ற உறவின் பழக்கத்தை நாம் நினைவில் கொள்கிறோம், ஆனால் அது ஏற்படுத்திய குழப்பம், பயம் அல்லது ஆன்மீக சேதத்தை மறந்துவிடுகிறோம். பொறுப்பைத் தவிர்ப்பதில் உள்ள வசதியை நாம் நினைவில் கொள்கிறோம், ஆனால் உருவாக்கப்பட்ட தேக்கத்தைத் தவிர்ப்பதை மறந்துவிடுகிறோம்.

தேவன் நாம் விட்டுச் செல்ல அழைத்தவற்றின் திருத்தப்பட்ட பதிப்பை வழங்கும்போது நோஸ்டாலஜியா ஆன்மீக ரீதியாக ஆபத்தானதாக மாறும்.

கடந்த காலத்தை வெறுக்க வேண்டும் அல்லது அழிக்க வேண்டும் என்று இது அர்த்தப்படுத்துவதில்லை. குணப்படுத்துவதற்கு பெரும்பாலும் நாம் வரலாற்றை நேர்மையாகப் புரிந்துகொள்ள வேண்டும், நல்லதைப் பாதுகாக்க வேண்டும், இழந்ததை வருத்தப்படுத்த வேண்டும், தவறிலிருந்து கற்றுக்கொள்ள வேண்டும்.

ஆனால் கடந்த காலத்திற்கு நாம் பின்தங்கிய நிலையில் இருப்பதாகக் கூற அதிகாரம் வழங்கப்படக் கூடாது.

நினைவாற்றல் என்பது சாட்சியாக இருக்க வேண்டும், அடிமைத்தனத்திற்கு நாம் மீண்டும் வழிநடத்தும் வரைபடமாக அல்ல.

திரும்புவதற்கான வாய்ப்பு

"மூதாதையர்கள் திரும்பி வந்திருக்க வாய்ப்பு இருந்திருக்கலாம்" என்று எபிரெயர்கள் கூறுகிறார்கள்.

பொதுவாக பின்வாங்குவது சாத்தியமே.

பழைய பழக்கங்கள் தொடர்ந்து உள்ளன. முந்தைய உறவுகள் மீண்டும் திறக்கப்படலாம். முந்தைய சமாளிக்கும் வழிமுறைகளை அழுத்தத்தின் கீழ் விரைவாக மீட்டெடுக்க முடியும். ஒரு நபர் உடல் ரீதியாகத் திரும்புவதற்கு முன்பே மன ரீதியாகவும் உணர்ச்சிபூர்வமாகவும் திரும்ப முடியும்.

வாய்ப்பு மட்டும் தெய்வீக அனுமதியைக் குறிக்காது.

இது ஒரு முக்கியமான பகுத்தறிவுக்கூறு. சில சமயங்களில் நாம் கிடைக்கக்கூடிய பாதையை கடவுளிடமிருந்து ஒரு திறந்த கதவாகக் கருதுகிறோம். ஆனால் மூதாதையர்கள் முந்தைய நாட்டிற்குத் திரும்புவதற்கான வாய்ப்பைக் கண்டுபிடித்திருக்கலாம். இந்த வாய்ப்பு திரும்புவதை நம்பகமானதாக ஆக்கியிருக்காது.

யோனா தனது வேலையிலிருந்து விலகிச் செல்லும் ஒரு கப்பலைக் கண்டார். அது கிடைத்தால் தர்ஷீஷ் தேவனுடைய விருப்பத்தை நிறைவேற்றவில்லை. எகிப்துக்குத் திரும்புவதை இஸ்ரவேலால் கற்பனை செய்து பார்க்க முடிந்தது. ஒரு சாத்தியமான பாதை இருப்பது தேவன் அவர்களைத் திருப்பி வழிநடத்துகிறார் என்று அர்த்தமல்ல.

ஒவ்வொரு திறந்த கதவும் தேவன் தயாரித்த எதிர்காலத்திற்கு சொந்தமானது அல்ல.

சில கதவுகள் மீண்டும் திறக்கின்றன, ஏனெனில் நமது முந்தைய வடிவங்கள் இன்னும் நம்மை அடையாளம் காண்கின்றன.

வாய்ப்பை பெறுவதை விட அதிகமான வாய்ப்பை நாம் மதிப்பீடு செய்ய வேண்டும். இந்த பாதை எங்கு செல்கிறது? அது வேதாகமத்துடன் ஒத்துப் போகிறதா? அது அதிக உண்மை, புனிதம், அன்பு, பொறுப்பு மற்றும் சுதந்திரத்தை நோக்கி நம்மைத் தூண்டுகிறதா? அல்லது தேவன் ஏற்கனவே நம்மைத் தாண்டி அழைத்த ஒன்றின் செல்வாக்கை அது மீட்டெடுக்கிறதா?

விசுவாசம் என்பது "நான் திரும்பிச் செல்லலாமா?" என்று மட்டும் கேட்காது.

அது கேட்கிறது, "தேவன் என்னை விட்டுச் செல்ல அழைத்ததற்கு நான் ஏன் திரும்பிச் செல்வது?"

கடந்த காலத்தை இழுக்கிறதை விட வலிமையான ஒரு பார்வை

திரும்புவதிலிருந்து சிறந்த பாதுகாப்பு முன்னாள் நாட்டைப் பற்றிய தொடர்ச்சியான பயம் அல்ல. அது ஒரு சிறந்த நாட்டிற்கான விருப்பமாக இருந்தது.

மூதாதையர்கள் முழு பயணத்தையும் பின்னோக்கி பார்த்து, ஒருபோதும் திரும்பி வர வேண்டாம் என்று தங்களை எச்சரிக்கிறார்கள் என்று எபிரெயர் கூறவில்லை. "ஆனால் இப்போது அவர்கள் ஒரு சிறந்த நாட்டை விரும்புகிறார்கள்" என்று அது கூறுகிறது.

பரிசுத்த ஆசை அவர்களை முன்னோக்கி இழுத்தது.

ஒரு விசுவாசியானவர் என்ன செய்வதை நிறுத்த வேண்டும் என்பதில் நாம் பெரும்பாலும் கவனம் செலுத்துகிறோம். நாம் விட்டுச்செல்ல வேண்டிய பழக்கம், உறவு, மனப்பான்மை அல்லது பாவத்தை அடையாளம் காண்கிறோம். இது அவசியம், ஆனால் தடை மட்டும் மாற்றத்தைத் தக்கவைக்காமல் போகலாம்.

கிருபை எதை உருவாக்குகிறது என்பதைப் பற்றிய பார்வையும் இதயத்திற்குத் தேவை.

நாம் கசப்பை மட்டும் விட்டுச் செல்வதில்லை. சுதந்திரத்தையும் அமைதியையும் நோக்கி நகர்கிறோம்.

நேர்மையின்மையை மட்டும் நாம் விட்டுவிடுவதில்லை. உண்மை இனி ஆபத்தாக உணராத வாழ்க்கையை நோக்கி நாம் நகர்கிறோம்.

நாம் அழிவுகரமான உறவுகளை விட்டுச் செல்வது மட்டுமல்லாமல், ஆரோக்கியமான சமூகத்தை அங்கீகரித்து அதில் பங்கேற்க கற்றுக்கொள்கிறோம்.

நாம் பாவத்தை மட்டும் விட்டுவிடுவதில்லை. கடவுளுடன் கூட்டுறவையும் கிறிஸ்துவுக்கு இணக்கத்தையும் நோக்கி நகர்கிறோம்.

நாங்கள் எகிப்தை விட்டு மட்டும் வெளியேறவில்லை. வாக்குத்தத்தத்தை நோக்கி நகர்கிறோம்.

ஒரு நபர் ஒரு பழைய அடையாளத்தை வெளியிட போராடுவார், அதற்கு அப்பால் வாழ்க்கையை கற்பனை செய்ய முடியாவிட்டால். நாம் செய்தவற்றிற்கான மன்னிப்பை விட நற்செய்தி நமக்கு அதிகமாகத் தருகிறது. இது நமக்கு ஒரு புதிய அடையாளத்தையும், ஒரு புதிய குடும்பத்தையும், ஒரு புதிய ஆண்டவரையும், வாழ்வதற்கான ஒரு புதிய வழியையும், ஒரு நித்திய எதிர்காலத்தையும் அளிக்கிறது.

கிரீஸ் நம் பின்னால் உள்ள பாதையை மூடுவது மட்டுமல்லாமல், அது ஒரு சிறந்த நாட்டை வெளிப்படுத்துகிறது.

சிறந்தது என்பது எப்போதும் எளிதானது என்று அர்த்தமல்ல

முன்னோக்கி இருக்கும் நாடு சிறப்பாக இருந்தது, ஆனால் அதை நோக்கிய பாதை எளிதானது அல்ல.

ஆபிரகாம் நிச்சயமற்ற தன்மையை விட்டுச் சென்றார். அவர் கூடாரங்களில் வாழ்ந்தார், பஞ்சத்தை எதிர்கொண்டார், மோதல்களைச் சந்தித்தார், ஒரு மகனுக்காகக் காத்திருந்தார், ஆழமான நம்பிக்கை தேவைப்படும் சோதனைகளை எதிர்கொண்டார்.

சிரமம் இருப்பது என்பது முந்தைய நாடு சிறந்தது என்று அர்த்தமல்ல. இதன் பொருள் "சிறந்தது" என்பது உடனடி வசதியை விட அதிகமாக வரையறுக்கப்பட வேண்டும் என்பதாகும்.

தேவன் வழிநடத்துகிறார் என்றால், ஒவ்வொரு கட்டமும் எளிதாக இருக்க வேண்டும் என்று நாம் அடிக்கடி கருதுகிறோம். பயணத்திற்கு தியாகம் தேவைப்படும்போது, முந்தைய வாழ்க்கை உண்மையில் விரும்பத்தக்கதா என்று கேள்வி கேட்கத் தொடங்குகிறோம்.

ஆனால் கீழ்ப்படிதல் இன்னும் சிறப்பாக இருக்கும்போது கடினமாக இருக்கலாம்.

மறைப்பதை விட உண்மை கடினமாக இருக்கலாம், ஆனால் அது சிறந்தது.

மனக்கசப்பை விட மன்னிப்பு கடினமாக இருக்கலாம், ஆனால் அது சிறந்தது.

ஆரோக்கியமான எல்லைகள் பழக்கமான செயலிழப்பை விட கடினமாக இருக்கலாம், ஆனால் அவை சிறந்தவை.

ஒழுக்கம் உந்துதலை விட கடினமாக இருக்கலாம், ஆனால் அது சிறந்தது.

ஆரோக்கியமற்ற உறவில் நுழைவதை விட விசுவாசமான தனிமை கடினமாக இருக்கலாம், ஆனால் அது சிறந்தது.

அங்கீகாரம் இல்லாமல் சேவை செய்வது கவனத்தைத் தொடர்வதை விட கடினமாக இருக்கலாம், ஆனால் அது சிறந்தது.

தேவனுடைய நோக்கத்துடன் உடன்படுவதன் மூலம் சிறந்தது தீர்மானிக்கப்படுகிறது, எதிர்ப்பு இல்லாததன் மூலம் அல்ல.

சிறந்த நாடா சொர்க்கமானது

எபிரெயர் சிறந்த நாட்டை தெளிவாக அடையாளம் காட்டுகிறார்: "அதாவது, ஒரு சொர்க்க நாடு".

இறுதி இலக்கு பூமிக்குரிய வெற்றியின் மேம்பட்ட பதிப்பு அல்ல. அது ஒரு பெரிய வீடு, ஆரோக்கியமான உடல், மீட்டெடுக்கப்பட்ட உறவு, வெற்றிகரமான ஊழியமோ அல்லது மிகவும் வசதியான எதிர்காலமோ மட்டுமல்ல.

இவை அர்த்தமுள்ள பரிசுகளாக இருக்கலாம், அவற்றைக் கேட்க வேதம் நம்மைத் அனுமதிக்கிறது. ஆனால் அவற்றில் எதுவுமே கிறிஸ்தவ நம்பிக்கையின் முழு எடையையும் சுமக்க முடியாது.

பூமியிலுள்ள ஒவ்வொரு வீட்டும் தற்காலிகமாகவே இருக்கும். குணப்படுத்தப்பட்ட ஒவ்வொரு உடலும் உயிர்த்தெழுதல் வரை உயிரற்றதாகவே இருக்கும். மீட்டெடுக்கப்பட்ட ஒவ்வொரு உறவும் பாவம் மற்றும் மரணத்தால் பாதிக்கப்பட்ட ஒரு உலகத்திற்குள் இன்னும் உள்ளது. ஒவ்வொரு ஊழியப் பணியிடமும் இறுதியில் மற்றொரு தலைமுறைக்கு செல்கிறது.

தேவனுடைய நிரந்தர இராஜ்ஜியம் சிறந்த நாடாகும்.

இந்தப் நித்திய வழி பூமிக்குரிய வாக்குத்தத்தங்களை அவற்றின் சரியான இடத்தில் வைத்திருக்கிறது. நல்ல பரிசுகளை நமது இறுதி இல்லமாக கருதாமல் நன்றியுடன் பெறலாம். தேவன் நமது முழு எதிர்காலத்தையும் எடுத்துவிட்டார் என்று முடிவு செய்யாமல் விரும்பிய முடிவுகள் வராதபோது நாம் துக்கப்படலாம்.

பரலோக நாட்டின் வாக்குத்தத்தம் தற்போதைய வாழ்க்கையை முக்கியமற்றதாக ஆக்காது. அது தற்போதைய வாழ்க்கைக்கு நித்திய அர்த்தத்தை அளிக்கிறது.

உயிர்த்தெழுதல் உண்மையானது என்பதால், கிறிஸ்துவில் நாம் என்ன செய்கிறோம் என்பது முக்கியமானது. அன்பு, உண்மை, தாராள மனப்பான்மை, சீடத்துவம், நீதி, ஆராதனை மற்றும் கீழ்ப்படிதல் ஆகியவற்றின் செயல்கள் தற்போதைய யுகத்தை விட நீடித்திருக்கும் ஒரு ராஜ்யத்தில் பங்கேற்கின்றன.

நமது நாடு சொர்க்கமானது என்பதால் நாம் உலகத்திலிருந்து விலகுவதில்லை. நமது விசுவாசம் அதன் நியாயமான மன்னருக்குச் சொந்தமானது என்பதால் நாம் உலகிற்குள் உண்மையுடன் சேவை செய்கிறோம்.

யாத்ரீகரும் தற்போதைய பொறுப்பும்

யாத்ரீகர்களின் அடையாளத்தை பூமிக்குரிய பொறுப்பில் இருந்து விலகியதாக தவறாகப் புரிந்து கொள்ளலாம்.

ஆனால் நகரத்தின் மீது ஆபிரகாமின் நம்பிக்கை, தனது குடும்பத்தை கவனித்துக்கொள்வதிலும், விருந்தோம்பல் செய்வதிலும், சர்ச்சைகளைத் தீர்ப்பதிலும், நகரங்களுக்கு மத்தியஸ்தம் செய்வதிலும், தேவைப்படுகிற மக்களுக்கு பதிலளிப்பதிலும் இருந்து அவரைத் தடுக்கவில்லை. நித்திய நம்பிக்கை அவரை பூமிக்குரிய வாழ்க்கையின் மீது அலட்சியப்படுத்தவில்லை.

ஒரு பரலோக நாட்டைத் தேடும் ஒரு கிறிஸ்தவர், குறைந்த அளவல்ல, அதிக விசுவாசமுள்ளவராக இருக்க வேண்டும்.

படைப்பு தேவனுக்குச் சொந்தமானது என்பதால் நாம் அதைச் செய்கிறோம். ஒவ்வொருவரும் அவருடைய உருவத்தைத் தாங்குவதால் நீதியைப் பின்பற்றுகிறோம். உறவுகள் அவருக்கு முக்கியமானவை என்பதால் குடும்பங்களை வளர்க்கிறோம். நமது உழைப்பு அவரது ஆண்டவரின் கீழ் வழங்கப்படுவதால் நேர்மையாக செயல்படுகிறோம். அண்டை வீட்டாரின் மீது அன்பு வைப்பது கீழ்ப்படிதலின் ஒரு பகுதியாகும் என்பதால் நாம் நமது சமூகங்களுக்கு சேவை செய்கிறோம்.

தற்போதைய உலகத்தை முழுமையான இராஜ்ஜியத்துடன் நாம் குழப்பிவிடுவதில்லை, ஆனால் நாம் அதை கைவிடுவதில்லை.

யாத்ரீகர்கள் நிரந்தரப் பொறுப்புகளுடன் தற்காலிகமாக வசிப்பவர்கள் ஆவர்.

எதிர்கால நகரம் தற்போதைய நகரத்தில் நாம் வாழும் முறையை மாற்றுகிறது.

"தங்கள் தவேன் என்று அழைக்கப்படுவதற்கு தவேன் வெட்கப்படுவதில்லை"

எபிரெயர் ஒரு ஆச்சரியமான அறிக்கையை வெளியிடுகிறார்: "ஆகையால், தேவன் தங்கள் தேவன் என்று அழைக்கப்படுவதற்கு வெட்கப்படுவதில்லை".

மூதாதையர்கள் குறைபாடற்றவர்களாக இருக்கவில்லை. ஆபிரகாம் பயந்து நடந்து கொண்டார், சாராவை தவறாக சித்தரித்தார், ஹாகர் சம்பந்தப்பட்ட திட்டத்திற்கு ஒப்புக்கொண்டார், வாக்குத்தத்தத்தை நிர்வகிக்கும் முயற்சிகளின் மூலம் வலியை ஏற்படுத்தினார். ஐசக்கும் யாக்கோபும் வெளிப்படையான பலவீனங்களையும் குடும்ப செயலிழப்பையும் சமந்தனர்.

ஆயினும்கூட, தேவன் அவர்களுடன் தன்னை அடையாளம் காட்டிக் கொண்டார்.

ஆபிரகாம், ஈசாக்கு, யாக்கோபு ஆகியோரின் தேவன் என்று அவர் தன்னை அழைத்துக் கொண்டார்.

அவர்கள் எடுக்கும் ஒவ்வொரு செயலையும் தேவன் அங்கீகரித்தார் என்று இது அர்த்தப்படுத்துவதில்லை. அவர்கள் தவறுகளை வேதாகமம் துல்லியமாக பதிவு செய்கிறது, ஏனென்றால் மக்கள் குறைபாடற்றவர்கள் என்று பாசாங்கு செய்வதை கிருபை சார்ந்திருக்கவில்லை.

தேவன் தனது உடன்படிக்கைக்கு உண்மையுள்ளவராக இருந்தார், மேலும் அவர் மீது நம்பிக்கை வைத்த அபூரண மக்களை தொடர்ந்து உருவாக்கினார்.

இது தோல்விகளைக் கொண்ட ஒவ்வொரு யாத்ரீகருக்கும் நம்பிக்கையைத் தருகிறது.

நாம் பாவத்தை ஒப்புக்கொள்ள வேண்டும், திருத்தத்தை ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும், முடிந்தவரை தீங்கு செய்ததை சரிசெய்ய வேண்டும், கீழ்ப்படியாமைக்கு அனுமதியாக கிருபையைப் பயன்படுத்த மறுக்க வேண்டும். ஆனால் தோல்வி என்பது தானாகவே பயணம் முடிந்துவிட்டது என்று அர்த்தமல்ல. நம்மைக் கூப்பிட்ட தேவனால் தனது வேலையை மீட்டெடுக்கவும், திருத்தவும், தொடரவும் முடியும்.

நாம் முழுமையாகப் பயணம் செய்ததில் நம்பிக்கை இல்லை. அது விசுவாசமாக இருக்கும் தேவனுக்குச் சொந்தமானதாக இருக்கிறது.

கிறிஸ்துவின் மூலம், விசுவாசிகள் தேவனுடைய குழந்தைகளாக மாறுவதற்கான உரிமையைப் பெற்றுள்ளனர். தேவன் இறுதியில் நம்மை ஏற்றுக்கொள்வார் என்று நம்பும் ஆன்மீக அந்நியர்களாக நாம் எதிர்காலத்தை அணுகுவதில்லை. கிருபையின் மூலம் அவரது வீட்டிற்குள் கொண்டு வரப்பட்ட மக்களாக நாம் நகர்கிறோம்.

நகரத்தைத் தயார்படுத்துபவர் நமது தேவன் என்று அழைக்கப்படத் தயாராக இருக்கிறார்.

அவர் ஒரு நகரத்தைத் தயாரித்திருக்கிறார்.

ஆபிரகாம் ஒரு கூடாரத்தில் வசித்து ஒரு நகரத்தைத் தேடுவதன் மூலம் இந்த ஆய்வு தொடங்கியது. எபிரெயர் 11:16 இப்போது அந்த நகரம் ஒரு நிச்சயமற்ற சாத்தியம் அல்ல என்பதை வெளிப்படுத்துகிறார்: தேவன் அதை "தயார்" செய்துள்ளார்.

தேவனுடைய மக்களின் எதிர்காலம் தெய்வீக தயாரிப்பில் தங்கியுள்ளது.

இயேசு தம்முடைய சீடர்களுக்கு ஒரு இடத்தை தயார் செய்யப் போகிறார் என்று சொன்னபோது இதே போன்ற மொழியைப் பயன்படுத்தினார். விசுவாசியின் இறுதி நம்பிக்கை மனித முயற்சியால் கட்டப்படவில்லை. அது கிறிஸ்துவின் இரட்சிப்பு வேலை மற்றும் வாக்குத்தத்தத்தின் மூலம் பெறப்படுகிறது.

இந்தப் படிப்பு முழுவதும், விசுவாசம் என்ன செய்ய வேண்டும் என்று நாங்கள் கேட்டோம். நோவா ஒரு பேழையைத் தயாரித்தார். ஆபிரகாம் கீழ்ப்படிந்து பயணம் செய்தார். விசுவாசிகள் தேவனுக்கு பதிலளிக்கும் வகையில் தங்கள் இதயங்களையும், வீடுகளையும், குணங்களையும், நடத்தையையும் தயார் செய்தனர்.

ஆனால் நமது அனைத்து ஆயத்தங்களுக்கும் கீழே இதைவிட பெரிய ஒன்று உள்ளது: தேவன் ஒரு நகரத்தை தயார் செய்துள்ளார்.

நமது ஆயத்தப் பணிகள் வரையறுக்கப்பட்டவை, அபூரணமானவை, முழுமையடையாதவை. அவருடைய ஆயத்தப் பணிகள் பாதுகாப்பானவை.

நாம் அறியப்படாத எதிர்காலத்தை நோக்கி நகரவில்லை, அது அதை அடைவதற்கான நமது திறனை முற்றிலும் சார்ந்துள்ளது. கடவுளே நிறுவியதை நோக்கி நாம் நகர்கிறோம்.

கட்டிடக் தேவன் என்பதால் இந்த நகரத்திற்கு அடித்தளங்கள் உள்ளன.

பரிமிக்கூரிய வாக்கூத்தத்தங்கள் இன்னும் நிறைவறோமல் இரூக்கம்போது

சில விசுவாசிகள் முழுமையடையாததாகத் தோன்றும் பிரார்த்தனைகளுடன் வாழ்க்கையின் முடிவை அடைகிறார்கள்.

தாங்கள் முழுமையாக குணமடையாத ஒரு குடும்ப உறுப்பினருக்காக அவர்கள் ஜெபித்திருக்கலாம். மற்றொரு தலைமுறை தொடரும் ஊழியச் சூமையை அவர்கள் சுமந்திருக்கலாம். அவர்கள் நோய்க்கு ஆளாகாமல் இறக்கும் வரை உண்மையுடன் வாழ்ந்துகொண்டே குணமடைய விரும்பியிருக்கலாம்.

அத்தகைய விசுவாசிகளை தானியங்கி தோல்விகள் என்று எபிரெயர் விவரிக்கவில்லை.

"இவர்கள் அனைவரும் நம்பிக்கையுடன் இறந்தனர்".

விசுவாசத்தில் இறப்பது என்பது பூமியிலுள்ள ஒவ்வொரு கேள்விக்கும் பதிலளிக்கப்பட்டதாக அர்த்தமல்ல. அதாவது தேவன் நம்பிக்கைக்கு தகுதியற்றவர் என்று மரணம் அவர்களை நம்ப வைக்கவில்லை.

கிறிஸ்தவ நம்பிக்கை ஒரு முடிக்கப்படாத பூமிக்குரிய கதையை எடுத்துச் செல்லும் அளவுக்கு பெரியதாக இருக்க வேண்டும்.

நமது இறையியல், விரும்பிய முடிவு மரணத்திற்கு முன் தோன்றும்போது மட்டுமே விசுவாசத்தை அனுமதித்தால், அதை எபிரெயர் 11-ஐ விளக்க முடியாது. இந்தப் அத்தியாயம் பட்டயத்திலிருந்து தப்பிய விசுவாசிகளையும், அதிலிருந்து கொல்லப்பட்ட விசுவாசிகளையும் கருவிக் கிறது. இறந்தவர்களை உயிருடன் பெற்றவர்களையும், சிறந்த உயிர்த்தெழுதலை விரும்பியதால் விடுவிக்க மறுத்தவர்களையும் நினைவுகூருகிறது.

பூமிக்குரிய அனுபவங்கள் வேறுபட்டிருந்தன. அவர்களின் இறுதி நம்பிக்கை ஒன்றே.

தேவனுடைய விசுவாசத்தின் இறுதிச் சான்று, பூமியிலுள்ள ஒவ்வொரு வாக்குத்தத்தமும் நாம் விரும்பும் கால அட்டவணைக்குள் வெளிப்படுகிறது என்பதல்ல. அது இயேசுவின் உயிர்த்தெழுதலும் அவர் மூலம் பாதுகாக்கப்பட்ட நித்திய எதிர்காலமும் ஆகும்.

கிறிஸ்து உயிருடன் இருப்பதால், உண்மையுள்ள ஜெபம், தியாகம், கீழ்ப்படிதல் செயல் அல்லது சத்தியத்தின் விதை எதுவும் வீணாகாது-அதன் முழுமையான கனியை நாம் காணாவிட்டாலும் கூட.

தற்போதைய எல்லகைக் அப்பால்

"அதற்கு அப்பால்" என்ற சொல் இந்த ஆய்வின் மைய இயக்கத்தைக் கொண்டுள்ளது.

விசுவாசம் தற்போது இயற்கையான பார்வையால் சரிபார்க்கக்கூடியதை விட அதிகமாக பார்க்கிறது.

இது கிடைக்கக்கூடிய தகவல்களின் அளவைத் தாண்டி நம்புகிறது.

நாம் தேர்ந்தெடுத்த கால அட்டவணைக்கு அப்பால் இருக்கும் என்று அது நம்புகிறது.

அது ஆறுதலின் எல்லைகளுக்கு அப்பால் கீழ்ப்படிகிறது.

அது காணக்கூடிய நிறைவேற்றத்திற்கு அப்பாற்பட்ட வழிபாட்டை செய்கிறது.

மற்றவர்கள் புரிந்துகொள்வதை விட இது தயாராகிறது.

இது தற்காலிக கூடாரத்திற்கு அப்பால் ஒரு எதிர்காலத்தை ஒப்புக்கொள்கிறது.

மிக முக்கியமாக, ஒரு சிறந்த நாட்டைத் தயாரித்த தேவனை நோக்கி பூமிக்குரிய விளைவுகளுக்கு அப்பாற்பட்ட விசுவாசம் அடையும்.

அதற்கு அப்பால் வாழ்வது என்பது யதார்த்தத்திலிருந்து பிரிந்திருப்பது என்று அர்த்தமல்ல. யதார்த்தத்தை இந்த நேரத்தில் பார்க்கக்கூடிய அளவிற்கு குறைக்க மறுப்பது என்று அர்த்தம்.

நிகழ்காலம் உண்மையானது, ஆனால் அது முழுமையடையவில்லை.

வலி உண்மையானது, ஆனால் அது இறையாண்மை அல்ல.

தாமதம் உண்மையானது, ஆனால் அது தேவனை வரையறுக்கவில்லை.

கூடாரம் உண்மையானது, ஆனால் நகரத்திற்கு அடித்தளங்கள் உள்ளன.

கல்லறை உண்மையானது, ஆனால் இயேசு உயிர்த்தெழுந்தார்.

விசுவாசத்தின் நான்கு இயக்கங்கள்

எபிரெயர் 11:13 நமக்கு நான்கு இயக்கங்களை அளிக்கிறார், இதன் மூலம் நம்பிக்கை வாக்குத்தத்தத்திற்கு பதிலளிக்கிறது.

அவர்கள் வாக்குத்தத்தங்களை வெகு தொலைவில் பார்த்தார்கள். தேவனுடைய வெளிப்பாடு அவர்களின் தற்போதைய சூழ்நிலைகளை விட பெரிய ஒரு பார்வையை அவர்களுக்குக் கொடுத்தது.

அவர்கள் அவர்களை நம்பவைக்கப்பட்டனர். நம்பிக்கை என்பது வெளிப்படையான சாத்தியத்திலிருந்து தேவனுடைய குணத்திற்கும் திறனுக்கும் மாறியது.

அவர்கள் அவர்களைத் தழுவிக்கொண்டனர். அந்த வாக்குத்தத்தம் உடல் ரீதியாகக் கிடைக்குமுன் ஆன்மீக ரீதியாக செல்வாக்கு செலுத்தியது.

அவர்கள் அவர்களை ஒப்புக்கொண்டனர். அவர்களின் வார்த்தைகள், அடையாளம், வழிகாட்டல், ஆராதனை, கீழ்ப்படிதல் ஆகியவை தேவன் வெளிப்படுத்தியவற்றுடன் ஒத்துப்போகத் தொடங்கின.

இந்த அசைவுகள் எப்போதும் ஒரு முறை அல்லது ஒரு எளிய வரிசையில் ஏற்படுவதில்லை. நீண்ட காத்திருப்பு காலத்தில், நாம் மீண்டும் பார்க்க வேண்டும், மீண்டும் வற்புறுத்தப்பட வேண்டும், மீண்டும் தழுவி, மீண்டும் ஒப்புக் கொள்ள வேண்டும்.

விசுவாசம் ஒரு உணர்ச்சிபூர்வமான தருணத்தால் நிலைத்திருக்காது. தேவனுடைய வார்த்தையிலும் தன்மையிலும் மீண்டும் மீண்டும் கவனம் செலுத்துவதன் மூலம் அது புதுப்பிக்கப்படுகிறது.

பயம் நம் பார்வையை சுருக்கும்போது, நாம் மீண்டும் பார்க்கிறோம்.

தாமதம் தூண்டுதலை பலவீனப்படுத்தும் போது, நாம் மீண்டும் நினைவில் கொள்கிறோம்.

ஏமாற்றம் நம் தழுவலை தளர்த்தும்போது, நாம் மீண்டும் சரணடைகிறோம்.

தற்காலிக சூழ்நிலைகள் நம் மொழியை மாற்றும்போது, நாம் மீண்டும் உண்மையை ஒப்புக்கொள்கிறோம்.

விசுவாசம் பார்வைக்கு வரும் வரை அல்லது தேவன் தயார் செய்த நகரத்திற்குள் நுழையும் வரை நாம் தொடர்கிறோம்.

மையச் சத்தியம்

நாம் விட்டுச் சென்ற நாட்டை இழுக்காமல் ஒரு சிறந்த நாட்டின் பார்வை வலுவாக இருக்க வேண்டும். நமது இறுதி நம்பிக்கை ஒரு மேம்பட்ட கூடாரம் அல்ல, ஆனால் ஒவ்வொரு வாக்குத்தத்தமும் இயேசு கிறிஸ்துவில் அதன் இறுதி பாதுகாப்பைக் காணும் தேவனுடைய தயாராக உள்ள நகரம்.

இராதயப் பரிசோதனா

தவேனுக்கு மூன்பாக நரேம் எடுத்துக்கொள் நரேமயாக இரூ அவர் பசேட்டும்

01

கீழ்ப்படிதல் கடினமாகும்போது, எந்தப் பழைய தேசம், அடையாளம், பழக்கம் அல்லது உறவு மீண்டும் கவர்ச்சிகரமாகிறது?

02

திரும்பிச் செல்லும் வாய்ப்பை, தேவன் பின்னோக்கிச் செல்ல அனுமதிப்பதாக நான் தவறாகக் கருதியிருக்கிறேனா?

03

தேவன் உருவாக்கும் வாழ்க்கையைப்பற்றிய என் தரிசனம், அவர் என்னைவிட்டு வெளியே வர அழைத்ததின்மேல் உள்ள பற்றுதலைவிட வலிமையானதா?

04

தேவனுடைய வாக்குத்தத்தங்களை பூமிக்குரிய முடிவுகளுக்குள் சுருக்கியிருக்கிறேனா, அல்லது என் நம்பிக்கை உயிர்த்தெழுதலிலும் மேன்மையான தேசத்திலும் வேரூன்றியுள்ளதா?

05

அன்பு, ஞானம், நேர்மை ஆகியவற்றோடு இன்றைய பொறுப்புகளை நிறைவேற்றிக்கொண்டே, ஒரு பரதேசியாக விசுவாசமாக வாழ்வது என்றால் என்ன?

அறிக்கை

தேவன் என்னைத் தாண்டிச் செல்ல அழைத்ததற்குத் திரும்பமாட்டேன். இன்றைய நாளில் விசுவாசமாக வாழ்வேன்; மேன்மையான தேசத்தை விரும்புவேன்; தேவனே கட்டி உண்டாக்கின நகரத்தை நோக்கித் தொடர்ந்து செல்வேன்.

இறுதி பதில்

வாராந்திர சவால்

அடுத்த ஏழு நாட்களுக்கு, உங்கள் மொழியை வடிவமைக்கும் ஒரு தற்காலிக சூழ்நிலையை அடையாளம் காண்க. ஒவ்வொரு நாளும், நிபந்தனையை நேர்மையாக பெயரிடுங்கள், வேதாகமப் பாதையில் இருந்து ஒரு பகுதியை படியுங்கள், தேவனைப் பற்றி ஒரு உண்மையைப் பேசுங்கள், அது மாறாமல் இருக்கும். பின்னர் உங்கள் தலைமைத்துவத்திற்குச் சொந்தமான ஒரு நடைமுறை கீழ்ப்படிதல் நடவடிக்கையை எடுங்கள், அதே நேரத்தில் நீங்கள் கட்டுப்படுத்த முடியாத முடிவை வெளியிடுங்கள்.

நீங்கள் நிரந்தரமாக செய்ய மறுக்கும் தற்காலிக அறிக்கையை எழுதுங்கள்:

உங்கள் பதிலை நிர்வகிக்கும் வேதப்பூர்வ உண்மையை எழுதுங்கள்:

நீங்கள் எடுக்கும் அடுத்த உண்மையுள்ள நடவடிக்கையை எழுதுங்கள்:

ஜெபம் நிறைவு

கர்த்தராகிய இயேசுவே, நீங்கள் தொடக்கத்தில், காத்திருப்பில், நிறைவேற்றத்தில் விசுவாசமாக இருக்கிறீர்கள். எங்களுக்கு முன்னால் உள்ள படியை மட்டுமே நாங்கள் காணும்போது நீங்கள் முழு பயணத்தையும் பார்க்கிறீர்கள். வாக்குத்தத்தத்தின் தூரத்தால் உங்கள் விசுவாசத்தை அளந்ததற்கும், தாமதத்தை மறுப்பது போல் ஒலிக்க அனுமதித்ததற்கும், தற்காலிக சூழ்நிலைகளை எங்கள் வாழ்க்கையில் நிரந்தர வார்த்தைகளைப் பேச அனுமதித்ததற்கும் எங்களை மன்னியுங்கள்.

அச்சம், ஏமாற்றம், அவமானம், பதிலளிக்கப்படாத கேள்விகள் ஆகியவற்றால் உருவாக்கப்பட்ட குறுகிய அறைகளுக்கு வெளியே எங்களைக் கொண்டு வாருங்கள். நீங்கள் பேசியதை நோக்கி எங்கள் கண்களை உயர்த்துங்கள். உங்கள் வாக்குத்தத்தங்களை எங்கள் விருப்பங்களிலிருந்தும், உங்கள் குரலை கவலை பற்றிய கணிப்புகளிலிருந்தும் வேறுபடுத்திக் காட்ட எங்களுக்குக் கற்றுக் கொடுங்கள். உங்கள் வார்த்தையை விட அதிக அதிகாரம் கொடுக்காமல் தற்போதைய உண்மைகளை எதிர்கொள்ள எங்களுக்கு தைரியம் கொடுங்கள்.

எங்கள் சொந்த பலத்தில் அல்ல, உங்கள் குணத்திலும் திறமையிலும் எங்களுக்கு முழு நம்பிக்கை அளியுங்கள். உங்கள் நேரத்திற்கு ஒப்படைக்கப்பட வேண்டியதை கட்டாயப்படுத்துவதைத் தவிர்க்கவும். எங்கள் நோக்கங்களை தூய்மைப்படுத்துங்கள், எங்கள் முறைகளைச் சரிசெய்து, ஒவ்வொரு பதிலையும் பொறுப்புடன் சுமக்க தேவையான குணத்தை எங்களுக்குள் உருவாக்குங்கள். எங்கள் தலைமைத்துவத்திற்குச் சொந்தமானதைத் தயார்படுத்தவும், உங்களுக்கு மட்டுமே சொந்தமானதை ஒப்படைக்கவும் எங்களுக்கு உதவுங்கள்.

நம் வீடுகளின் மொழியைக் குணப்படுத்துங்கள். கண்டனம், ராஜினாமா, குற்றம் சாட்டுதல், நிரந்தரத் தோல்வி போன்ற வார்த்தைகளிலிருந்து எங்களை விடுவியுங்கள். வலியை மறுக்காமல் உண்மையை ஒப்புக்கொள்ளவும், அனுமானம் இல்லாமல் நம்பிக்கையைப் பேசவும்,

மனந்திரும்புதல், குணப்படுத்துதல், ஞானம் மற்றும் மீட்டெடுப்பு வளரும் சூழலை உருவாக்கவும் எங்களுக்குக் கற்றுக் கொடுங்கள்.

பதில் தெரிவதற்குள் எங்கள் வணக்கத்தை ஏற்றுக்கொள். ஒரு அற்புதத்திற்கான ஊதியமாக நாங்கள் உன்னைப் பாராட்ட மாட்டோம், ஆனால் நீ தகுதியானவன் என்பதால். துக்கத்தில், உயிர்த்தெழுதலை எங்களுக்கு நினைவூட்டுங்கள். பலவீனத்தில், உன் கிருபையை போதுமானதாக ஆக்குங்கள். நிச்சயமற்ற நிலையில், எங்கள் அடுத்த விசுவாசமான நடவடிக்கையை ஒழுங்குபடுத்துங்கள். தாமதமாக, நீங்கள் எங்களை புறப்பட அழைத்த நாட்டிற்குத் திரும்புவதிலிருந்து எங்களைப் பாதுகாத்துக் கொள்ளுங்கள்.

வாக்குத்தத்தம் வெகு தொலைவில் உள்ளதை பார்த்து, உமது விசுவாசத்தை நம்பவைத்து, உமது வார்த்தையைத் தழுவி, இந்த தற்போதைய உலகம் நமது இறுதி இல்லம் அல்ல என்று ஒப்புக்கொள்கிற விசுவாசத்தை எங்களுக்குத் தாருங்கள். தேவனை உருவாக்கின நகரத்தைத் தேடும்போது கூடாரத்தில் விசுவாசமாக வாழ எங்களுக்கு உதவுங்கள்.

எங்கள் குடும்பங்கள், உடல்கள், அழைப்புகள், உறவுகள், ஊழியங்கள், பதிலளிக்கப்படாத பிரார்த்தனைகள் மற்றும் முடிக்கப்படாத கதைகளை உங்கள் கைகளில் வைக்கிறோம். எங்கள் வாழ்க்கையின் ஒவ்வொரு பகுதியும் இயேசு கிறிஸ்துவின் ஆண்டவரின் கீழ் வரட்டும். விசுவாசம் பார்வைக்கு வரும் வரை எங்களைத் தொடருங்கள், நீங்கள் தயாரித்த சிறந்த நாட்டிற்குள் நுழைகிறோம்.

இயேசுவின் பெயரால், ஆமென்.

மேலும் படிப்பதற்கான வேதாகமப் பாதை

எபிரெயர்கள் 10:32-39; எபிரெயர்கள் 11:1-16, 32-40; ஆதியாகமம் 12:1-9; ஆதியாகமம் 15:1-6; ஆதியாகமம் 17:1-8, 15-22; ஆதியாகமம் 18:1-15; ஆதியாகமம் 21:1-7; ரோமர்கள் 4:1-25; 2 கொரிந்தியர்கள் 4:7-18; பிலிப்பியர்கள் 4:4-9; எண்கள் 13:25-33; எண்கள் 14:1-9; ஆபக்கூக் 2:1-4; ஆபக்கூக் 3:17-19; ஜேம்ஸ் 2:14-26; சங்கீதம் 42; சங்கீதம் 116.

மூலக் குறிப்பு

டாம்பா லைஃப் லைவ் 092 பிரசங்கப் பதிவிலிருந்து தயாரிக்கப்பட்டது. வேதவசன மேற்கோள்கள் தமிழ் யூனியன் பதிப்பிலிருந்து எடுக்கப்பட்டுள்ளன. போதனை, தனிப்பட்ட சிந்தனை, குழுக் கலந்துரையாடல், நடைமுறை சீஷத்துவம் ஆகியவற்றிற்காக இந்த ஆய்வு பிரசங்கத்தின் உள்ளடக்கத்தை ஒழுங்குபடுத்தி விரிவாக்குகிறது. பிரசங்க எடுத்துக்காட்டுகள் தனித்த வேதாகம அதிகாரமாக அல்ல, மேய்ப்புப் பணியின் சாட்சியாகக் கருதப்படுகின்றன.